LEANNE BANKS

Loveswept

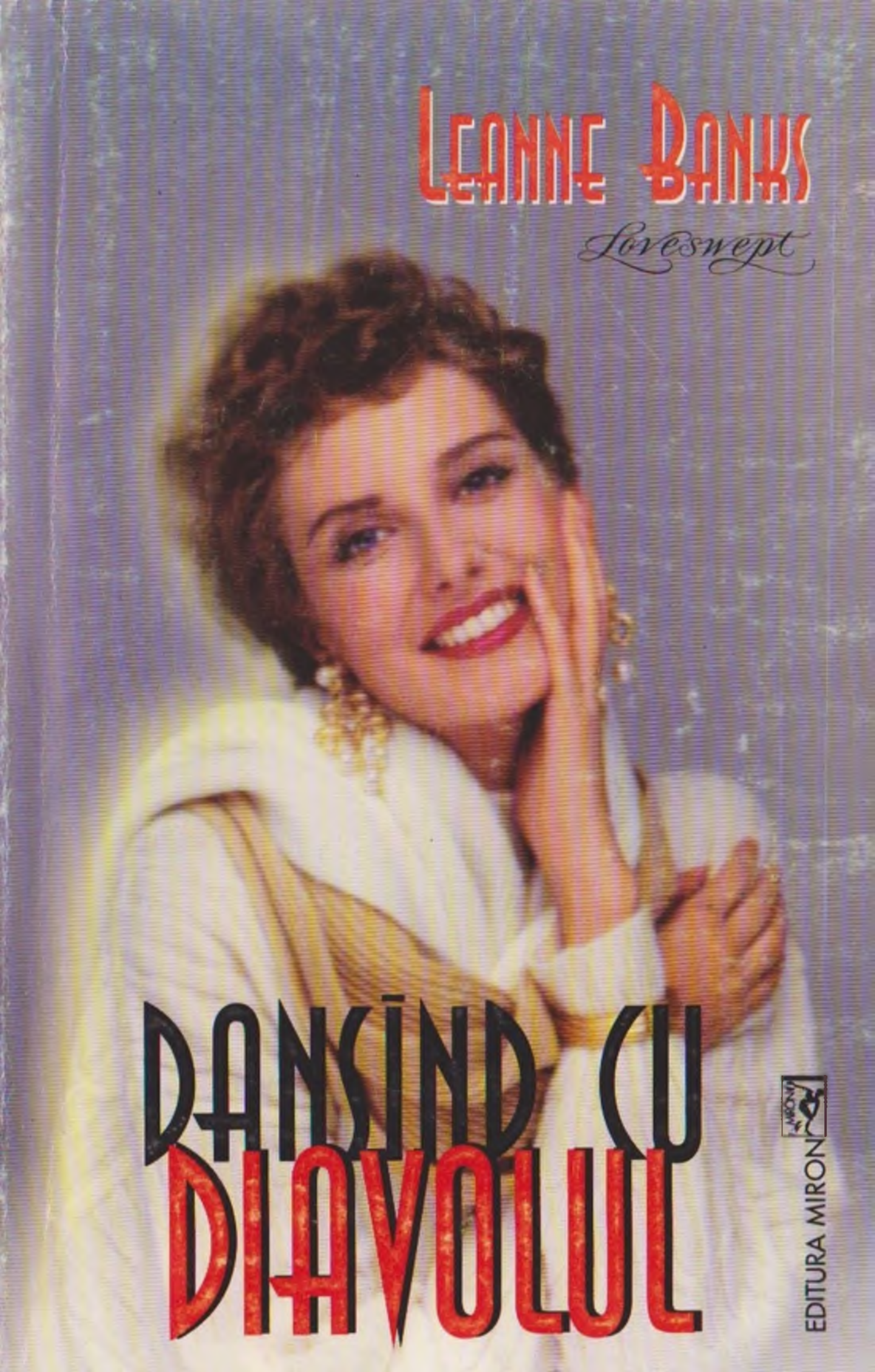

DANSÎND CU DIAVOLUL

EDITURA MIRON

Loveswept

Leanne Banks

Dansînd cu diavolul

Dance With The Devil

by Leanne Banks

Loveswept

Leanne Banks

Dansînd cu diavolul

Traducere de Roxana-Ana Buricel

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corector: GEORGETA TOMA

ISBN 973-95059-8-7

1

În afară de bătaia grăbită a inimii ei, Erin Lindsey auzi din nou paşii intrusului, dar de data aceasta se auzeau pe veranda din faţă. Îşi încleştă mîna pe puşca de vînătoare. Mîinile îi erau lipicioase şi îi tremurau genunchii îngrozitor. Poate că fusese o prostie să se mute la o fermă de cai în Nowhere, Tennessee. Cum putea să se descurce o femeie singură cu

un copil de şase ani, în toată dezordinea asta?

Uşa era veche, iar lanţul atît de fragil, că probabil şi un copil ar fi putut să-l rupă. Aranjase cu un lăcătuş să vină pentru a întări uşa şi a pune lacăte noi, dar asta de-abia pentru o săptămînă. Şi probabil că şi reprezentanţii legii vor veni tot atunci.

În urmă cu o jumătate de oră, cînd a trezit-o un zgomot puternic, ea a chemat imediat poliţia, dar a aflat că şeriful era în vacanţă; ceilalţi ori vorbeau la telefon, ori erau prin oraş. Deci, nu găsise nici un ajutor acolo. Era singură şi trebuia să aibă grijă şi de ea şi de fiul ei.

Simţi o transpiraţie rece pe şira spinării, iar respiraţia i se acceleră. Erin era chiar mai speriată decît ultima oară cînd un intrus îi încălcase proprietatea. Dacă era aceeaşi persoană care-i tăiase pneurile, atunci era clar că devenise mult mai îndrăzneaţă. Cu puţin timp în urmă auzise zgomotul unei motociclete care oprise undeva, pe drumul spre ferma ei. Acum pe semne că se apropiase de veranda casei. Dumnezeu ştie ce avea de gînd să facă. Se ruga să-l poată speria cu puşca. Sigur se va speria, se gîndi ea.

Cînd a auzit puternicele bătăi în uşă, şi-a înăbuşit un ţipăt, a strîns şi mai tare puşca şi s-a lipit

de perete.

– Domnişoară Lindsey! tună o voce aspră de bărbat.

Erin nu spuse nimic; abia mai îndrăznea să respire.

Bărbatul a bătut din nou, repetîndu-i numele şi adăugînd:

– Sînt unul dintre vecinii dumneavoastră şi...

– Am o puşcă, a ţipat Erin.

Merse pe furiş spre uşă, care avea pe o parte vitralii de sticlă acoperite de o perdea din dantelă. Trase perdeaua şi privi afară.

– Domnişoară Lindsey, spuse din nou străinul de pe verandă, locuiesc cu cîteva mile mai jos. Un om al şerifului m-a rugat să treç pe la dumneavoastră.

Noaptea de octombrie era extrem de întunecoasă, fără lumina lunii sau a stelelor, dar ceea ce Erin putea vedea nu era deloc liniştitor. Străinul de pe verandă era un tip imens, o umbră mare şi întunecată.

O pală de vînt veni spre ea şi cu greu îşi înghiţi nodul de frică din gît.

Putea ăsta să fie cu adevărat un vecin?

Şi-a îndreptat umerii, amintindu-şi că nu numai la siguranţa ei trebuia să se gîndească, ci şi la

cea a fiului ei. Ce s-ar întîmpla cu Luke dacă ar greşi crezînd în acest bărbat?

Îşi drese vocea şi-l întrebă:

– Mai precis, cine te-a trimis aici?

– Ed Price. Şeriful nu este în oraş, aşa că toată lumea de la birou este ocupată ca naiba şi nici nu au vreun om ca să-l trimită aici.

El făcu o pauză.

– Sună-l pe Price, dacă asta o să te facă să te simţi mai bine.

Cuvintele lui erau tăioase şi trădau nerăbdarea.

– O să-l sun.

Erin se întoarse în bucătărie. Tremurînd, strînse receptorul între ureche şi umăr, ţinînd arma în mîna stîngă şi reuşi să prindă biroul şerifului. În mai puţin de un minut a fost asigurată că într-adevăr fusese trimis vecinul ei. Simţindu-se uşurată, se întoarse grăbită şi deschise uşa. Bărbatul care-i trecu pragul era unul dintre cei mai seducători pe care îi văzuse vreodată. Avea o geacă neagră din piele peste umerii laţi şi blugi care i se mulau pe picioarele lungi şi musculoase. Trăsăturile dure şi severitatea întipărită pe chip au făcut-o, involuntar, pe Erin să se dea înapoi cîţiva paşi.

– Este totul în regulă, domnişoară Lindsey?

Vocea bărbatului era joasă şi mătăsoasă, dar ochii lui erau la fel de reci ca un iceberg.

– Da, a răspuns ea, dregîndu-şi glasul.

Încet, el a pus mîna pe puşca pe care Erin încă o mai ţinea strîns şi a îndepărtat arma dinspre el.

– Nu cred că mai avem nevoie de asta, spuse el, luîndu-i arma.

Erin a întins imediat mîna după ea, dar, văzîndu-l încruntat, şi-a strîns braţele la piept.

– Nu este încărcată, zise ea.

El se uită la ea ca şi cum ar fi fost nebună.

– Atunci de ce-o mai ţii?

– E mai bine s-o am, se apără ea. Oricine vede puşca îndreptată spre el nu are de unde să ştie dacă este încărcată sau nu.

– Dar dacă vine cineva la tine...

– Mami, mami!

Luke se adăposti în spatele ei.

– M-am trezit şi nu te-am găsit nicăieri.

Erin se întoarse şi-şi luă copilul în braţe.

– E-n regulă. Dînsul este vecinul nostru şi a venit să vadă dacă sîntem bine. Ea îl strînse în braţe şi, zîmbind, spuse: Şi sîntem bine, nu-i aşa?

Luke se uită peste umărul ei, apoi o privi cu

suspiciune.

– De ce ţine în mînă arma aceea pe care mi-ai cerut să n-o ating niciodată? Mi-ai spus că o să mă baţi dacă pun mîna pe ea. O să-l baţi şi pe el?

– A venit să ne ajute, i-a explicat Erin.

– Pare un om rău, şopti Luke.

Ei bine, la asta n-a mai avut nici o replică. Încercă să-l calmeze cu o mîngîiere. Străinul verifică ţeava puştii şi apoi o puse lîngă perete.

– Vezi, Luke, a lăsat arma din mînă, spuse Erin. Hai să mergem la culcare. Trebuie să te scoli devreme mîine dimineaţă ca să te duci la şcoală.

– El cînd pleacă?

– După ce verific grajdurile, spuse străinul.

Nu zîmbea, dar vocea îi devenise mai blîndă.

– Mai vrei să verific ceva?

– Pe Daisy Mae.

Erin îşi muşcă buzele ca să nu rîdă, apoi îi explică străinului:

– Daisy Mae este puiul de găină al lui Luke.

– O să-i las un raport complet mamei tale, i-a spus străinul lui Luke.

– O.K. Atunci să te uiţi şi la Flugie şi la puişor şi...

– Ajunge, Luke. O să-l faci să scotocească

prin tot coteţul.

Erin îi aruncă o privire bărbatului şi-i spuse:

– Vin imediat! Şi-l împinse pe Luke spre patul lui. Îi dădu cîteva sărutări şi îmbrăţişări liniştitoare, şi pînă la urmă băieţelul se culcă.

Erin se duse în bucătărie de unde luă o lanternă şi se întîlni cu vecinul ei pe verandă.

– Hai să mergem la grajduri mai întîi, îi spuse el. Ea dădu din cap aprobator. Noaptea era rece şi întunecoasă şi Erin se concentra să vadă pe unde merge, frunzele foşnindu-i sub picioare.

– Avem opt iepe şi toate trebuie să fete.

– Cu terenul pe care îl aveţi puteţi să creşteţi de două ori mai multe.

– Ştiu, dar poţi s-o dai în bară cu un plan nesăbuit şi eu nu cunosc prea mulţi oameni pe aici.

Erin se împiedică şi se trezi brusc faţă-n faţă cu el. A fost ca şi cum s-ar fi ciocnit de un munte.

– Îmi pare rău, a mormăit ea şi s-a îndepărtat în grabă.

Aceasta fusese o greşeală. Mişcarea şi întunericul au dezorientat-o şi se opri brusc.

– Vii sau nu? o întrebă el, cu o voce nerăbdătoare.

Ea se hotărî să-şi ţină gura. Drăguţ bărbat.

Avea ciudata capacitate de a o face să se simtă ca o gumă de mestecat folosită şi aruncată pe trotuar; respiră adînc.

– Da, vin. Doar că am o mică problemă cu întunericul. Ea îl auzi mormăind ceva la adresa ei. Apoi a făcut un gest care a surprins-o punîndu-şi mîna pe spatele ei. Asta a făcut-o să-şi piardă de tot siguranţa.

Gestul nu i s-a părut deloc curtenitor, dar acceptă şovăind ajutorul lui.

Acum, că nu mai vedea nimic, i se ascuţiră celelalte simţuri. Îţi trebuie o mînă mare, se gîndi ea, ca să se potrivească perfect cu restul corpului.

El răspîndea un uşor iz de mosc, iar blugii mulaţi pe coapse erau doar la cîţiva centimetri de ea. Simţea ceva tulburător, care-i amintea că este atît femeie, cît şi mamă şi proprietară a unei ferme.

El o apăsă uşor pe spate, ghidînd-o. O atingere sigură, decise ea, întrebîndu-se dacă el ar putea fi gentleman cu o femeie.

– Sînt stupidă, mormăi ea.

– Ce-ai spus?

Faţa ei se înfierbîntă.

– Nimic... am ajuns la grajduri.

Ea îi dădu cheile şi se dădu la o parte.

– De cînd aveţi Silver Creek?

– Sîntem aici din august, îi răspunse Erin cu multă reţinere. Învăţase deja să fie foarte precaută.

– Vă mai ajută cineva? Poate soţul dumneavoastră...

– N-am nici un soţ, i-o tăie Erin. Nedorind să-i explice ceva, continuă repede:

Ed Markham vine pe aici în fiecare zi.

Exceptînd momentele cînd era beat. Înainte ca vecinul ei s-o mai întrebe şi altceva, Erin împinse uşa şi aprinse lumina.

În timp ce se îndrepta spre staule, el merse de-a lungul grajdului, verificîndu-l cu seriozitate pînă cînd se declară satisfăcut că nimeni nu fusese pe acolo şi că nimic nu fusese deranjat.

Apoi se sprijini de o grindă şi o privi pe Erin Lindsey mergînd din staul în staul şi vorbindu-le cailor ca o mamă copiilor ei.

Delicată, a concluzionat el, tipul de femeie care te atrage cu feminitatea ei. Simţi o umbră de invidie în legătură cu planul ei pentru fermă. Dacă ar fi fost un tip de treabă s-ar fi oferit s-o ajute. El zîmbi în sinea lui. Toată lumea ştia că este un ticălos afurisit. Singurul motiv pentru care se afla

aici în această noapte era că avusese ghinionul de a răspunde la telefonul din biroul şerifului, cînd se uita împreună cu fraţii lui la un meci. Aşa că se îndurase de domnişoara Lindsey, care, după părerea lui, nu avea nimic în comun cu o fermă de cai, mai ales că singurul care o ajuta era beţivul oraşului.

Cînd Erin se aplecă şi tricoul ei alunecă peste şolduri, el ajunse la o altă concluzie despre vecina lui: avea un fund superb.

Cu un instinct masculin natural, el privi fix linia blugilor pe picioarele ei lungi, apoi din nou în sus către coapse. Avu o presimţire că Erin Lindsey, cu genele ei întunecate şi dese şi cu ochii mari şi căprui, avea exact genul de picioare pe care majoritatea bărbaţilor ar implora să le vadă goale. Era al naibii de ruşinos să renunţe la o astfel de femeie.

Ea stătea în picioare şi el îi observă sfîrcurile conturate prin tricoul alb. Avea sînii mici, dar bine proporţionaţi, şi felul în care li se încreţiseră vîrfurile îl făcu să i se încingă corpul. Scuturîndu-se, el răsuflă adînc şi se concentră asupra cailor. Fiecare nume era scris între staule.

– Rapunzel, Snow White, Tinker Bell, Cinderella. Aveţi cai de calitate, domnişoară Lindsey.

Surprinsă, Erin se uită la el, căutîndu-i faţa. Primise o mulţime de complimente de la bărbaţi toată viaţa, dar bărbatul brunet o privea cu atîta dorinţă, încît, jenată, îşi mută privirea în altă parte. O făcea să se simtă ciudat şi să fie conştientă de calităţile ei.

– Mulţumesc, îi spuse ea. Am muncit din greu pentru ei.

– Dar de ce pe iapa aceasta o cheamă Lily cînd toate celelalte au nume de personaje din basme?

– Ceilalţi au fost botezaţi de Luke. Pe ăsta l-am numit aşa pentru că îmi plac crinii. Iar Rapunzel are cel mai bun pedigree.

Iapa nechează uşor cînd îşi auzi numele şi Erin zîmbi.

– Şi este şi cea mai temperamentală.

– Tipic pentru toate femeile, spuse el sec.

Erin făcea excepţie. Nu era foarte sigură de ce, dar îl suspecta că o inclusese şi pe ea în acea afirmaţie vulgară.

– Dacă tot discutăm despre temperamente, atunci ce-ar fi să vorbim despre herghelille de cai? Sînt binecunoscute pentru dificultăţile pe care le provoacă.

Un rînjet diabolic apăru în faţa străinului.

– De ce, domnişoară Lindsey? Toată lumea ştie ce anume stîrneşte un armăsar. Atîta timp cît obţine ceea ce vrea, el este fericit.

Aluziile sexuale care reieşeau din cuvintele şi din tonul lui îi măriră pulsul. Nu era nici o greutate să facă o asemănare între acest bărbat şi un armăsar. Respiră adînc şi, deşi se ştia vulnerabilă, îl privi hotărîtă.

– Îmi cunosc limitele. Nu va fi nici un armăsar la Silver Creek.

Sprîncenele lui se ridicară şi ceva sclipi în ochii lui. Poate că era respect. Dar poate că nu era respect, se gîndi ea realistă. De altfel, se mîndrea că este realistă, printre altele.

El îşi schimbă locul, apoi în mod deliberat se uită prin grajd. Era un moment destul de delicat; el sesizase privirea ei ca pe o aluzie sexy. Intenţionat sau nu, era foarte seducătoare. Corpul lui se arcui într-un mod subtil, dar concludent, şi dintr-o dată simţi un impuls de a se împrieteni cu această femeie.

– Pot să te prezint unui tip de încredere care ar putea să-ţi vîndă o iapă sau două?

Erin îl studie. Era bine făcut, iar toate extremităţile bine conturate. Avea părul negru şi o tunsoare pe care nu dădeai doi bani. Ochii lui erau

de un albastru ciudat, aproape violet, iar gura exprima fermitate, neschiţînd nici un zîmbet. Sexy, dar şi distant în acelaşi timp, el îi amintea de un motan arogant – sau de un armăsar posac. Alte femei ar fi fost poate tentate să încerce să înmoaie aura lui meditativă şi să-l domesticească – *alte femei,* acestea erau cuvintele.

Sistemul ei de avertizare intră deodată în alertă. Ar fi fost proastă să aibă încredere în el.

– De ce ai vrea să mă ajuţi? întrebă ea în cele din urmă.

– Eşti nou-venită aici, spuse el, ridicînd din umeri. Şi pe urmă sîntem vecini. O să-mi încep şi eu propriile afaceri într-un an sau doi.

În ciuda rezervelor şi a îndoielilor, era curioasă şi un pic fascinată, aşa că îndrăzni să-l întrebe:

– Şi de ce trebuie să aştepţi atît?

Maxilarul lui se încordă cînd îi răspunse:

– Fratele meu cel mare se ocupă de fermă. El vrea să mai aşteptăm puţin înainte să începem afacerile cu cai.

– Nu pari prea fericit în legătură cu asta.

– Nici nu sînt, spuse el sec.

Relaţiile lui cu membrii familiei, exceptînd-o pe sora lui, erau de irascibilitate.

Dintr-o dată el se mută de lîngă perete.

– Deci cum rămîne, vrei să-l întîlneşti pe tipul acela sau nu?

– O.K.

Încuiară şi verificară hambarul cu fîn. Apoi el reuşi să arunce o privire şi la pui fără să se audă vreun piuit.

– Dorm toţi, spuse el după ce închise coteţul. Care dintre ei este Daisy Mae?

– Cel mai gras.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi o luă de mijloc şi o conduse spre casă.

– Ar fi bine să-ţi verifici grajdurile mîine, îi spuse el. Şi să nu uiţi de terenuri.

– N-o să uit, spuse Erin, adăugînd acest lucru pe lista ei cu alte trei sute de lucruri pe care trebuia să le facă.

– Mă întreb totuşi ce m-a trezit?

– Ai auzit vreo voce?

– Nu. Doar o bubuitură şi atît. Îmi pare rău că te-am făcut să...

Ea se împiedică din nou.

– Ţine-te!

O prinse uşor, mîna îi strînse torsul în timp ce o trăgea spre el, coapsa lui fixîndu-se între picioarele ei.

Inima îi bătea nebuneşte în piept şi se luptă

să-şi ţină respiraţia.

– Ar fi trebuit să vin cu o foaie pe care să scriu: „Feriţi-vă de neîndemînatici!"

Făcu un pas înapoi şi se împiedică iarăşi, proptindu-se pînă la urmă pe picioarele lui.

– Îmi pare rău, spuse ea.

El înjură printre dinţi şi apoi, cu o mişcare uşoară, o luă în braţe pe Erin, care suspină adînc. Lanterna din mîna ei se mişca într-un fel ciudat arcuindu-se întîi spre cer şi apoi spre pămînt. Era conştientă de forţa braţelor acestui bărbat, de vigoarea pieptului pe care îşi sprijinea mîinile şi de căldura respiraţiei lui pe obrajii ei. Era un sentiment ameţitor, sentiment care îi făcu sîngele să fiarbă. Ea se luptă să treacă peste ceea ce simţea.

– Asta chiar că nu trebuia s-o faci, spuse ea respirînd adînc.

– Poate că nu, admise el. Dar, la naiba, e mai uşor aşa, decît să te culeg de pe jos la fiecare pas.

Stînjenită, ea îşi muşcă buzele şi-i replică:

– Am spus că-mi pare rău!

El ajunse la verandă şi-i aruncă o privire lui Erin. Ea simţi cum privirea lui intensă îi trece prin inimă, sperînd că el nu era totuşi aşa de intuitiv

cum părea. Îşi simţi corpul amorţind în braţele lui, iar el îi văzu obrajii îmbujorîndu-se brusc.

O lăsă jos, dar, cînd ea se întoarse, el o prinse uşor de bărbie.

– Nici o problemă, Erin, nu eşti o povară prea greu de dus.

Ea îl privi fix, cu nervii întinşi la limită. N-avea nevoie de asta, se gîndi ea. În mod clar n-avea nevoie de asta. Ridicîndu-şi hotărîtă bărbia, Erin plecă de lîngă el.

– Mulţumesc că te-ai deranjat, îi spuse ea. Îmi pare rău că a trebuit să vii degeaba.

Mai făcu un pas înapoi, aşa că nu simţi căldura emanată de corpul lui.

El ridică din umeri la scuzele ei.

– Să-i dai raportul meu lui Luke.

– Bineînţeles, zîmbi Erin.

– O să ştie că bărbatul acela rău îşi ţine cuvîntul, îi spuse el ironic.

Erin se crispă:

– Ştii, zise el, copiii pot fi foarte... Apoi se opri, căutînd cuvîntul potrivit: cinstiţi.

– Da. Luke nu dă niciodată înapoi. Îşi aminti de cearta pe care o avuseseră după cină. Am aranjat o caserolă cu peşte şi mi-a spus direct ce crede despre el.

– Uau, pot să pun pariu că era ton!

– De unde ştii?

– Intuiţie masculină, spuse el cu o voce serioasă, dar expersia feţei îl trădă.

– Credeam că există numai intuiţie feminină, îl atacă ea.

– Dar eu nu sînt femeie, spuse el cu o voce moale şi mătăsoasă.

Erin înghiţi în sec, amintindu-şi că se certa cu echivalentul uman al unui lup mare şi rău.

– Eu... deja mi-am dat seama de asta.

El se apropie încet şi o privi retrăgîndu-se cu încă un pas.

Dacă ar fi fost un gentleman, ar fi păstrat o distanţă între ei şi i-ar fi spus „noapte bună". Dar el nu era un gentleman. Şi pe urmă devenise amuzant s-o provoace pe Erin.

– Deci, cînd ai de gînd să-mi tragi o bătaie?

Erin rămase cu gura căscată. Omul acesta era exagerat de îndrăzneţ şi asta o călca pe nervi al naibii de tare.

– Regulile sînt un pic diferite pentru adulţi, reuşi ea să spună. Şi pe urmă tu nu mă impresionezi aşa cum ar face-o cineva de la care aş vrea tot ce-i mai bun.

– Domnişoară Lindsey, întotdeauna dau tot

ce-i mai bun din mine, zise el, cu acelaşi rînjet sexy pe faţă.

Ea putea chiar să parieze că el „dădea tot ce-i mai bun", oricărei femei din oraş care dorea asta. Erin dădu din cap şi lăsă să-i scape un oftat slab.

– Sînt sigură că aşa faci. Mulţumesc încă o dată că ai trecut pe aici, spuse ea politicoasă, dar se vedea clar că a încheiat discuţia.

El o aprobă, cu o privire şireată.

– Bine ai venit în Beulah County, domnişoară Lindsey. O să mă opresc mîine pe aici ca să fixez o întîlnire cu proprietarul de cai despre care ţi-am vorbit.

– În regulă, zise ea, în timp ce-l privea îndreptîndu-se spre motocicleta neagră. El îşi puse casca pe cap şi se urcă pe motocicletă.

– Nu mi-ai spus cum te cheamă, strigă ea.

– Pendleton. Garth Pendleton.

Porni motorul, o salută grăbit şi dispăru apoi într-un nor de praf.

Aproape un minut Erin se uită după el. Garth Pandleton. Garth Pandleton. Nu putea să fie el. Scuturâ din cap şi se gîndi la toate coincidenţele din lume. Oare putea fi cu adevărat o coincidenţă?

Cel mai groaznic moment din viaţa ei îi străfulgeră prin faţa ochilor cu toată claritatea. Simţi frica, mîhnirea şi mai ales vinovăţia, ca şi cum tocmai s-ar fi întîmplat. Era prea mult pentru ea. Închise ochii, încercînd să se ferească de adevăr.

Garth Pendleton era omul care-l omorîse pe tatăl ei.

2

În după-amiaza următoare, Erin primi mai mulţi vizitatori şi telefoane într-o singură zi decît în tot timpul de cînd era în Beulah County.

Prima care a venit a fost o femeie brunetă, înaltă, energică, care s-a prezentat Carly Bradford. Carly venise cu o farfurie de prăjituri de ciocolată şi cu nişte bilete pentru o croazieră pe rîu,

special pentru copii, pe vaporul ei.

În timpul conversaţiei, Erin află că aceasta era cea mai mică dintre cei şapte fraţi din familia Pendleton, deci sora lui Garth. Dar pentru Erin nu era o surpriză deoarece fusese fascinată de la început de cît de identici erau ochii albastru-violet ai lui Carly cu cei ai lui Garth. Erin se întrebă dacă aceasta ştia că fratele ei omorîse un om. În legitimă apărare, îi reaminti conştiinţa.

Nici n-a plecat bine Carly, că o altă maşină opri în faţa casei. Doamna Whitman îi adusese o plăcintă cu mere şi se scuză că n-o vizitase pînă atunci. Îi vorbi despre orele de la şcoala duminicală pentru copii, care se ţineau la biserica din oraş, invitînd-o acolo. Erin nu promise nimic, dar îi mulţumi.

Era deja foarte nervoasă cînd îi telefonă o doamnă, care se recomandă drept Augusta Winfree. Căldura cu care îi vorbi Augusta o puse pe Erin în gardă şi deveni intrigată – dar receptivă – la invitaţia de-a-l duce pe Luke la un carnaval care avea loc în octombrie cu un grup special de copii, copii care îşi pierduseră unul din părinţi.

Erin privea îngîndurată grajdul, încercînd să decidă cum s-o scoată la capăt cu vizitatorii, cu telefoanele, dar şi cu invitaţiile lor bine inten-

ţionate, cînd, deodată, Luke apăru în hambar.

– Hei, mami! Ştii, bărbatul acela care ne-a ajutat azi-noapte, acela despre care am crezut că e rău, ei bine, este aici. Şi are o motocicletă!

El ţopăia prin faţa ei, iar faţa îi strălucea de emoţie.

– L-am întrebat dacă pot să merg şi eu cu ea şi mi-a spus că trebuie să-ţi cer per... per...

– Permisiunea.

– Da. Acum pot să mă duc?

Erin scutură din cap, simţind că i se strînge stomacul la ideea de a-l vedea din nou pe Garth Pendleton.

– Nu cred că este o idee prea bună, Luke. Motocicletele pot fi periculoase.

Asta, fără a ţine cont de cel care o conducea.

– Dar, mami... protestă Luke.

Erin îşi scoase repede mănuşile, dar îşi înmuie vocea pentru că nu voia să-şi verse nervii pe Luke.

– O să vorbim mai tîrziu despre asta, dragul meu.

– Of, mami...

O rază de soare se strecură în hambar, în timp ce uşa se deschise larg. Nu purta haină astăzi, observă Erin, aruncîndu-i o privire lui Garth, pen-

tru că el era cel care deschisese uşa. Nu purta decît un tricou albastru, pantaloni albi şi cizme, iar în mînă avea o revistă. Ar fi trebuit să-i spună ceva, se gîndi Erin, dar nu-i venea nimic în minte. Nu putea să facă nimic altceva decît să se uite la ochii lui incredibili, care în mod clar nu păreau ochii unui criminal. Mai degrabă ai unui iubit.

– Eşti ocupată astăzi, spuse Garth, văzînd mătura şi mănuşile pe care ea tocmai le aruncase deoparte. Unde este Ed?

– A plecat imediat după masa de prînz. Se întoarce mîine.

– Ed trage la măsea cam mult în ultima vreme.

– Sînt sigură că o să ne descurcăm.

Garth se încruntă cînd auzi tonul cu care îi vorbea. Îi fusese extrem de frică aseară şi ştia că fusese şi ea conştientă de asta. Dar azi părea distantă şi încordată.

– Nu mă lasă să merg cu motocicleta, îl anunţă Luke întristat.

Garth ridică din umeri şi se apropie de Luke.

– Ea e şefa. Poate o să te lase să mergi la carnaval. Te-a sunat Augusta? o întrebă pe Erin.

– Da, m-a sunat, dar pur şi simplu nu...

– Un carnaval, o întrerupse Luke cu faţa strălucind. Cînd este? Putem să mergem şi noi?

Simţindu-se vinovată, Erin se aplecă spre fiul ei, căruia îi lipsiseră atît de multe lucruri pînă acum, şi-l prinse de umeri.

– De-abia azi am aflat despre carnaval, dragul meu. Este peste două săptămîni, dar are loc noaptea.

– Nu putem să mergem, se întristă Luke.

Dezamăgirea lui o lovi drept în inimă, aşa că dădu din cap şi spuse:

– N-am spus asta.

– Da, dar noi nu mergem nicăieri noaptea. Şi nici nu cunoaştem pe cineva care să ne ducă.

Garth se gîndi că n-ar fi o nenorocire prea mare dacă i-ar duce el. Putea să împrumute maşina lui Daniel.

– Aş putea să vă duc eu.

– Nu e nevoie, spuse Erin repede.

Dumnezeule, treaba asta se complică tot mai mult, se gîndi ea. Cum ar putea să-l facă fericit pe Luke şi să-l evite şi pe Garth Pandleton, omul care ar putea să le distrugă şansele pentru un bun început? Erin oftă şi ciufuli părul lui Luke.

– Cred că dacă o sun pe Augusta, o să ne sugereze ea ceva.

– Deci mergem! Ura! Ura! ţipă Luke.

– Cred că putem încerca. Acum du-te în casă

şi termină-ţi laptele şi prăjiturile pe care ţi le-am pregătit.

După ce Luke plecă, se lăsă între ei o tăcere grea. Garth o studia şi o făcea să se simtă conştientă de prezenţa lui. Stînjeneala o îndemnă să acţioneze, să facă orice, aşa că ridică mătura.

– Nu era o problemă să vă duc la carnaval, îi spuse el.

Era pur şi simplu amabil, dar ea n-avea nevoie de drăgălăşenia lui. Nu voia să creadă că el ar putea fi amabil! Nu voia decît s-o lase în pace.

– A fost drăguţ din partea ta să te oferi, zise ea, închizînd uşa unui staul. Dar sînt sigură că poţi să-ţi găseşti ceva mult mai plăcut de făcut sîmbătă noaptea.

Ea respiră adînc şi mai trînti o dată uşa staulului, după care se duse spre uşa grajdului.

– M-am gîndit la ce mi-ai spus, să mai am două iepe. Am hotărît că ar fi mai bine să mai aştept. Oricum, mulţumesc pentru propunere.

Garth nu spuse nimic. Şi cum tăcerea se prelungea, Erin deveni atît de curioasă de reacţia lui, încît nu mai rezistă tentaţiei şi întoarse capul spre el. Era chiar la doi paşi în spatele ei şi îşi dădu seama că nu-l păcălise deloc. El ştia că se poartă ciudat. Se vedea după privirea sceptică de

pe faţa lui.

– Cum doreşti, îi răspunse el, întrebîndu-se de ce părea Erin atît de supărată.

Oare o informase vreunul dintre cetăţenii de treabă ai oraşului că i se spunea „diavolul"? Sau poate îi spusese cineva că este un afemeiat, sau că din cînd în cînd obişnuieşte să bea mai mult, sau că e în stare să rupă gîtul cuiva în numai cinci secunde? Dar nu, asta nu. Umblau o mulţime de zvonuri, dar nimeni din oraş nu ştia asta. El respiră adînc şi-i spuse:

– Se pare că cineva a umblat la cutia ta poştală, aşa că am reparat-o azi-dimineaţă.

– Cutia poştală? N-am observat.

Încrucişîndu-şi mîinile la piept, el se rezemă de zid şi se uită la ea.

– Trebuie să fi fost zgomotul pe care l-ai auzit aseară. A trîntit-o cineva şi a spart-o.

Erin era mult prea tulburată ca să se mai gîndească, pe moment, la cutia poştală sau la noaptea trecută sau la orice. La orice altceva în afară de Garth. Era absorbită de privirea alunecoasă, de mersul lui atrăgător şi de ochii aceia violeţi cărora nu le scăpa nimic.

Dar şi mai tulburător era modul în care îşi simţi sîngele fierbînd cînd el se apropie de ea. De ce

acum şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce el?

Erin încercă să se concentreze şi-i adresă un zîmbet politicos.

– Se pare că iar îţi datorez mulţumiri.

O clipă ochii lui au devenit mai reci ca nişte cuburi de gheaţă. Ea simţi că-i sare inima din piept şi făcu un pas înapoi.

– Nu colecţionez datorii, spuse el, cu o voce dură, dar concesivă în acelaşi timp. Sînt un om obişnuit. Un „mulţumesc" şi o strîngere de mînă sînt de ajuns.

Ea simţi un pic de înţelegere pentru el, mai ales că nu voia să fie grosolană.

– Mulţumesc, şopti ea.

Garth dădu din cap, apoi îi întinse mîna, privind-o cu atenţie. Erin se uită la mîna lui ezitînd. Palma lui era aspră, cu degete lungi şi subţiri. El s-a apropiat şi mai tare şi ea s-a simţit fascinată. Îşi lăsă mîna să-i alunece într-a lui. Respiră adînc şi se uită la el, silită fiind să-i întîlnească privirea. Simţi forţa strîngerii lui, iar degetul lui mare mîngîie uşor interiorul încheieturii mîinii ei, făcîndu-i pulsul s-o ia la goană.

Era ciudat, se gîndi Garth, cum această atingere uşoară îl făcu să-şi dorească să-i atingă corpul.

Erin avea mîinile mici, moi şi marcate de cîteva zgîrieturi. Delicate, dar ferme, ca şi firea ei, aprecie el. Văzu dorinţa femeii licărind în ochii ei căprui, ca şi lupta pe care o dădea ca să nu se observe şi simţi cum se naşte şi în el o încordare asemănătoare.

Dacă ar fi fost mai puţin egoist s-ar fi tras înapoi şi ar fi eliberat-o de vraja care se stabilise între ei, dar el se simţea mult prea lacom, într-un fel pe care nu-l mai simţise niciodată pînă atunci. Era dornic de cineva moale şi real. Aşa că-şi împinse norocul mai departe şi-şi înclină capul într-o parte, privind-o în timp ce-şi împletiră degetele.

Erin percepea limita curajului lui. Atingerea mîinilor lui dure pe interiorul moale şi vulnerabil al degetelor ei era ciudat de intimă şi de excitantă. O făcea să se gîndească la alte locuri unde el era dur, iar ea nu. Apoi, el ridică mîinile lor – aşa înlănţuite cum erau – pînă la buze şi sărută interiorul încheieturii ei. Erin suspină adînc şi se smuci înapoi. Ea avu sentimentul ciudat că tocmai dăduse mîna cu diavolul.

Al naibii să fie dacă mai călca pe la ferma lui Erin Lindsey. Înjurînd, dar totuşi cu o umbră de melancolie în ochi, Garth se opri puţin lîngă semnul pe care scria *„Oprire"*. După ce se uită în stînga şi-n dreapta, el porni motocicleta şi o luă pe drumul principal.

Era clar că tot ceea ce-i făcuse lui Erin o speriase şi habar n-avea de ce procedase aşa; poate pentru că voise să vadă dacă femeia caldă pe care o cunoscuse noaptea trecută exista cu adevărat. Se încruntă, întrebîndu-se de ce naiba îl interesa pe el acest lucru. Aducîndu-i revista aceea despre călărie fusese la fel de stupid ca şi cum i-ar fi oferit flori. După ce ea îşi trăsese mîna ca şi cum el ar fi avut de gînd s-o atace, îi aruncase revista în grajd şi plecase.

Ambală motorul şi viteza se apropie de optzeci de kilometri pe oră. Nu-şi dădea seama de unde venea interesul acesta subit şi silit pentru Erin. De la combinaţia de hotărîre şi teamă din ea sau din felul în care-şi liniştea fiul?

Poate că-i plăcuse modul în care-i simţise corpul plăpînd în braţele lui, parfumul ei feminin. Şi deja începuse să gîndească după cum îl îndemnau simţurile, în loc să raţioneze cu creierul.

Înjură din nou, încercînd să îndepărteze

atracţia sexuală. Erin era sinceră şi inteligentă, iar el considerase că femeile de genul ei nu au pic de suflet.

Singura femeie pe care a iubit-o îşi bătuse joc de el. Cînd a rămas însărcinată cu el, ea a preferat să avorteze, în loc să se mărite cu el. Garth îşi aminti cuvintele ei: „A fost amuzant, Garth, dar un copil mi-ar strica planurile". Îi dăduse o lecţie pe care nu credea c-o va uita vreodată.

Cu durere în suflet renunţase la colegiu şi pornise spre Denver. Numai ideea oraşului îi întorcea stomacul pe dos. Şi toate începuseră din cauza unei femei.

Sora lui, Carly, ar spune că întotdeauna s-a încurcat cu femeia nepotrivită lui. Carly spunea că el are nevoie de cineva inimos. De multe ori îşi aducea aminte aceste cuvinte, apoi se contrazicea spunînd că femeile inimoase se ascund după fustele mamelor cînd apare el. A ajuns la concluzia că îi simţeau sufletul negru.

Mergînd pe alee spre casa lui Daniel, fratele lui, Garth a simţit un aer de familiaritate, dar şi că nu aparţinea acelui loc. Marea fermă albă, mărginită într-o parte de trei stejari înalţi, şi de o vegetaţie luxuriantă în cealaltă, adăpostise patru generaţii de Pendletoni. El crescuse în această

casă împreună cu sora şi cei şase fraţi ai lui, dar, cumva, casa aceasta nu-i aparţinea. Nimic nu părea să-i aparţină.

Garth a oprit *Harley*-ul, şi-a scos casca şi a savurat razele soarelui ce-i mîngîiau cu blîndeţe creştetul. Erin avea destul de mult pămînt, o bază materială destul de solidă şi mult prea multe pe cap. Dar ar fi ajuns să distrugă totul dacă nu primea un ajutor înţelept. El a încercat să se învinuiască spunînd că ferma de cai este tot ce-l interesează la ea. Şi, oricum, obosise aşteptînd ca Dainel să pornească afacerile cu cai.

Dar brusc s-a debarasat de Erin şi de problema ei. Avea şi el destule pe cap.

Erin luă o pauză de la curăţatul grajdului, se sprijini de lopată şi începu să fredoneze încet cîntecul de dragoste de la radio, încercînd să-şi mişte picioarele în ritmul muzicii.

Erin îşi petrecea fiecare moment liber în intimitatea casei ei, încercînd să danseze. Era o strădanie care nu dădea nici un rezultat, dar ea continua să spere că într-o zi se va schimba, că

picioarele ei vor urma ritmul muzicii din mintea ei, că îşi va putea mişca şoldurile cu graţie. Voia să-şi poată scoată din cap ce-i spusese vrăjitoarea aceea bătrînă care-i predase lecţii de dans la şcoală: „Eşti incorigibilă, zisese domnişoara Snyder. Nu ai absolut nici o speranţă". Din nefericire pentru Erin, fusese adevărat. Crud, dar adevărat.

Dansul era escapada ei secretă pe care o punea la cale atunci cînd se părea că toată lumea este împotriva ei.

Îşi aminti că la şaptesprezece ani, cînd era singură şi însărcinată în luna a şasea, încerca să danseze în acel adăpost pentru femeile însărcinate şi necăsătorite. Şi în timpul naşterii, de cîte ori sora o lăsa singură în cameră, Eric lupta cu frica încercînd un foxtrot uşor. Apoi au fost nopţile nedormite cînd îl creştea pe Luke şi încerca să danseze în continuare ca să uite de colicii care-l deranjau îngrozitor.

Concentrîndu-se încruntată, Erin se mişcă atentă. Aplecîndu-se prea mult spre dreapta se călcă pe degete, iar frustrarea din ultima săptămînă o lovi cu duritate.

– La naiba, ţipă ea, aruncînd lopata de pămînt. Îşi aminti de conversaţiile deprimante pe care le

avusese mai întîi cu Ed Markham şi apoi cu fiul ei.

– Domnişoară Lindsey, mi-am rupt piciorul şi n-o să mai pot munci un timp, o anunţase el cu patru zile în urmă.

– Nu, mami, totul e-n regulă. N-ai de ce să-ţi faci griji, îi spunea şi Luke în fiecare după-amiază în staţia de autobuz.

Dar se simţea nesiguranţa din vocea lui şi evita s-o privească în ochi. Ceva nu era în regulă. Fusese prea liniştit în ultimele zile, iar Erin era prea obosită în fiecare seară încît acum se simţea vinovată că poate el fusese lipsit de ceva de care avea nevóie, cum ar fi un tată, sau poate de mai multă atenţie din partea ei sau de altceva ce nu-şi putea da seama.

Garth Pendleton o obseda de la o vreme încoace. Ea ştia toată povestea cu moartea tatălui ei; fusese într-o dispoziţie proastă şi împuşcase un om, apoi îndreptase arma spre Garth, care îl omorîse, fiind în legitimă apărare.

Fusese în stare să dea vina pe Garth, dar asta pînă să-l cunoască. El era un om inimos şi nu era deloc uşor să ai de-a face cu el.

Lui Erin i-ar fi plăcut să dea vina pe el sau pe oricine altcineva, dar pur şi simplu nu putea. Ea era de fapt cauza morţii tatălui ei. Simţi o durere

în piept, cînd se gîndi la asta şi deja se gîndea prea des, dorindu-şi în zadar să fi făcut ceva care să prevină moartea tatălui ei.

Sunetul îndepărtat ai unui motor îi întrerupse gîndurile şi ea se uită la ceas. Era timpul să-l ia pe Luke din staţia de autobuz, aşa că puse lopata lîngă perete şi se grăbi să piece spre staţie. Dar era prea tîrziu. Garth Pendleton o striga de pe motocicletă, avîndu-l pe fiul ei la spate. Inima ei aproape că nu mai bătea.

Garth opri motocicleta, îl coborî pe Luke şi apoi o privi pe Erin. Părea îngheţată de frică. El scoase casca mult prea mare de pe capul băiatului şi acesta alergă spre mama lui.

– Mami! Motocicleta lui Garth este formidabilă!

Garth o văzu pe Erin luîndu-l în braţe pe Luke. Ochii ei aruncau cuţite spre el, aşa cum îl privea peste umerii băiatului. Colţurile gurii lui se întinseră ironic. Nu era mai fericit decît ea de prezenţa lui acolo. Ursoaica şi puiul ei, se gîndi el, întrebîndu-se ce-ar fi dacă ar face-o pe ursoaică să-i dea şi lui ceva din mierea ei. Probabil că i-ar scoate ochii mai întîi. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că Erin şi fiul ei erau foarte apropiaţi şi vederea celor două capete blonde alăturate îl făcu să simtă o ridicolă umbră de invidie.

Erin a ignorat intenţionat rictusul pe care Garth l-a schiţat şi, după ce l-a îmbrăţişat pe Luke, l-a întors cu faţa spre ea pentru a-l privi.

– Ţi-am spus că nu-ţi dau voie, spuse ea foarte autoritară; dar tonul dojenitor îi dispăru observîndu-i bluza ruptă şi ochiul umflat.

– Ce Dumnezeu ţi s-a întîmplat?

Fără să se uite la Erin, Luke începu să se legene pe picioare.

– Păi, m-a lovit Bobby Davidson!

– Te-a lovit?

Luke dădu afirmativ din cap.

– Da. Şi-a bătut joc de mine toată săptămîna.

– Dar de ce te-a lovit?

Îşi bătuse joc de el. Asta i-a rupt inima. Copiii pot fi atît de cruzi.

Erin se uită de la Luke la Garth. Acesta dădu din umeri văzîndu-i privirea care-i cerea o explicaţie. Nu voia să se amestece. Voia doar să piece. Jurase că nu va mai pune piciorul pe pămîntul lui Erin Lindsey, dar iată că era din nou aici.

Luke şi-a coborît vocea şi i-a explicat mamei sale:

– I-am spus că are un cap ca un dovleac spart!

Garth îşi muşcă buzele auzind exprimarea puştiului, iar Erin se îngrozi.

– Luke, tu ştii prea bine cum să vorbeşti. De ce te-ai purtat aşa?

– Mi-a spus că sînt neîndemînatic ca o fetiţă, mormăi el.

Erin se crispă; ar fi preferat să primească ea insultele şi loviturile în locul lui Luke.

– O, nu! şopti ea şi-l trase mai aproape. Dădu din cap cu înţelegere şi oftă. Nu eşti neîndemînatic, doar că semeni un pic mai mult cu mine. Hai să punem nişte gheaţă la ochiul acela, care probabil o să se învineţească. Cît despre ce-ai făcut o să discutăm mai tîrziu. Apoi îi aruncă o privire lui Garth, şi-i spuse: Aşteaptă-mă puţin, mă întorc imediat.

Garth îi urmări cu privirea în timp ce plecau şi-şi băgă mîinile în buzunare. La naiba, ar trebui să se urce pe motocicletă şi să piece. Făcuse o faptă bună speriindu-l pe fraierul de Davidson şi aducîndu-l pe Luke în siguranţă mamei lui. Dacă ar fi continuat acest gen de fapte bune, cineva ar fi putut răspîndi zvonul şi apoi s-ar fi aşteptat s-o ţină tot aşa. Ce ar face distinşii cetăţeni din Beulah County dacă ar auzi lucruri bune despre „diavolul" de Pendleton?

Aproape se hotărîse să piece cînd Erin se întoarse, frecîndu-şi fruntea. Garth o privi şi se gîndi cît de extenuată trebuia să fie.

– Nu ştiu ce-aş putea spune în afară de mulţumesc, zise Erin, resemnată. Tocmai plecam după el cînd ai intrat în curte. Ori autobuzul a trecut mai devreme, ori ceasul meu a rămas un pic în urmă, nu ştiu.

Garth observă că lui Erin îi turuia gura cînd era supărată. A vrut să-i răspundă, dar a preferat să se abţină.

Erin îşi clătină capul agitată.

– Ştiam eu că nu este în regulă ceva. Trebuia să fi făcut ceva. Trebuia să...

– Vrei să-ţi aduc lopata? o întrebă el. Garth făcuse destule greşeli în viaţă ca să ştie cît de fără rost era sentimentul de vinovăţie. Da, chiar şi un diavol se putea simţi vinovat. Îşi petrecuse nenumărate ore reconstituind cea mai oribilă hotărîre a vieţii lui, aceea de a lua viaţa unui om. Nu ştia de ce, dar nu-i plăcea s-o vadă pe Erin purtînd o povară asemănătoare.

Ea tresări.

– Lopata?

– Ca să poţi săpa o groapă în care să intri tu şi sentimentul tău de vinovăţie!

Erin a respirat adînc şi a făcut o pauză.

– Dar poate aş fi putut să...

– N-ai fi putut să faci nici un rahat. Autobuzul a venit mai devreme, iar băieţii se băteau deja. El rîse ironic. Avînd în vedere că Luke este în clasa întîi, sînt impresionat de imaginaţia lui.

Erin tăcu şi apoi buzele ei schiţară un zîmbet. Vădit încîntat că reuşise să-i provoace un zîmbet, Garth continuă:

– Hei, a fost cu mult mai original decît Bobby.

Ea încetă să mai zîmbească.

– Dar Bobby avea dreptate în legătură cu Luke. De cînd a început să meargă, n-a existat zi în care să nu aibă o vînătaie. Este un călăreţ destul de bun, dar de îndată ce pune piciorul pe pămînt... spuse ea ridicînd din umeri.

Garth se sprijini de un stejar şi reflectă la problema ei. Erin avea părul desfăcut, iar vîntul se juca prin el mîngîindu-i obrajii. Părul blond părea la fel de moale ca şi pielea ei. Buzele îl duceau cu gîndul la o prună coaptă şi fragedă.

Pentru un moment el îşi dori ca Erin să fie una dintre acele femei fără suflet. Îşi dorea să fi fost o tîrfă. Apoi nu mai simţi nici o remuşcare în a dori să descopere că gura ei era tot atît de bună pe cît arăta sau cum i-ar fi plăcut unui bărbat să

arate. Era o nebunie ce făcea, se gîndi el şi clătină din cap.

– Ai încercat cu sporturi de performanţă?

Ea îşi dădu părul după urechi.

– Cînd eram la...

Erin realiză ce era să spună şi se opri brusc.

– Înainte să venim aici, Luke era prea mic. Am auzit despre fotbal prea tîrziu.

Reţinînd pauza pe care o făcuse Erin, Garth se încruntă. O să se gîndească la asta altă dată.

– Dar softball? întrebă el.

Erin se strîmbă.

– Am încercat să-l ajut, dar a fost ca şi cînd un orb este condus de alt orb. E o minune că nu ne-am rănit unul pe altul.

Un gînd oribil îi trecu prin minte.

– Doamne, sper să nu aibă şi el aceeaşi problemă cu dansul pe care o am şi eu.

Se uită la Garth, şi, văzîndu-i curiozitatea, simţi un val de timiditate.

– Uită că am spus asta.

– Dansul? întrebă el.

– E o prostie lungă şi veche, spuse Erin, dorindu-şi să-şi fi ţinut gura. Ea prinse sclipirea de amuzament din ochii lui şi mormăi: Oricum, este o poveste lungă.

– Mi-ar plăcea s-o aud, zise el, cu o voce vioaie şi veselă.

Erin îşi roti ochii. Ar fi trebuit să-şi închipuie că nu va fi atît de politicos, încît să renunţe la acest subiect neplăcut. Strînse din buze şi-şi încrucişă braţele, negăsind altceva mai bun de făcut.

– Am avut o presimţire că n-o să scap de tine astăzi.

– Dar pot să afirm că tortura şi seducţia nu ţin la tine.

– Vrei să spui că nu înseamnă acelaşi lucru? întrebă ea fără să-şi dea seama.

Îi văzu privirea întunecîndu-se şi simţi un impuls sexual puternic.

– Depinde de cum defineşti tu tortura. De exemplu, diferite lovituri – se opri şi zîmbi cu subînţeles – pentru diferiţi oameni.

Apoi ridică din umeri ca şi cum n-ar fi fost nici o ameninţare.

– Oricum eu sînt maleabil.

Erin îşi întoarse privirea de la el. Garth Pendleton era el însuşi o ameninţare. O făcuse să roşească, o făcuse să spună lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Cînd era lîngă el nu mai ştia dacă vine sau dacă pleacă. Şi „a pleca" suna foarte bine acum.

– Cred că...

Garth citi în ochii ei concedierea şi se opri.

– Să ne întoarcem la problema lui Luke. Ştii ceva despre artele marţiale?

Erin clipi, apoi dădu din cap.

– Nu. Nu vreau ca Luke să creadă că metoda cea mai bună de a rezolva o problemă este cu o lovitură de karate.

– Artele marţiale nu te învaţă asta. Un discipol învaţă să se autodisciplineze şi capătă încredere în sine. Şi sînt nemaipomenite pentru coordonare.

– Nu ştiu, spuse Erin, sceptică.

Încă nehotărîtă, se gîndi la posibilitatea de a conduce seara, ceea ce era totuşi dificil din cauza problemelor pe care le avea cu vederea în timpul nopţii.

– Unde este clubul de karate? întrebă ea.

– Cel mai apropiat se află la treizeci de mile, dar profesorul este un tip grozav.

– Ştii cumva cînd se ţin orele?

– Probabil după-amiaza şi seara, răspunse el, întrebîndu-se ce o deranja.

Erin dădu din cap dezamăgită.

– După-amiază ar mai merge, dar seara nu pot să conduc. Şi nu mai avem şofer personal.

El încercă să zîmbească.

– Oricum, mulţumesc pentru sugestie.

– Poate că... spuse el, apoi renunţă imediat la ideea care-i venise pe neaşteptate.

Erin aşteptă continuarea, ochii căprui concentrîndu-se asupra lui.

– Poate că...?

Garth simţi că se scufundă în privirea ei. Putea ea să fie suplă ca o trestie şi o mamă afectuoasă, şi chiar dacă nu era o femeie fatală, cînd se uita la el aşa cum tocmai se uitase acum, simţea nevoia de a-şi scoate tricoul şi de a se bate cu pumnii în piept.

Erin arăta precum cineva cu multe visuri neîmplinite şi simţi că ar fi vrut să i le dea înapoi. Dar nu trebuia s-o facă. Trebuia s-o lase să-şi rezolve singură problemele.

– L-aş putea învăţa eu, se trezi el spunînd. Erin se albi la faţă şi se dădu un pas înapoi. Se simţea ca şi cînd i-ar fi căzut o piatră în stomac. Comentariul lui de expert îi făcu silă. Pe de altă parte, se gîndi ea, el ar fi putut să fi fost ucis dacă n-ar fi fost atît de expert.

Garth o privi ciudat, apoi ridică din umeri cu nepăsare.

– Ascultă, a fost doar o idee. Dacă te deranjează atît de mult...

– Nu e vorba de asta, îl opri ea brusc. Doar că...

Bineînţeles că o deranja. Dar cum ar fi putut să-i explice reacţia ei fără să-i spună cine e şi cine a fost tatăl ei? Ea hotărîse la plecarea din Denver că va lăsa toate acestea acolo. Dacă voia ca ea şi Luke să înceapă o viaţă nouă, atunci trebuia să-şi ţină gura.

– A fost o săptămînă grea, îi spuse ea, fără să explice nimic.

– Am auzit despre Ed Markham.

Nu era chiar „ţi-am spus eu că aşa se va întîmpla", dar păruse ceva pe aproape.

Erin se simţi frustrată şi confuză. De altfel, confuzia părea să fie o stare permanentă atunci cînd se afla lîngă Garth Pendleton.

– De ce te oferi să-l ajuţi pe Luke? întrebă ea fără menajamente.

Garth se încruntă, schimbîndu-şi atitudinea. Nu era deloc confortabil să-şi justifice acţiunile.

– O să-mi încep în curînd afacerile. Dar pînă atunci mai am nişte timp liber şi Luke pare un puşti de treabă.

Deodată el se enervă.

– Dacă ai de gînd să mă interoghezi în legătură cu faptele mele, mai bine las-o baltă.

Se pregătea să plece, cînd Erin îl opri.

– Poţi să aştepţi puţin?

Se uită la el cu o privire pătrunzătoare.

– Trebuie să recunoşti că nu este chiar o afacere. Nu vei obţine nimic din asta.

Garth îi aruncă o privire plină de furie şi Erin îşi aminti cuvintele lui: «un simplu „mulţumesc" şi o strîngere de mînă». Din mai multe motive însă, un „mulţumesc şi o strîngere de mînă" nu erau atît de uşor de realizat cu Garth.

– Dar tot nu este echitabil.

Garth se apropie pînă ajunse la un pas de ea. Erin îşi simţi inima bătînd cu putere.

– Te contrazici cu oricine sau numai cu mine în mod special? o întrebă el. Dacă eşti atît de îngrijorată de ceea ce obţin eu din asta, atunci dă-mi puţin timp să mă gîndesc la ceva.

Erin simţi că se pierde în privirea lui fierbinte şi magnetică.

3

Era înconjurată, observă Garth, privind mulţimea de bărbaţi din jurul lui Erin, care roiau ca şi cînd ar fi fost o floare care aştepta să fie polenizată. O umbră de gelozie pe care n-o înţelegea îl învălui brusc. Înjură printre dinţi, dar îşi aminti că este în biserică, pentru prima oară în ultimii şase ani, şi că ar fi putut fi trăsnit pentru ceea ce spusese. Dar nu se în-

tîmplă nimic de data asta, rînji el, privind-o pe Erin, care-i zîmbea lui Ben Cantrell. Nu era decît o dorinţă carnală, se gîndi el. Garth ignoră şoaptele ei şi se zgîi în continuare la Erin, deşi îşi putea imagina cu uşurinţă cam ce discutau ei despre „diavolul" de Pendelton. Probabil se întrebau unde îi erau coarnele şi furca, se amuză el şi se îndreptă spre partea din faţă a bisericii, unde Erin tocmai se pregătea să se aşeze.

– De cînd eşti în Beulah County, Erin? îl auzi pe Ben întrebînd-o.

– Din august. Dar tu?

– O, eu m-am născut aici, îi zîmbi Ben. Cunosc acest ţinut cum îmi cunosc buzunarele, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, dă-mi un semn.

Garth se încruntă. Putea să pariez că Ben ar fi fost în stare să aibă grijă de tot ce avea ea nevoie, dacă Erin i-ar fi cerut ajutorul.

Cu ani în urmă, cînd avea cincisprezece ani, Garth avusese stupida îndrăzneală de a lua maşina tatălui lui Ben, pentru o plimbare. Şi acum îi mai părea rău că n-o distrusese.

– Deci, de unde eşti? Ai o familie în Tennessee? De ce ai venit aici? o întrebă Ben pe Erin.

Pe Garth îl interesau bineînţeles şi răspunsurile, pentru că în ultimele două săptămîni Erin îşi

cam ascunsese trecutul. Ardea de curiozitate să ştie mai multe despre ea.

– Am locuit în Vest, răspunse ea categorică. N-am avut familie; doar Luke şi cu mine, caii şi puii.

În Vest putea însemna că locuise aproape oriunde, iar instinctul lui îi spunea că încearcă să ascundă ceva.

Cînd Ben păru gata s-o tortureze şi mai mult cu întrebările, Garth se amuză cu ideea de a-l lăsa s-o facă, dar un ciudat sentiment protector îl sîcîi şi decise să afle răspunsurile mai tîrziu... în particular.

– Ce mai face tatăl tău? îl întrebă Garth pe Ben; apoi se scuză şi se aşeză lîngă Erin.

Ochii lui Ben se măriră de mirare.

– Să mă ia naiba, dacă nu este chiar oaia neagră a familiei Pendleton. Am crezut că ultima dată cînd ai venit la biserică ţi-a ajuns şi nu vei mai apărea decît la propriile-ţi funeralii.

– Ei bine, m-am hotărît să apar mai devreme, mormăi Garth.

Apoi se întoarse spre Erin.

– Unde e Luke?

– La biserica pentru copii.

Ben se aplecă spre ea.

– Te-a avertizat cineva în legătură cu tipul ăsta? o întrebă el, mai în glumă, mai în serios.

Lui Garth i-ar fi făcut mare plăcere să-l strîngă de gît pe Ben, dar tăcu, aşteptînd răspunsul lui Erin.

Ea se încruntă. Nu trebuia s-o avertizeze nimeni.

– Garth m-a ajutat cu caii de cînd Ed Markham şi-a rupt piciorul. A fost foarte amabil cu mine, spuse ea gîndindu-se însă şi la timpul pe care Garth îl petrecuse cu Luke.

Ben clipi, apoi tuşi încurcat.

– Dacă aveai nevoie de ajutor trebuia să spui...

Orga începu să cînte, iar Erin, uitîndu-se cînd la Ben, cînd la Garth şi simţindu-se stînjenită, murmură:

– O, iată şi muzica...

Amîndoi o deranjau, se gîndi ea. Ben îi punea întrebări la care ea nu voia să răspundă, iar Garth o făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă. Părea prinsă între ciocan şi nicovală.

– Cred că e timpul să ne aşezăm.

Cum nici unul dintre ei nu se mişca, ea ridică din umeri nepăsătoare.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, Ben.

Acesta îi aruncă o privire nemulţumită lui

Garth, iar către Erin schiţă un zîmbet, apoi se îndreptă spre ieşirea din biserică.

Privirea stăruitoare a lui Erin îl descumpăni pe Garth.

– Îmi pare rău. Cum spunea şi Ben, n-am mai fost demult într-o biserică. Erin îşi încrucişă picioarele.

– Asta înseamnă că sîntem doi, murmură Erin. Reţinînd acest lucru, Garth se uită lung la ea. Erin avea o rochie albastră cu floricele, cu dantelă la gît şi la poale. Ultimul nasture al rochiei fiind desfăcut, lăsa o crăpătură de cîţiva centimetri, iar privirea lui prinse o palmă din partea de sus a pulpelor îmbrăcate în ciorapi de mătase. Acestea erau suple şi feminine, iar Garth ştia că sînt foarte puternice, pentru că o văzuse călărind. Se întreba dacă purta dres sau ciorapi cu portjartier. Era atît de seducătoare. Muncea toată ziua, dar reuşea totuşi să-şi păstreze feminitatea. Era vorba de micile trucuri ale femeilor cum ar fi faptul că întotdeauna avea ruj pe buze şi un parfum cu aromă de flori, care atrăgea atenţia. Îşi prindea părul cu o bentiţă, etalînd o coafură simplă. Se uită la coapsele ei şi crezu că vede o umflătură sub rochie. Era jartiera de la ciorapii ei.

Brusc simţi o anumită parte a corpului exci-

tîndu-se. Ea îl atinse pe braţ cu mîna, iar capul lui se mişcă brusc.

Erin zîmbi.

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta pentru că am fost prea ocupat plănuind cum să-ţi scot ciorapii şi să pătrund între coapsele tale, se gîndi el. Garth scutură din cap. Dacă nu ajungea în iad din cauza trecutului său, în mod sigur ajungea din cauza felului în care se gîndea la Erin.

– Ce întrebare?

– De ce n-ai mai fost la biserică de mult timp?

Stînjenit dădu din umeri.

– Cred că a trebuit să mă împac cu mine însumi.

Erin tresări, un val de emoţie amintindu-i de propria ei nevoie de linişte sufletească. Dar lăsînd la o parte ridicarea din umeri şi înfăţişarea lui posacă, oare se simţea vreodată vinovat că îi omorîse tatăl?

– Şi ai reuşit?

El îşi îngustă ochii.

– Încă nu, dar mă străduiesc să reuşesc.

Ea privi în gol, simţind o durere surdă şi dorind ceva ce nu putea avea, mai ales de la el: compasiune şi înţelegere. Îşi muşcă buzele şi,

simţind intensitatea privirii lui, se uită din nou la el.

– Cred că şi eu la fel, şopti ea, concentrîndu-se apoi asupra slujbei.

Garth o privi, neînţelegînd ce a supărat-o. Observă cum îşi frîngea mîinile şi simţi nevoia să i le acopere cu ale lui. Cumva simţea starea de regret prin care trecea.

O legătură fusese făcută. Îl lua pe nepregătite pentru că nu mai simţise niciodată aşa ceva. Ceva bun cînd întotdeauna fusese ceva rău. Simţi lovitura atît de tare, încît se întrebă dacă nu cumva a auzit-o şi ea.

Arătau ca nişte „laureaţi" ai filmului cu Laurel şi Hardy, se gîndea Garth, privind-o pe Erin aruncîndu-i mingea lui Luke. Dar Luke era hotărît.

El a plonjat, însă un pic la stînga şi a terminat mîncînd frunze căzute. Erin alergă să-l ridice.

Garth aproape rîdea. Îi promisese lui Luke încă o lecţie de karate, dar Erin a considerat că i-ar fi de ajutor şi puţin baseball.

– Poţi să faci o schimbare de jucător? întrebă Garth, mergînd în spatele lor.

– Nu ştiu. Asta e ora amatorilor, spuse Erin, zîmbind.

Garth observă amabilitatea ei. Această amabiiitate era mereu prezentă şi irita diavolul din el.

– Nu sînt de acord, zise Garth, forţînd-o să-l invite să mai rămînă.

– Da, dar pun pariu că eşti mult mai bun decît noi, spuse Luke.

– Exact.

Erin înlătură o frunză de pe capul lui Luke. Doar stînd în biserică lîngă ea, astăzi, Garth i-a devastat sentimentele; şi-a dorit ca el să fie la sute de mile mai departe, dar ştia că Luke este fericit să-l vadă.

– Tu ce crezi, ar trebui să-l lăsăm să joace? întrebă Erin oftînd.

– Desigur! strigă Luke. Îmi poate arăta cum să plonjez pentru că tu nu ştii.

Erin îşi ridică mîinile în semn de predare.

– În regulă. Ştiu cînd sînt învinsă. Eu o să arunc mingea, iar voi doi o s-o loviţi.

Garth îşi dori ca mama lui Luke să-i arate şi lui măcar jumătate din entuziasmul pe care i-l arăta fiului ei. Simţea nevoia s-o ia pe Erin pe după umeri, să caute cea mai apropiată ascunzătoare şi să-i acrorde toată atenţia.

În loc de asta, stătea şi-şi pierdea timpul jucîndu-se cu Luke pe terenul din faţa casei.

– Eşti în stare să mă dai gata cu lovitura asta? Hai, înfundă-mă cu ea!

El se ghemui lîngă Luke, arătîndu-i cum să ţină bîta.

– Aşa... Vrei să loveşti singur sau te ajut?

– Da, dar după aceea vreau să lovesc singur.

– E clar că e fiul tău, îi spuse Garth lui Erin.

Ea îl privi curioasă.

– De ce spui asta?

– Are acelaşi păr blond ca al tău, aceiaşi ochi mari şi căprui şi-l are pe „vino-încoace" exact ca şi tine.

Garth îl ciufuli pe Luke.

– Şi este la fel de independent ca şi...

El se opri exact la timp. La naiba! Nu era obişnuit să-şi controleze vocabularul.

– Ca toţi bărbaţii, spuse generoasă Erin, clipind.

– Mda... răspunse el sugestiv, văzînd că-i ocoleşte privirea.

Luke se foi nerăbdător.

– Atîta vorbărie... Cînd mai şi jucăm?

– Imediat. Erin, treci la locul tău.

Văzîndu-i împreună, Erin se gîndi cît de mult îi

lipsea lui Luke un tată. Îşi aminti că, după ce plecaseră de la biserică, ea făcuse cunoştinţă şi cu ceilalţi Pendletoni, iar Garth stătuse deoparte. Era clar că ţinea la ei, dar era ceva ce-l determina să fie un singuratic.

Imaginea i-a provocat o durere în suflet şi a înţeles că nu se potriveau.

– Hei, Erin, strigă Garth, ai de gînd să arunci mingea aia odată?

– Sînt gata.

Ea aruncă mingea încet, iar ei o loviră cu toată forţa. Luke începu să ţopăie de bucurie.

– Am reuşit! Uite, am reuşit!

– Bravo, amice, spuse Garth zîmbind, dar mai ai multe de învăţat. Hai, mai loveşte o dată! Uită-te numai la minge!

După patru aruncări, Luke a reuşit în sfîrşit să lovească mingea. Erin era mîndră de el şi emoţionată.

– Grozav, ţipă ea şi se grăbi să-l îmbrăţişeze pe Luke. Te-ai descurcat bine.

Erin se întoarse spre Garth, încă emoţionată, gata să-l îmbrăţişeze şi pe el. Garth o prinse în braţe, simţind-o derutată, dar nevrînd să profite de situaţie în avantajul lui. Şi totuşi diavolul din el îl îndemnă să-i miroasă părul şi să reţină senzaţia

pe care o avu cînd Erin se lipi de el. Nu era o îmbrăţişare pasională, ştia asta. Erin era atît de emoţionată de felul în care jucase Luke, încît ar fi fost în stare să îmbrăţişeze pe oricine. De fapt, ea nu se lipise de el, ci doar îl lăsase pe el să facă asta. Îşi slăbi încet îmbrăţişarea şi o lăsă să se îndepărteze.

– Hai să mai încercăm o dată.

Erin îşi simţi pulsul crescînd cu rapiditate.

– Ce să încercăm?

– Aruncarea şi lovirea, răspunse el, înclinîndu-şi capul. Ce altceva? întrebă el pe un ton maliţios.

– Nimic, şopti ea, îndepărtîndu-se spre locul de unde arunca mingea. Privirile lor se întîlniră şi lui Erin i se tăie respiraţia. Cu greu se concentră asupra jocului şi reuşi să arunce mingea. Luke a lovit-o şi aceasta a izbit-o în piept pe Erin.

– O, Doamne, spuse ea, simţind că se sufocă şi-şi duse mîna la sînul stîng.

În cîteva secunde Luke şi Garth erau lîngă ea.

– Ai păţit ceva? întrebă Garth.

– Îmi pare rău, mami, îmi pare rău. N-am vrut să te lovesc. Pe cuvînt!

Erin simţi tremurul fiului său şi-şi ascunse durerea.

– Bineînţeles că n-ai vrut, îl asigură Erin. A fost

vina mea că am stat în faţa mingei. Ţinîndu-şi o mînă pe piept reuşi să-i îmbrăţişeze: N-am nimic.

Luke o privi îngrijorat, dîndu-şi seama că nu spunea adevărul.

– O să-ţi aduc totuşi nişte gheaţă, aşa cum faci tu cînd mă lovesc eu, şi o zbughi spre casă.

– Nu este nevoie, Luke, strigă Erin, dar el era deja prea departe.

Crispată, îşi muşcă buzele, încercînd să-şi ascundă ameţeala provocată de durere.

– Unde te doare? o întrebă Garth, luînd-o de mînă.

– Nu te îngrijora, spuse ea întorcîndu-se stînjenită.

Însă Garth, cuprins de grijă şi nelinişte, o întoarse spre el.

– Termină cu prostiile şi spune-mi ce te doare.

Erin înjură printre dinţi şi încercă să se elibereze, dar braţul puternic al lui Garth o ţinea prizonieră. Era atît de frustrată, încît nu ştia dacă să plîngă sau să rîdă, ceea ce era ridicol.

– Accepţi o sugestie, Garth?

Îşi coborî privirea spre pieptul ei, iar imaginea îi şterse încruntarea de pe faţă.

– Oh...

– Mda, oh! spuse ea indignată. Probabil că o

să am o vînătaie acolo.

El o eliberă, punîndu-şi mîinile în şolduri şi uitîndu-se în jos.

– Drace... Este un singur lucru la care mă pot gîndi acum.

– Adică la ce?

– Vrei să-l sărut să-i treacă?

4

Erin aproape că simţea gura avidă a lui Garth sărutîndu-i şi mîngîindu-i sînii. Uimită de dorinţa ce-o învăluise, uită complet de durere.

– E totul în regulă? o întrebă Garth pe un ton aspru.

Erin a dat din cap indecisă. Nu. Da. A respirat adînc pentru a-şi limpezi mintea, dar mirosul lui o

făcu s-o ia razna.

– Vrei să te sărut, şopti el. Vrei ca gura mea să atingă gura ta.

Nu putea nega; se îndoia că ar fi putut măcar să vorbească în acel moment.

El se apropie, mîngîindu-i urechea cu buzele.

– Vrei să-ţi sărut sînii, spuse Garth.

– Ştiu că nu sînt bine făcută, spuse Erin scuturîndu-şi capul. Sînt sigură că ai observat şi tu. Dă-mi drumul.

Cînd credea că a scăpat, braţul lui Garth o prinse de mînă şi apoi îi ridică bărbia.

– Nişte ochi atît de frumoşi. Ce ar trebui să fac pentru a revedea acea privire blîndă de acum cîteva minute?

– Să încerci să-mi dai drumul.

– Nu ştii prea multe despre bărbaţi, Erin Lindsey!

– Nu am spus niciodată că ştiu! zise ea.

– Discutam despre gura mea pe sînii tăi!

Erin simţi un fior de dorinţă şi se uită spre cer, căutîndu-şi ajutor.

– Nu vreau să discut despre asta!

– Dură, spuse el calm. Nu vei obţine ceea ce doreşti, iar dacă mi te împotriveşti, vei vedea că nici măcar eu nu voi obţine ceea ce vreau.

Erin ştia că trebuia să existe un răspuns la asta, dar nu-l putea găsi.

Garth îi eliberă mîna şi în acelaşi timp o luă de mijloc. Cealaltă mînă se opri pe unul din sînii ei.

– Numai gîndul că-ţi ating sfîrcurile mă face să-mi pierd controlul. Îmi doresc să le ating de cînd te-am văzut. Vreau şi acum, dar n-o voi face decît dacă şi tu vrei.

Privirea lui era blîndă şi caldă, spulberîndu-i frica. Ea închise ochii, încercînd să-şi deschidă inima.

– Garth, spuse ea, cu o voce tremurătoare, eu... El îşi mută mîna, iar Erin îşi muşcă buzele.

– Dacă te apleci un pic înainte, doar un pic, ai să mă găseşti, murmură el. Doar un pic, Erin, doar un minut!

Se simţea prinsă între ceea ce voia să facă şi ceea ce trebuia să facă, între ce este bine şi ce e rău, dar mai presus de orice era dorinţa. Unde era tăria ei? De ce alegerea părea că o depăşeşte?

Mîna lui caldă îi mîngîie sînii şi-i simţi oftatul în obraji. El îi atinse sfîrcurile şi Erin simţi cea mai dulce durere trecîndu-i prin sînge, din burtă pînă în coapse. Ea îl privi şi citi dorinţa din el, văzu dorinţa în ochii lui şi, brusc, simţi că trebuie

să-l aibă.

Era de necrezut, dar Erin era condusă de ceea ce nu simţise pînă atunci şi de ceea ce nu văzuse niciodată în ochii unui bărbat. Ea îşi înlănţui mîinile în jurul gîtului lui, îi trase capul spre ea şi-l sărută.

Trecîndu-şi limba peste buzele ei, Garth o gustă de parcă ar fi fost înfometat şi Erin ar fi constituit prima lui masă. El o muşcă delicat de buză, apoi o supse uşor în gura lui fierbinte, convingînd-o să-i dea ceea ce doreşte.

Ea-l simţea încins, îi simţea dorinţa puternică, atît de puternică, încît o lăsă fără vlagă. Genunchii i se înmuiară, dar cînd se clătină, Garth o strînse cu putere în braţe.

Intensitatea emoţiilor dezlănţuite de sărutul lui o speriară pe Erin.

– Luke ar putea să apară fără să ne dăm seama, mormăi el lîngă gura ei, respirînd greu şi apoi sărutînd-o din nou. Mai bine ne-am opri.

– Am uitat de Luke, suspină ea trezindu-se încet la realitate.

Zgomotul unei uşi trîntite o trezi de-a binelea.

– Uite că vine şi are o sacoşă de gheaţă. Ce te faci?

Încă încercînd să se adune, Erin îl privi pe Luke alergînd spre ei.

– O să-i spunem ce băiat de treabă este şi apoi o să-l întreb dacă nu putem să punem gheaţa în limonadă!

Garth o aprobă, nevrînd însă să o lase să se mişte de lîngă el.

– E totul în regulă? Mă refer la piept!

– Da, spuse ea muşcîndu-şi limba.

Aproape c-o vedea ridicînd un zid de răceală. Al naibii să fiu de n-o s-o facă, îl atenţionă diavolul din el.

– Dar nu l-am sărutat deloc, murmură el. Cred că va trebui să mă ocup de el altă dată.

Erin îl dezaprobă strîmbînd din buze, dar ochii ei spuneau cu totul şi cu totul altceva.

– Vom vedea.

Într-adevăr, va vedea, se gîndi Garth. Între timp Luke, după ce a împărţit limonada şi prăjiturile, a fugit afară să prindă ultimele minute din ziua de joacă.

Între timp, Erin pusese vasele în maşina de spălat vase.

– Frumoasă bucătărie, spuse Garth.

– Mulţumesc. Aş vrea s-o mai înfrumuseţez,

Dar dacă am de ales între Luke, cai şi decorat, trebuie să-l aleg mai întîi pe Luke, apoi caii. Ea se întoarse spre Garth: Dar tu?

– Nu prea mă pricep la decorat, spuse aceasta dînd din cap.

– Da, aşa e, zise ea făcîndu-i semn să i se alăture la masă, tu locuieşti cu fraţii tăi.

El se aşeză, realizînd că este prima oară oaspete în casa ei.

– Locuiesc pe proprietate, dar nu în casa fraţilor mei. E casa lui Daniel. Eu stau într-o cabană.

– Dar mama ta?

– A murit cînd aveam doisprezece ani, iar tatăl meu s-a schimbat şi, între timp, s-a recăsătorit. Cînd mama mea vitregă s-a mutat la noi eram furios pe toată lumea, chiar şi pe Dumnezeu. El îşi scutură capul, resimţind durerea copleşitoare. Aveam de-a face cu iadul. Nu exista zi în care mama mea vitregă să nu-mi spună că sînt predestinat iadului.

Simţindu-se stînjenit de dezvăluirile lui şi de tăcerea lui Erin, Garth ridică din umeri şi spuse:

– Îmi pare rău. Nu voiam să-ţi povestesc mai mult decît voiai să ştii.

Apoi vru să se ridice, dar Erin îl opri, luîndu-l de mînă şi trăgîndu-l înapoi pe scaun.

– Nu. Doar că trecutul tău seamănă foarte mult

cu al meu.

El se uită la mîna ei şi se gîndi cîtă compasiune poate exista într-un gest atît de simplu. Oare de ce reacţiona aşa cînd îl atingea?

– Şi tu ţi-ai pierdut părinţii? o întrebă el strîngînd-o de mînă.

– Mama a murit cînd aveam unsprezece ani, iar tatăl meu s-a schimbat foarte mult după aceea, de asemenea. Dar nu s-a recăsătorit.

– Cînd a murit?

– Înainte să se nască Luke. A fost un accident. Tot o mai deranja. Putea vedea şi simţi asta.

– Trebuie să fi fost dur pentru tine. Sora mea avea numai patru ani cînd a murit mama. S-a bîlbîit doi ani de zile şi nu mai ştiam ce să facem.

– A fost greu, recunoscu ea. Dar faptul că ai atîţia fraţi te-a ajutat să treci prin asta mai uşor?

– Nu ştiu. Nu prea mă pricepeam să discut problemele mele cu alţii. Nici acum nu mă prea pricep.

– Un om de acţiune? spuse Erin rîzînd.

– Da. Firea asta m-a băgat în bucluc de cîteva ori.

Erin se întreba dacă Garth se gîndea la tatăl ei. Şi-ar fi dorit să nu se gîndească. Cînd mai stătuse ea la masa din bucătărie cu un bărbat, discutînd, iar acesta jucîndu-se cu mîinile ei? Nici-

odată. El părea fascinat de degetele ei.

– Nu mai spui nimic? Sufletul meu negru te-a îngrozit?

– Nu, n-aş spune că e sufletul tău de vină.

– Dar eşti îngrozită!

– Nu ştiu dacă îngrozită este cuvîntul potrivit. Mă pui în dilemă. Nu mai ştiu ce să simt.

El prinse mesajul şi-i luă mîna, trecînd-o peste buzele lui.

– Dar cînd fac asta?

– Uh, e... este greu de respirat.

El îi sărută degetele.

– Te vreau, Erin Lindsey, şi te voi avea, iar dacă cineva are vreun drept asupra ta, mai bine spune-mi acum.

– Nu, n-am fost niciodată măritată, dar...

– Atunci Luke cum... Oh!

Simţind un aer de dezamăgire, Erin şi-a tras mîna înapoi. Şi-a adus aminte cum reacţionase tatăl ei la ceea ce numise el „purtare dezonorantă".

– Da... aveam şaptesprezece ani cînd am rămas însărcinată cu Luke. Tatăl meu, însă, a murit înainte de a-l naşte. A fost un drum greu, dar ne-am descurcat. Şi, întrucît intenţionai să mă ai, nu-ţi face o impresie greşită. Doar pentru că am făcut o greşeală cînd eram adolescentă, asta nu

înseamnă că sînt pierdută.

– Nu am spus că ai fi!

Imediat şi-ar fi dorit să nu fi avut încredere în el. Cum s-a întîmplat? Unde era prudenţa ei nativă? Ea nu intenţionase niciodată să-i dezvăluie atîtea.

Erin îşi împinse scaunul înainte şi se ridică.

– Oh-ul tău a spus foarte multe.

Garh o urmă, privind-o cu atenţie. N-o mai văzuse atît de supărată de cînd o întîlnise.

– Mi-ai spus cam multe!

– Ai dreptate, zise ea, şi aş aprecia dacă ai păstra pentru tine toate acestea. Doamne, dacă Luke va avea de suferit pentru că eu nu mi-am putut ţine gura, nu ştiu...

– La dracu', bineînţeles că rămîne confidenţial.

Braţul lui îi cuprinse mîna caldă, iar cînd Erin încercă să se îndepărteze de lîngă el, o reţinu cu putere. Ea nu avusese încredere în el şi pentru moment asta conta foarte mult. El refuză să-i dea drumul.

– La dracu', Erin, te-ai gîndit vreodată că aş putea fi surprins? Te-ai gîndit vreodată că m-aş putea întreba ce idiot ar putea să te părăsească, odată ce te-ar avea? Te-ai gîndit vreodată că m-aş putea întreba ce om nu şi-ar dori un fiu ca Luke?

– Nu, răspunse ea, după ce respiră adînc.

– Atunci gîndeşte-te! Dragă, nu ştiu ce se întîmplă, dar sînt cam multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine. Spui că eşti din Vest. Asta poate fi oriunde din Texas pînă în California. Poate însemna şi Hawaii.

– Ai dreptate, spuse ea cu o voce mai rece ca gheaţa. Acum te-aş ruga să-mi dai drumul.

Brusc îi dădu drumul la mînă.

– Bine. Dar ocoleşti foarte mult răspunsurile la nişte întrebări foarte simple.

– Credeam că măcar tu înţelegi nevoia cuiva de intimitate, spuse ea, aruncînd flăcări din ochi.

Lovitură corectă, iar Garth i-a simţit impactul.

– Da, înţeleg, zise el, un gust amar umplîndu-i gura. Dar cum nu vom juca „Douăzeci de întrebări", cred că va trebui să decizi de una singură ce este adevărat despre mine şi ce nu.

Erin simţi cinismul din vocea lui şi-i păru rău.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta. Eu, of, cred că sînt un pic cam sensibilă la subiectul ăsta. Nu este vina ta.

– Un pic? Mă bucur că nu ai un cuţit în mînă. Hai să facem o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere?

– Tu nu tragi concluzii despre mine, eu nu trag concluzii despre tine.

– O.K.
– Perfect, atunci hai să hrănim găinile.

Trei zile mai tîrziu, Erin continua să-şi spună că soluţia cea mai bună ar fi să se despartă de Garth, dar el se împotrivea. Chiar dacă îi găsise doi adolescenţi să se ocupe de cea mai mare parte de munca de la ferma de cai, tot venea să verifice în fiecare noapte. Ea ajunsese la concluzia că Garth era gata s-o urmeze în dormitor oricînd i-ar fi sugerat doar.

Erin era sigură că, dacă s-ar fi culcat cu Garth, relaţia dintre ei s-ar fi sfîrşit prin a face pe cineva să sufere; cel mai sigur pe ea. Poate chiar pe Luke. A încercat din răsputeri să şi-l scoată din cap.

După o dimineaţă liniştită şi plină de succes, Erin a verificat de două ori gardul. Totul părea în regulă, pînă a ajuns în partea de vest. Toate iepele erau acolo, în afară de una, aflată dincolo de gard. Sîngele începu să-i alerge nebuneşte prin vene cînd îşi auzi iapa preferată nechezînd cît o ţineau plămînii. Razele soarelui se reflectau în transpiraţia de pe coastele ei.

– O, Doamne! Gardul era rupt îndeajuns cît să ieşi, dar nu îndeajuns pentru Rapunzel să intre înapoi.

Erin intră în panică. Calul era destul de speriat, deci ea trebuia să rămînă calmă şi lucidă. Mai întîi a mutat caii pe altă pajişte. Apoi a mai desfăcut gardul. Calmul ei ajunsese la limită. Cum se întîmplase? Cînd? Întrebările îi trecură prin cap, dar în acelaşi timp se gîndi că Rapunzel putea face oricînd un şoc. Păstrîndu-şi vocea calmă, a ghidat calul prin gaura din gard şi apoi pînă la grajd. Apoi Erin îi verifică gingiile.

– Doamne! exclamă ea, şi fugi la telefon să cheme un doctor veterinar.

Cînd secretara îi spuse că se poate rezolva abia seara tîrziu, Erin s-a ghidat după instinct. Şi primul a fost de a-l chema pe Garth, aşa că a sunat la un număr de telefon pe care i-l lăsase.

– Casa Pendleton, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

– Aş dori să vorbesc cu Garth, vă rog.

– Ultima oară cînd l-am văzut, era afară şi-l ajuta pe Daniel. Dar nu ştiu sigur unde e acum.

– Îi puteţi spune că l-a căutat Erin Lindsey? Am o problemă cu una dintre iepele mele şi veterinarul nu poate veni acum şi...

– Staţi un moment să mă lămuresc.

– Nu am timp. Dar spuneţi-i lui Garth că l-am căutat. Vă rog.

– Garth! Hei, Garth! Erin...

– Erin? Ce s-a întîmplat? A păţit ceva Luke?

– Nu. E vorba de una dintre iepele ei. Spunea ceva de un cai şi că n-a putut chema veterinarul. Am încercat s-o fac să-mi spună mai multe, dar a închis.

– Cînd a sunat?

– Chiar acum. Am alergat să te anunţ.

– Se pare că are probleme, spuse Garth. Daniel, crezi că te poţi descurca singur?

– Ai stat cam mult pe acolo, în ultima vreme, observă Daniel.

– Erin ne este vecină şi nu are familie. Ţi-am spus toate astea. Garth ştia că Daniel fusese dezamăgit cînd plecase pentru nouă luni în Vest, în loc să-şi termine studiile, dar el nu ştia toată povestea.

5

Garth o găsi pe Erin în grajd, mîngîind cu blîndeţe iapa aflată în suferinţă. Rapunzel era liniştită şi stătea culcată în fîn. N-arăta bine deloc.

– 'Ai chemat veterinarul?

Surprinsă, Erin se mişcă brusc, ţinîndu-şi strîns tricoul. Respiră adînc şi aproape făcu o criză de nervi.

– M-ai speriat ca naiba. Niciodată nu faci zgomot cînd mergi?

El se apropie de ea şi-şi vîrî mîinile în buzunare, de teamă că va fi tentat s-o ia în braţe.

– Cred că nu, îi răspunse el.

– Atunci încearcă s-o faci, data viitoare cînd mai vii pe neaşteptate.

În ciuda acestor împrejurări, el simţi un licăr de amuzament. Doamna devenea capricioasă cînd era nervoasă şi trebuia să ţină minte acest lucru.

– L-ai chemat pe Art Goldman?

Erin dădu din cap, concentrîndu-se din nou asupra lui Rapunzel.

– Cine-i ăsta?

– Medicul veterinar care s-a pensionat. O să vină sigur.

El dădu să plece, dar vocea ei îl opri.

– Garth! Mulţumesc că ai venit.

Garth ar fi vrut s-o sărute, dar în loc de asta îi spuse:

– Nici o problemă. Doar sîntem...

– ... vecini, termină ea repede în locul lui.

Ar fi vrut s-o corecteze, dar îi dăduse deja o lecţie, referitoare la ce se-ntîmplă cînd ceri prea mult.

– Mda, exact, sîntem vecini, spuse el promi-

ţîndu-şi în sinea lui: O voi avea pe vecina mea în pat, chiar de Ziua Recunoştinţei.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce doctorul Goldman o tratase pe Rapunzel şi aceasta se simţea mai bine, Erin pregăti nişte sandvişuri şi supă fierbinte pentru o cină tîrzie. Se uită la ceas şi constată că e timpul ca Luke să meargă la culcare.

– Luke, ţipă ea pe geamul de la bucătărie, e timpul să vii la masă!

Puse farfuria cu sandvişuri pe masă şi se gîndi la ziua care trecuse.

– Miros ca un cai, mormăi ea.

– Ce-ai spus? se auzi vocea lui Garth în spatele ei.

Erin îşi dorea să fi arătat mai bine şi să fi mirosit mai frumos.

– Nimic, n-am spus nimic. Sandvişurile şi supa sînt gata.

– În regulă.

– Să ştii că nu am bere. Doar cola şi lapte, zise ea, uitîndu-se la el.

Simţi o dorinţă puternică să-şi lipească faţa de gîtul lui şi să-i simtă pieptul musculos presîndu-i sînii, iar coapsele lui ar fi dorit să fie între ale ei. I-ar fi plăcut să.... dar oricum nu putea.

– O să beau lapte.

Erin scoase din frigider borcanul cu murături şi se aplecă să facă un cap de clovn; puse două bucăţi rotunde de murături pentru ochi şi o banană în loc de gură.

– Mami, strigă Luke, intrînd în bucătărie. Am găsit un ou stricat:

Erin nu apucă să spună nimic, pentru că băiatul i-o luă înainte.

– M-am spălat deja pe mîini. Mi-ai făcut capul de clovn?

– Sigur că da.

Îl sărută pe obraji şi-l aşează la masă.

– Ce-ai făcut cu oul acela stricat?

– L-am aruncat la gunoi, aşa cum mi-ai spus.

Luke se încruntă văzînd laptele din faţa sa.

– Dar de ce nu-mi dai nectar?

– Pentru că este prea tîrziu. Dacă bei nectar noaptea o să te transformi într-un crocodil.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr pentru că zahărul l-ar fi făcut irascibil. Erin se aşează pe scaun şi-i spuse fiului său:

– Şi atunci eu n-aş mai avea cel mai scump băieţel din lume! Ce groaznic ar fi!

– Mami! exclamă Luke dîndu-şi ochii peste cap, dar chicoti cînd ea îi dădu un ghiont în coaste.

Garth îi privi şi se simţi penibil. Îşi dădu seama

că Erin era obosită şi epuizată după cearcănele de sub ochi. Cu toate acestea găsise timp să-i pregătească cu cap de clovn şi să-l amuze pe fiul ei.

Admiraţia şi respectul pentru ea crescuseră din momentul în care văzuse cum face faţă problemei cu Rapunzel. Era clar că ascundea o inimă puternică sub un înveliş delicat şi feminin.

– Nu vreau să mă duc la culcare imediat după cină, spuse Luke. Vreau să văd mai întîi dacă Rapunzel se simte bine.

– Ştiu că Rapunzel ar fi fericită să ştie că eşti îngrijorat din cauza ei, dar doctorul Goldman a spus că şi ea şi mînzui vor fi bine. Trebuie să te duci la şcoală mîine, aşa că ai nevoie de somn, îi răspunse Erin.

Era clar că Luke nu era de acord cu acest lucru.

– Dar şi tu ai nevoie de somn.

Erin zîmbi.

– O să încerc să trag un pui de somn mîine.

– Dar tu de ce poţi să stai trează şi eu nu?

– Pentru că sînt mai mare decît tine, îi spuse ea pe un ton calm, dar care nu admitea replică. Acum du-te să-i urezi noapte bună lui Rapunzel. Mai ai cinci minute pînă te culci.

– Dar, mami... protestă Luke.

– Patru minute şi patruzeci şi opt de secunde.

Băieţelul se ridică repede.

– Bine, dar poate să mă ducă Garth la culcare?

Ea făcu o pauză, privindu-l pe Garth.

– A... probabil că trebuie să se ducă înapoi la...

– Mi-ar face plăcere, Luke, îi spuse el, sesizînd şovăirea ei.

– În regulă. Grăbeşte-te atunci s-o vezi pe Rapunzel.

După ce plecă Luke din cameră, Erin se întoarse către Garth.

– Nu vreau să te simţi obligat să...

– Nu mă simt, i-o tăie el, realizînd cu mirare că tocmai obţinuse o victorie importantă. Aş putea la fel de bine ca şi tine să stau în grajd.

Erin îl privi confuză.

– Nu trebuie să faci asta. Deja m-am gîndit să-mi pun un hamac acolo.

– O să iau eu hamacul, iar tu dormi în patul tău.

– Nu pot să te las. Rapunzel este calul meu şi, deci, responsabilitatea mea.

– N-o să mă plîng dacă vrei să mi te alături.

Deşi ar putea fi cam greu în hamacul acela mic.

Vocea lui se adînci.

– Probabil că ar trebui să te aşezi peste mine.

Imaginîndu-se aşa, Erin îşi simţi hormonii atingînd cele mai sensibile locuri ale corpului ei. Jenată, îşi muşcă buzele şi se uită în jos.

– Nu asta am vrut să spun şi o ştii foarte bine.

– Dar tot o să stau în grajd în noaptea asta. Veterinarul a spus că cineva trebuie să aibă grijă de Rapunzel.

– Ai prea multă iniţiativă, îi zise ea.

– Şi tu ai prea multe argumente.

Erin deschise gura să spună ceva, dar îl privi pe Garth şi renunţă. Era murdar, obosit, dar mai ales insistent. Nici un alt bărbat nu i se păruse vreodată mai atrăgător ca el.

Situaţia în care se aflase astăzi fusese groaznică, iar el venise pentru ea. Erin simţi că n-o să mai fie în stare să se uite la el în acelaşi mod distant de pînă atunci. Se foi jenată de pe un picior pe altul. Cu toate acestea nu voia să-l lase să rămînă peste noapte, nici măcar în grajd.

– Spune-mi un singur motiv real pentru care ai sta cu iapa mea în loc să stai cu mine.

El îşi încrucişă braţele peste pieptul musculos şi se întinse către ea, cu buzele aproape atin-

gîndu-le pe ale ei.

– Pentru că sînt mai mare ca tine.

Erin adormi chiar în momentul în care puse capul pe pernă, gîndindu-se că ar putea dormi pînă în ianuarie. Dar se trezi, totuşi, după miezul nopţii. Începu să se gîndească la Rapunzel, la Luke, la Garth şi îi fu imposibil să mai adoarmă. Se dădu jos din pat, îşi puse blugii şi şosetele şi se plimbă prin casă. Apoi renunţă şi se decise să arunce o privire în grajdul lui Rapunzel, doar un minut, îşi spuse ea în timp ce îmbrăca o jachetă. Va intra şi va ieşi atît de repede, încît Garth n-o să se trezească.

Înarmată cu o lanternă, se îndreptă către grajd în vîrful picioarelor. Deschise uşa cu multă atenţie, ca să nu scîrţîie, stinse lanterna şi intră înăuntru. Simţi un nod în gît din cauza întunericului care domnea acolo, dar păşi încet înainte, pe lîngă perete.

– Nu trebuie să-ţi fie teamă că mă trezeşti, Erin, spuse Garth chiar de lîngă urechea ei. Nu...

– Dumnezeule, Garth! Ţi-am spus să faci zgomot. Fă zgomot, ce naiba! şuieră ea, întorcîndu-se

să-l privească.

– Îmi pare rău, zise el, iar Erin îi simţi o oarecare notă de amuzament în glas. Am uitat.

– Exact, spuse ea tăioasă. Pînă te trezeşti tu, pot să aprind lumina?

– Mda, dar...

Erin găsi peretele cu întrerupătorul, dar cînd aprinse lumina îşi dori s-o fi lăsat aşa cum era. Tabloul care i se înfăţişă o lăsă fără suflare. Garth Pendleton stătea gol în faţa ei, în toată splendoarea bărbăţiei sale. Închise ochii, dar imaginea corpului gol al lui Garth i se întipărise deja în memorie şi presupuse că ar avea nevoie de ani de terapie ca să uite. Umerii laţi şi puternici şi braţele vînjoase erau făcute să apere de primejdie şi să reconforteze o femeie într-o noapte lungă şi singuratică. Şi numai bunul Dumnezeu ştia cîte nopţi singuratice petrecuse ea.

Pieptul lui musculos, cu fire mătăsoase de păr negru care ajungeau pînă la abdomen, era de-ajuns să stîrnească dorinţa unei femei. Era foarte uşor să-şi imagineze că ea ar putea fi femeia care să stea sub corpul lui, să-l atingă şi să-l facă să geamă.

– Sînt chiar atît de urît? întrebă el. Erin deschise ochii largi şi imediat se uită în sus, ocolindu-i privirea.

– De ce nu m-ai avertizat?

– Am încercat, dar ai aprins lumina înainte să...

– Bine, bine. Crezi că ai putea să-ţi pui ceva pe tine?

– Mda, lasă-mă un minut.

Erin îl auzi întorcîndu-se, apoi, nu după mult timp, zgomotul unui fermoar.

– Arăt decent acum, îi spuse el, frecîndu-şi absent umărul drept.

– Eu... a... m-am trezit şi n-am mai putut să dorm, aşa că m-am gîndit să-i arunc o privire lui Rapunzel.

– E-n regulă, spuse el venind lîngă staul şi uitîndu-se la iapa adormită.

– Ei, se pare că totul e-n regulă aici! Mai vrei o pătură? îl întrebă ea, dîndu-şi părul după urechi.

Garth clătină din cap şi-şi masă umărul din nou.

– Nu, nu suport prea multe pături pe mine noaptea. Mă fac să mă simt prins în cursă. De-asta nu eram îmbrăcat cînd ai intrat aici. Dar tu? o întrebă el.

Ochii ei se măriră.

– Vrei să spui dacă dorm învelită sau dacă dorm dezbrăcată?

– Şi una şi alta, zîmbi el.

Discuţia asta devenise ridicolă, aşa cum erau

toate acelea începute în timpul nopţii.

– Cred că eu sînt tocmai invers. Mai multe pături mă fac să mă simt în siguranţă.

Garth se gîndi că Erin n-ar avea nevoie de pături ca să se simtă ocrotită, dac-ar dormi cu el. Ar acoperi-o cu corpul lui. Îşi pusese multe întrebări în legătură cu Erin: cum arăta dezbrăcată, cum i-ar plăcea să fie îmbrăţişată, care erau secretele ei şi mai ales dacă l-a dorit vreodată măcar pe jumătate cît a dorit-o el.

– Am văzut că îţi masezi umărul, spuse Erin. Te doare rău?

Garth îşi privi mîna de pe umăr şi spuse surprins:

– Nici nu mi-am dat seama că fac asta. Cred că e deja un gest reflex.

– Dacă-l frecai, înseamnă că te durea undeva. Vrei să te masez eu? întrebă ea cu compasiune.

El simţi imediat un val de excitare numai la ideea de a simţi mîinile ei pe el. Apoi se gîndi că Erin nu face acest lucru ca să se joace cu el. Ce idiot era! Erin se oferise pentru că era o femeie atentă. Surprinzător, dar recunoaşterea acestui lucru nu-i micşora excitarea, ba chiar i-o mărise şi mai mult.

Ar fi trebuit să-i spună „nu, mulţumesc", dar în loc de asta se auzi:

– Da, mi-ar plăcea. Vrei să stau jos? o întrebă şi se duse la hamac înainte să apuce să se răzgîndească.

– Da, cred că ar fi mai bine să te aşezi.

Erin îl urmă, întrebîndu-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile. Dar nu, nu era vorba de asta, ci despre blestemata de educaţie pe care o primise. Şi, în plus, ura să vadă pe cineva în suferinţă, mai ales dacă-i păsa de acel cineva. Şi, deşi n-o încînta deloc, ştia că-i pasă mai mult decît ar vrea de motanul ăsta sexy din grajdul ei.

Încet, Erin întinse mîna şi-i atinse umărul, căldura lui uimind-o.

– Ai umărul încordat.

El îşi mişcă umărul sub mîinile ei şi după puţin timp, respiră adînc şi se relaxă.

– Ai nişte mîini grozave, şopti el.

Îi simţi respiraţia pe gît şi masajul ritmic al degetelor. Îi inhală parfumul – o combinaţie de somn, flori şi moliciune feminină –, dar inspirînd un pic mai puternic simţi un damf de la propriul său corp şi rîse cu grosolănie.

– De ce rîzi? îl întrebă Erin.

– Miros ca un cal.

– Ha, ha, ha, ha...

Sunetul veni ca un murmur leneş de amuzament. Nu reuşea să-i vadă faţa, dar putea să pa-

rieze că zîmbea.

– Ce vrea să-nsemne „ha, ha ha"?

– Şi eu am spus acelaşi lucru despre mine mai devreme în seara asta.

– Dar acum miroşi grozav. Ce parfum foloseşti?

– E doar săpunul şi parfumul pielii mele.

– Probabil că parfumul pielii tale m-a atras.

Erin îşi dezlipi brusc mîinile de pe umerii lui şi dădu să piece:

– Cred că e timpul să...

– Nu, o opri el, prinzîndu-i mîna şi lipindu-şi buzele de ea. Te rog, nu pleca!

Erin simţi o plăcere delicioasă la atingerea buzelor lui pe piele şi se abţinu cu greu să nu alunece în braţele lui.

– Erin, de ce ai venit aici?

– Ştii foarte bine de ce. Ca să văd ce face Rapunzel.

– Şi nu te gîndeai deloc la mine, spuse el şi vocea îi vibră pe pielea ei.

– Garth, nu face asta, spuse ea panicată.

– Ce să nu fac, iubito?

El se întoarse repede, o trase în braţele lui şi o aşeză în hamac. O dorinţă puternică şi furioasă o cuprinse pe Erin.

– Nu mă obliga să spun asta cu voce tare,

şopti ea disperată.

Un moment el văzu panica în ochii ei şi se simţi ca un nebun care e gata să violeze o prinţesă. Apoi se uită mai bine şi văzu altceva: dorinţă, forţă şi emoţie.

– Să spui ce? întrebă el, trecîndu-şi mîinile prin părul ei mătăsos. Ea îşi arcui gîtul spre mîna lui, într-o mişcare involuntară care spunea totul. Că te gîndeai la mine în loc să dormi? Am dreptate, doamnă? Să spui că eşti mai mult decît curioasă în legătură cu Pendleton-Diavolul?

– Pendleton... Pendleton-Diavolul? spuse ea înghiţind cu greu.

Garth se trase deoparte cînd văzu mirarea de pe faţa ei.

– Să nu-mi spui că n-ai auzit despre asta.

– N-am auzit, recunoscu Erin, scuturînd din cap.

– Este porecla mea, spuse Garth zîmbind.

– Cred că ştiu de ce, mormăi ea, uitîndu-se în altă parte.

El simţi cum îi îngheaţă zîmbetul pe buze. Fir-ar să fie, avea nevoie de încrederea ei. N-avea nici un sens, dar, în ciuda reputaţiei lui, dorea ca Erin să aibă încredere în el.

– Asta te sperie?

– Porecla nu, nu asta mă sperie.

Ochii lui se îngustară şi o privi cu atenţie. Jacheta ei se desfăcuse şi lăsa să se întrezărească sfîrcurile întărite ale sînilor lipite de cămaşa albă de noapte.

– Felul în care mă doreşti, asta te sperie, nu-i aşa?

Îşi coborî mîna pe pieptul ei şi-i simţi inima bătînd cu putere.

– Inimioara ta bate nebuneşte, Erin, spuse el pe un ton, în mod deliberat, sugestiv şi un pic întărîtat.

Îşi pusese în cap să obţină ceva de la ea. Voia să obţină o mărturisire. Îi atinse sînii uşor cu vîrfurile degetelor şi o simţi cum voia să se lipească de el.

– E aşa de bine, aproape că doare, nu-i aşa? şopti el şi mîna îi alunecă pe abdomenul ei rotunjit, cu o mîngîiere blîndă.

– Haide, Erin. Haide, iubito. Vreau să te aud.

Mîna lui se mişca încet, cuprinzîndu-i uşor sînii.

– Vreau să te aud, spuse el brutal în timp ce-şi apleca fruntea. Vreau să te aud că mă doreşti măcar pe jumătate cît te doresc eu.

6

Asta era prea mult. Garth îşi lipi corpul de al ei, mîna îi alunecă între picioarele lui Erin, iar vocea lui... dacă nu ar fi spus nimic, ar mai fi avut o şansă.

Erin de-abia mai respira. Fiori cînd calzi, cînd reci o treceau din cap pînă-n picioare. În cele din urmă a reuşit să ia o gură de aer, care a fost mai mult un suspin.

Încă o mîngîiere de-a lui o înmuie de tot. Trupul îi clocotea de dorinţă, dar raţiunea se împotrivea; era o totală contradicţie. Şi-ar fi dorit să fie dezbrăcaţi, să poată simţi fiecare centimetru din el, să poată face dragoste.

Garth îşi coborî capul spre ea, iar Erin închise ochii. Respiraţia lui o înfierbîntă. După ce o sărută îndelung, îşi trecu limba peste buzele ei.

– Spune-mi, şopti el, sărutînd-o încă o dată, ce simţi?

Se simţea ca un vulcan gata să erupă.

Ea îşi lăsă capul într-o parte, dar gura lui înfometată îi găsi gîtul.

– Mă simt... spuse ea scuturîndu-şi capul. E prea mult pentru mine, zise ea neajutorată.

Garth văzu dorinţa din ochii ei, dar văzu şi frica. O simţi vulnerabilă şi neîncrezătoare faţă de el, ceea ce era o experienţă cu totul nouă.

Îşi luă mîna dintre coapsele ei şi simţi fiorul care o cuprinsese; continuă să se joace cu degetele prin părul ei, cu o mişcare uşoară şi liniştitoare.

– Micuţa mea scumpă! Totul depinde de tine şi nu ştii ce să faci. A trecut mult timp de cînd n-ai mai făcut-o, nu-i aşa?

Afectată de ce-i spusese, Erin se trezi brusc.

– E-n regulă, adăugă el repede. Pot să-ţi spun că...

Vocea lui tremură cînd o văzu încruntîndu-se.

– Ştiu că ai mai multă experienţă ca mine, dar nu trebuie să-mi scoţi ochii cu asta. Trecutul meu nu te interesează, spuse ea arogantă.

Nu trebuia să-l intereseze chiar deloc. Aceste cuvinte nu-i căzură bine lui Garth. Se putea vedea clar că este sensibilă la acest subiect, adică la experienţa ei, sau, mai bine zis, la lipsa ei de experienţă, dar dorinţa ei de intimitate trezi ceva primar şi întunecat în Garth, ceva ce nu-şi putea explica nici lui însuşi. Puse stăpînire pe gura ei, fără ezitări, fără prea multă vorbărie. Cînd se opri, amîndoi respirau din greu, iar ochii ei străluceau de uimire.

– Dacă vreau să ştiu ceva despre trecutul tău, este pentru că vreau să fiu sigur că a face dragoste este şi pentru tine la fel de plăcut cum e şi pentru mine. Tot ce e în legătură cu tine mă interesează, Erin, spuse el cu voce joasă. Totul pînă în momentul în care o să fiu următorul bărbat care o să facă dragoste cu tine.

Furioasă, dar încă emoţionată de tot ce simţise, ea îi comunică:

– În regulă. N-a fost decît unul singur.

Garth se opri, nevenindu-i să creadă. Se aştepta să fi fost doi sau trei.

Erin era prea frumoasă ca să nu se fi implicat decît într-o singură legătură, şi asta cu mult timp în urmă.

– Acum ar trebui să-ţi spun şi de cîte ori am făcut-o? îl întrebă ea furioasă. De trei ori. De două ori în grajd şi o dată pe bancheta din spate a maşinii.

Garth simţi o undă de regret; era clar că era un subiect dureros pentru ea.

– Erin...

– Nu. Lasă-mă să termin. Vreau să-ţi spun şi ce-mi amintesc despre asta. M-a îmbrăţişat şi mi-a spus că mă iubeşte, iar eu eram atît de singură şi de proastă, încît aş fi făcut orice ca să-l aud spunînd aşa. Şi cel mai potrivit cuvînt pentru a descrie asta este „viteza" cu care s-a petrecut.

El văzu durerea oglindindu-se în ochii ei şi se simţi ca un ticălos.

– Şi hai să ne întoarcem la corectitudine, Garth. Cîte femei ai avut? Poţi să le numeri?

Vocea ei era plină de acuzaţii şi o durere rapidă îi tăie respiraţia.

– Ai lovit exact la ţintă, Erin. Exact unde trebuia. Ai dreptate; nu pot să le număr. Era o vreme

cînd treceam de la o femeie la alta, ca armăsarul la iepe. Dar m-am protejat şi pe mine şi pe ele, dacă asta te interesează. Dar dacă mă întrebi ce-mi amintesc despre toate acele femei...

– Nu, spuse Erin repede.

Chiar nu voia să ştie nimic despre celelalte experienţe ale lui, iar discuţia îi întorcea stomacul pe dos. Garth îi puse degetele pe buze.

– Dacă vrei să ştii ce-mi amintesc despre ele, nu pot să te ajut să afli, continuă el frustrat. Pentru că nu-mi pot aminti nici un blestemat de lucru cînd sînt cu tine.

Nu era un bun orator, se gîndi ea, încercînd să-l înţeleagă. El se mişcă şi razele lunii se opriră pe umerii lui, dezvăluind o cicatrice adîncă.

– Cicatricea aceea... Trebuie să fi durut cînd s-a întîmplat.

– Mda.

– De-asta te doare umărul?

– Cred că da, spuse el cu gura aproape încleştată.

– De... De cînd o ai? şopti ea.

– De şapte ani.

Răspunsul lui o lovi exact ca glonţul care-l rănise, probabil, pe el. Nu ştia că fusese împuşcat. Simţi un nod în gît şi brusc izbucni în lacrimi.

– Îmi pare rău. O, Doamne, îmi pare rău, spuse ea şi se ghemui lîngă el.

Surprins Garth o îmbrăţişă şi o strînse la piept. Tandreţea ei îl şocase atît de tare, încît îl durea. Nu putea să spună nimic, nu putea să-i spună cum fusese rănit, cum fusese obligat să ucidă un om. Ea n-ar fi înţeles şi, uneori, nici el nu înţelegea cum de se-ntîmplase. Şi pentru că nu-i putea spune nimic, iar lacrimile ei îl dureau teribil, el o sărută, sperînd să se liniştească.

Garth mîngîie cu vîrfurile degetelor buzele şi obrajii ei, apăsînd uşor pentru a-i deschide gura, pe care voia s-o exploreze cît mai adînc. Mîinile ei alunecară pe umerii lui puternici şi se strînseră în jurul lor. Îi simţi sfîrcurile acoperite cu cămaşa subţire lipindu-se de pieptul lui şi se gîndi că deja era prea încins ca să mai suporte hainele. Îşi coborî mîna pînă la cămaşa ei, descheie nasturii şi i-o dădu jos, presîndu-şi apoi pieptul de sfîrcurile întărite. Îi scăpă un geamăt de dorinţă.

– Am vrut să fac asta de prima dată cînd te-am văzut.

Prinsă de vraja pasiunii, Erin îşi simţi capul învîrtindu-se. Genunchiul lui alunecă între picioarele ei şi, părăsindu-i gura fără tragere de inimă, începu s-o sărute pe gît şi pe bărbie pînă cînd

Erin simţi furnicături în tot corpul. Îşi sprijini bărbia pe coastele ei şi-i privi sînii ca şi cînd ar fi vrut să-i prade. Un tremur de excitare străbătu corpul lui Erin şi mişcarea nu scăpă atenţiei lui Garth. Îşi mută privirea şi se uită la ea cu ochii aceia violeţi şi pasionaţi.

– Am să-ţi arăt ce cred despre corpul tău, Erin Lindsey. Şi după ce o să termin nu va mai exista nici o neînţelegere.

Privind-o cu atenţie, îşi coborî gura caldă pînă sub sînii ei care se înălţară, cerşind parcă atenţia lui. Dar Garth nu se grăbea. Erin îşi înăbuşi un geamăt de frustrare şi închise ochii, dar el îşi depărtă gura de a ei.

– Deschide ochii, iubito. Vreau să te uiţi. Şi vreau să te pot privi în ochi.

Privirile li se întîlniră şi dorinţa deveni şi mai puternică.

– Te vreau atît de mult, încît mă doare, şopti ea.

Ochii lui se întunecară şi-i mîngîie buzele cu vîrful degetului.

– Aşteptarea face ca totul să fie mai plăcut decît îţi imaginezi tu!

Uitîndu-se la ea, începu să-i sărute sfîrcurile sînilor, dureroase de atîta aşteptare.

Erin se lăsă în voia pasiunii, trăind cea mai erotică experienţă din viaţa ei. Un şuvoi de căldură o învălui din cap pînă în picioare.

Din ce în ce mai aproape el se apleca peste sînii ei sensibili. Aşteptă o secundă şi apoi începu să-i lingă un sfîrc. Se jucă uşor cu vîrful lui întunecat şi apoi îl cuprinse cu gura, sugîndu-l. Erin simţi acest lucru pînă în partea de jos a abdomenului şi se arcui uşor către el, cu un ţipăt scurt.

– E-n regulă, iubito, mormăi el, trăgîndu-şi capul înapoi.

Apoi se aplecă spre celălalt sîn şi-l linse pînă cînd se întări. În acelaşi timp, Erin simţi cum mîna lui reuşi să deschidă nasturele blugilor. Un semnal de alarmă bîzîi în capul lui Erin. Ar trebui să-l oprească, se gîndi ea, înainte de a ajunge prea departe. Deschise gura, dar nu reuşi decît să ia o gură de aer. Degetele lui alunecaseră sub marginea ciorapilor ei. Un fior periculos o străbătu şi un instinct periculos şi primitiv o avertiză că ar putea sfîrşi prin a pierde. Era irezistibil, dar absolut necesar să i se opună.

– Garth, reuşi ea să spună.

El o ciupi uşor de sîni şi-şi furişă mîna mai aproape de căldura dintre picioarele ei.

– Ce este? întrebă el.

Vocea ei se frînse în momentul în care el îi atinse cel mai sensibil loc al corpului ei.

– Opreşte-te! strigă ea. Te rog, opreşte-te.

El se opri şi-şi înălţă capul ca s-o privească.

– De ce?

Erin dădu din cap, neştiind cum să-i explice.

– Nu sînt pregătită.

El scoase un sunet adînc de neîncredere.

– Iubito, eşti exact atît de pregătită cît poate fi o femeie. Eşti udă, fierbinte şi probabil că nu mi-ar lua mai mult de un minut ca să...

– Nu asta am vrut să spun. Nu sînt pregătită pentru tine.

El o privi un moment lung şi tensionat. Apoi, oftînd din greu, îşi luă mîinile de pe ea, se ridică şi-şi balansă picioarele peste hamac. Lui Erin îi lipsi imediat căldura lui.

Garth îşi trecu mîinile prin păr şi se întinse către staulul lui Rapunzel, uitîndu-se în gol.

Ce porcărie, se gîndi ea, încheindu-şi cămaşa şi coborînd uşor din hamac. Probabil credea că e plictisitoare. Cel puţin putea încerca să- i explice, aşa că se apropie de el.

– Îmi pare rău.

– Las-o baltă.

Corpul ei încă mai fremăta şi Erin rîse scurt, cu modestie.

– Nu-i chiar aşa.

Garth se întoarse spre ea, rapid ca un şarpe.

– Lasă-mă singur, Erin. Du-te înapoi în pat, acolo unde ţi-e locul.

– Am spus că-mi pare rău şi am vorbit serios. A trecut mult timp pentru mine şi prezenţa ta mă copleşeşte.

Îşi întinse mîinile în faţa lui.

– Uită-te la ele. Încă mai tremură.

– O să mă scuzi dacă nu te compătimesc, dar corpul meu probabil că n-o să se liniştească pînă la Crăciun.

– Îmi pare rău.

– Şi ce-o să faci în legătură cu asta?

Ea simţi întrebarea ca pe un pumn în stomac.

– Nu mă întreba asta. Poate că, stînd în hambar, mi-ai redeşteptat nişte amintiri. Sau poate că mi-e teamă să nu rămîn însărcinată.

– Te-aş fi protejat.

Erin scutură din cap şi dădu cărţile pe faţă.

– Da, probabil, că ai fi făcut-o. Fizic. Dar emoţional?

Întrebarea îl făcu să-i treacă furia, dar, în schimb, deveni îngrijorat.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că mă întreb ce fel de om eşti tu în realitate. În afară de porecla de „diavolul", ce

fel de om eşti?

Garth ridică din umeri. Îl conducea pe un teritoriu nesigur.

– Sînt exact ceea ce vezi. Nu chiar un înger.

– Nu sînt prea sigură că ai dreptate, oftă Erin şi-şi dădu la o parte părul de pe faţă; el trebuise să se abţină să n-o facă în locul ei. Ea privi spre uşa staulului. Vreau să ştiu cine eşti cu adevărat, Garth Pendleton.

La naiba cu femeia asta care îl punea pe jăratic, apoi îl sperla, se gîndi el.

– Ai înnebunit.

– Poate, spuse ea, dar ochii ei încă aveau privirea aceea care amintea de cineva sentimental şi expansiv.

– Nu-ţi promit nimic, zise el dulce.

Erin zîmbi forţat.

– E-n regulă. Sînt obişnuită cu oamenii care nu fac promisiuni dar nici nu şi le ţin pe cele făcute. Noapte bună, Garth, îi spuse şi se îndreptă spre uşă.

El încercă. Încercă cu adevărat s-o lase să plece. Dar se simţea atît de chinuit, încît nu putu s-o facă. Din doi paşi ajunse lîngă ea, o trase în braţele lui şi o sărută. Ea îi răspunse, iar el o dori atît de mult, încît simţea că va muri dacă n-o va avea.

– Sînt un om infect, Erin, o avertiză el. Stricat pînă în măduva oaselor, îi spuse şi o sărută din nou. Nu există nici un pic de bunătate în mine. Îţi jur asta.

Ea se uită la el şi clătină din cap.

– Minţi. Dacă nu ai fi fost bun, nu m-ai fi avertizat.

Se îndepărtă de el în vîrful picioarelor, dar se opri brusc şi-l privi drept în ochi.

– M-ai avertizat. Acum lasă-mă pe mine să mă conving.

În seara următoare, după cină, Erin îl urmări pe Garth dîndu-i prima lecţie de karate fiului ei. Era prima oară cînd Luke nu era intimidat ştiindu-se privit, ceea ce era un semn că devenea încrezător în sine. Lăsă vasele în chiuvetă, se aşeză pe unul din balansoareie de pe verandă şi le urmări fiecare mişcare.

Observă felul cum îl ţinea de umeri şi-l încuraja, dar mai ales modul în care Luke se străduia să-i facă pe plac lui Garth. Scena îi amintea de profesorul ei de călărie, care cu ani în urmă o ajutase să-şi învingă teama de sărituri, dar şi ea

fusese o elevă rezistentă şi tenace.

Cei doi exersau acum un fel de lovituri. Mişcările lui Garth erau liniştite şi uşoare. Bărbatul acesta era senzual şi cînd se bătea, se gîndi Erin. Îşi aminti de seara trecută şi simţi un val instantaneu de căldură. Nu era genul de bărbat care să lase o femeie să ghicească tot ce i-ar plăcea. Era în stare să-i spună în faţă ce dorea. În acel moment se uită spre ea şi-i întîlni privirea. Erin se simţi încolţită. Garth îi şopti ceva lui Luke şi-l împinse spre verandă.

– Mami, uită-te ce mişcare m-a învăţat Garth.

Luke execută o replică rapidă şi stîngace a lui Garth, dar reuşi să se ţină pe picioare.

– Bravo! spuse Erin. Sînt impresionată.

Şi chiar era. De amîndoi.

Luke se umflă în pene de fericire.

– Stai să auzi strigătul de luptă. Garth spune că ar putea sperla şi un mort.

Luke se înclină respectuos către mama lui, apoi luă poziţia de luptă şi scoase un urlet care-i îngheţă sîngele în vene. Erin sări în picioare speriată şi-l privi confuză pe Garth, care dădea aprobator din cap.

– Ce vrea să însemne asta?

– Este un strigăt de luptă, mamă. Este una dintre cele mai importante tehnici de autoapărare,

spuse Luke cu importanţă. Şi o să-l exersez în fiecare dimineaţă şi seară.

Apoi, schimbînd brusc subiectul, întrebă:

– Pot să mă uit la desene animate înainte să mă culc?

– Ai uitat să spui „te rog", îi aminti Erin.

– Te rog, zise el. Apoi se întoarse brusc spre Garth şi-l îmbrăţişă.

Aparent, gestul lui plin de afecţiune îl surprinse pe Garth, dar trecu peste surpriză şi-l îmbrăţişă şi el pe copil.

– Mulţumesc, domnule Pendleton. Ne vedem mîine, spuse el şi intră în casă unde-l aşteptau desenele animate.

Erin simţi un nod în gît şi-l privi pe Garth, întrebîndu-se dacă şi el fusese la fel de afectat de gestul lui Luke.

– Stricat pînă-n măduva oaselor, nu? îl întrebă ea. Ai auzit că animalele şi copiii au cele mai bune instincte cînd se apropie de oameni cu suflet bun?

El îşi băgă mîinile în buzunare şi o privi tulburat.

– Poate că doar nu-şi dau seama prea bine.

– Of, Garth, oftă ea, neştiind ce să mai spună şi urmînd metoda fiului ei.

Aruncîndu-şi braţele în jurul lui, îşi dori să gă-

sească acele cuvinte magice care l-ar convinge.

El şovăi un moment, apoi o lipi de el. Erin se strînse la pieptul lui.

– Mda... poate că ai dreptate. A fost aproape un fleac pentru tine să-i explici strigătul acela şi să-i spui să-l exerseze.

– E o tehnică importantă, chicoti el lîngă obrazul ei.

Erin se trase înapoi aşteptîndu-se să găsească un rînjet meschin pe faţa lui.

– Deci, presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare.

– Mda...

El o sprijini cu spatele de perete.

– Foarte recunoscătoare...

Erin se simţea prinsă între o stare de excitare şi un acces de rîs. Luîndu-şi cea mai solemnă expresie, îi spuse:

– Mulţumesc foarte mult, Garth.

– Vreau fapte, nu vorbe, doamnă.

– O! Vrei să-ţi arăt ce simt despre faptul că l-ai învăţat pe fiul meu să mă trezească urlînd?

– Vreau să mă săruţi, Erin.

Privirea lui se întunecă de nerăbdare.

– Acum, spuse el, presîndu-şi pelvisul de al ei.

– Cred că asta înseamnă că am depăşit faza strîngerii de mînă, reuşi ea să spună.

Era clar că Erin avea chef de joacă. Voia doar să-l întărîte. Îşi înclină capul într-o parte şi-l sărută pe obraz.

Ochii lui străluciră ameninţători şi-şi lipi şoldurile de ale ei.

– Tu ai vrut asta!

– Asta? întrebă ea, cu nesiguranţă în glas.

El se aplecă spre ea şi-i prinse lobul urechii între dinţi, apoi îi dădu drumul.

– Nu fi îngrijorată. O să obţii ceea ce vrei. Şi eu voi fi cel care-ţi va da ceea ce-ţi doreşti.

Garth îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută, vrînd s-o facă să-şi scoată singură hainele şi să ceară îndurare. Şi, totuşi, cînd el a încetat s-o mai sărute, nu acesta a fost cuvîntul de pe buzele ei, doar numele lui, repetat în neştire.

Ei bine, reuşise să strice totul, se gîndi Garth săptămîna următoare la carnavalul de Halloween.

Începînd cu noaptea pe care o petrecuseră în grajd, Erin fusese drăguţă şi relaxată cu el. Găsise o modalitate de a o săruta în fiecare seară. Reacţia ei îl făcea să ajungă acasă al naibii de excitat.

Totul mersese bine pînă în această după-amiază, cînd îi pusese cîteva întrebări legate de trecutul ei. Erin de-abia deschisese gura în drum spre centru, doar un „mulţumesc" şi „ne vedem mai tîrziu".

Garth privi posomorît decoraţiile pentru Halloween.

– O să sperii de moarte bietul dovleac, frăţioare.

Garth îşi ridică privirea şi-i zîmbi surorii sale, Carly Pendleton Bradford, care avea în picioare nişte cizme impermeabile imense, iar în mînă o undiţă.

– Ce faci aici? o întrebă el.

– A fost ideea lui Russ. I-am spus că-mi doresc să pot face mai mult pentru „Grupul copiilor care şi-au pierdut un părinte" şi mi-a sugerat să încep cu ceva simplu. O să iau pauză cu jocul „Ghiciţi semnificaţia".

Garth o îmbrăţişă pe Carly.

– E totul în regulă cu tine?

– Da, sînt bine, spuse ea.

El simţi o umbră de invidie.

– Bine. Atunci, unde e Russ?

– Pe-aici, pe undeva. E îmbrăcat ca un...

– Nu-mi spune. Ca un somn, o completă el.

– Mda, zise Carly, trăgîndu-şi bretelele cu vîr-

furile degetelor, exact ca un pescar mîndru de el. Este un om care nu se dă înapoi de la nimic.

– Eşti tu prea drăguţă, spuse Garth.

– Şi Erin Lindsey e la fel, îl tachină ea.

Apoi deveni serioasă.

– E deosebită. Să nu strici lucrurile.

– Deja am făcut-o.

Carly îl privi consternată.

– Ce-ai făcut?

– Asta nu-i problema ta, răspunse el iritat.

Cînd Carly strîmbă din buze dezaprobatoare, el scutură din cap, simţindu-se frustrat.

– Doamna e puţin irascibilă în legătură cu trecutul ei. I-am pus cîteva întrebări şi acum de-abia dacă mai vorbeşte cu mine.

– Ai chinuit-o.

– Ba nu.

– Cine a fost chinuit? întrebă fratele lor cel mai mic, apărînd din spatele lor.

Garth se întoarse şi-i văzu pe Daniel şi pe Troy în apropiere. Exact de ce avea nevoie – se gîndi el cu neplăcere – era intervenţia familiei.

– Nimeni.

– Erin Lindsey, spuse Carly.

– Oho! exclamă Troy şi în ochii lui apăru o sclipire. Garth îşi petrece tot timpul liber cu ea pînă tîrziu. Apoi vine acasă mirosind a parfum, cu

ruj pe buze...

– Ţi-a spus cineva vreodată ce gură spartă ai?

Troy scutură din cap.

– Atins.

Garth o văzu pe Carly înăbuşindu-şi un zîmbet.

– Dacă tot vorbim de atins, spuse Daniel, cred că tocmai l-am văzut pe Ben Cantrell înghesuind-o pe Erin în sala de spectacole. Ai de gînd să faci ceva în legătură cu asta?

Era deja prea mult. Prins între călăul de Troy, interogatoriul lui Carly şi sugestiile grosolane ale lui Daniel, Garth se simţi ca şi cum intimitatea lui ar fi fost sfîşiată şi asta nu-i plăcea deloc.

Scos din sărite atacă şi el.

– Nu discut cu voi, clovnilor. Mai ales cu tine, Daniel. Tu, care nu-ţi dezlipeşti ochii de la Sara Kingston cînd e prin preajmă? Cînd o să-ţi dai sfaturi şi ţie şi o să faci ceva în legătură cu Sara?

Daniel îi aruncă lui Garth o privire ucigătoare.

– Eu nu vorbeam despre Sara Kingston. Nu eu sînt cel care vine seara acasă arătînd ca un adolescent îndrăgostit.

– Ei bine, spuse Carly zîmbind, pe mine mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc la „Ghiciţi semnificaţia". Şi cred că o să vă las să vă terminaţi singuri această... discuţie fără sens.

Le trimise tuturor cîte un sărut din vîrful buzelor şi plecă grăbită. Era ridicol, se gîndi Garth, dar ceea ce simţea pentru Erin era ceva intim, încă de la început, iar el nu înţelegea de ce. Dar mai curînd şi-ar fi tăiat gîtul decît să-şi împartă sentimentele cu altcineva în afară de ea.

Oftă şi se întoarse spre Daniel.

– Deci ai văzut-o în sala de spectacole?

– Da. Cantrell se întărîtase mult de tot.

– Ţi-ai cam pierdut calmul mai devreme.

Daniel se-ncruntă.

– Şi tu la fel. Şi nu înţeleg de ce, spuse el încrucişîndu-şi mîinile la piept şi ridicînd din umeri.

– O să-ţi spun eu de ce, interveni Troy, băgîndu-şi capul între ei. Sînteţi cam obosiţi, ar trebui să dormiţi un pic!

7

Ca să nu-l strîngă de gît pe Troy, Garth preferă să piece să caute sala de spectacole. Auzi acordurile chitărilor şi văzu un afiş pe care scria *Sala de dans.*

Deşi nu era posesiv cu femeile, niciodată nu fusese şi nici nu va fi, era mai mult decît curios să afle ce se întîmplase cu Ben. Dar cînd o zări pe Erin înghesuită lîngă perete cu Ben aplecat peste

ea, raportul acela dintre el şi posesivitate dispăru ca şi cum n-ar fi existat şi îl cuprinse un acces de furie.

Pe deasupra capului lui Ben, Erin se uită disperată la el, cerîndu-i ajutor din privire. Instinctiv, el făcu un pas înainte, dar modul în care îl tratase mai devreme încă îl mai durea; aşa că se răzgîndi şi se întoarse din drum.

Şi cine putea să apară lîngă el într-un moment atît de nepotrivit, dacă nu Kendra Dillon, toată numai zîmbet şi invitaţii?

– Bună, Garth, spuse Kendra ţuguindu-şi buzele. A trecut mult timp de cînd nu ne-am mai văzut. Ai fost prea ocupat ca să mă mai vizitezi?

Garth se culcase cu ea anul trecut, aşa că o cunoştea prea bine.

– Am auzit ceva despre logodna ta acum cîteva luni.

– Am fost logodită, admise ea, luîndu-l de mînă. Dar acum nu mai sînt şi mi-a fost tare dor de tine, spuse ea lipindu-se de el.

– Serios? întrebă Garth, îndreptîndu-şi de-a binelea atenţia asupra ei.

– Mda... vrei să dansăm?

Ea voia mai mult decît să danseze şi Garth era în dispoziţia necesară pentru a-i da ceea ce-i ce-

rea. Simţi o insatisfacţie teribiiă la gîndul că nu era Erin, dar apoi scutură din cap ca să-şi alunge gîndurile şi o prinse pe Kendra în braţe.

– Da. De ce nu?

Îi trebuiră aproape zece minute ca să-l facă pe Ben să-i înţeleagă refuzul. În cele din urmă scăpă de el şi se strecură prin mulţime, dar se lovi de o pereche. Aceştia dansau lipiţi unul de altul.

– Oh! exclamă ea, făcînd un pas înapoi. Scuzaţi-mă. Nu mă uitam pe unde...

Se opri brusc, deoarece în faţa ei erau Garth şi o blondă voluptuoasă, pe care o ţinea în braţe. Erin stătea şi-i privea ca proasta, încercînd să-şi recapete calmul. Nu mai auzea muzica din cauza ţiuitului din urechi, dar de văzut vedea foarte bine. Mîna dreaptă a lui Garth învăluia umerii tinerei, cea stîngă se sprijinea pe fundul ei, iar generosul decolteu al rochiei ei se oferea cu dezinvoltură privirii.

Nesiguranţa lui Erin în legătură cu propria ei sexualitate ieşi la suprafaţă. Furioasă – deşi ştia că nu are nici un drept – îi aruncă o privire lui

Garth. O privea surprins, dar nu părea deloc vinovat. De ce ar fi fost? se gîndi ea.

– Erin... începu el.

Dar ea nu voia să audă nimic din ce-ar fi spus el. Înghiţindu-şi nodul din gît, Erin scutură din cap şi se forţă să zîmbească.

– Îmi pare rău, trebuie să-l găsesc pe fiul meu.

Două ore mai tîrziu, Erin era întinsă în pat, cu ochii aţintiţi în tavan. Luke adormise, aşa că singurele zgomote care se auzeau erau foşnetele aşternuturilor sale cînd se răsucea în pat. Se uită la ceas, care arăta ora 23. Totul era în regulă. Atunci de ce simţea dezamăgirea aceea dureroasă, care nu dispărea sub nici o formă?

Era stupid.

Închise ochii şi cîteva secunde avu impresia că aude bîzîitul unui motor. Se auzea din ce în ce mai clar, transformîndu-se în zgomotul familiar al motocicletei, se gîndi ea. Ei bine, n-are decît să stea toată noaptea în faţa uşii şi să-ngheţe de frig, pentru că mie nu-mi pasă, îşi spuse Erin.

Era nebun să-şi închipuie că ar fi vorbit cu el la

ora aceea.

Motorul motocicletei se opri şi se auzi un ciocănit puternic în uşă. Erin îşi ţinu respiraţia şi se rugă să plece. Din nefericire se auzi un alt ciocănit, de data aceasta, mai puternic. Îşi trase pătura peste cap. N-o să deschidă uşa. Pur şi simplu n-o s-o deschidă.

– Erin!

La naiba, îşi spuse ea, aruncînd pătura. Îşi trase halatul pe ea şi porni spre hoi. Întredeschise uşa, fără să dea lanţul jos şi întrebă:

– Ce vrei?

– Trebuia să vă aduc acasă pe tine şi pe Luke. V-am căutat peste tot şi nu v-am găsit. Eram îngrijorat.

– Ne-a adus Carly acasă, spuse Erin, uitîndu-se la uşă, fiindcă nu voia să-l privească pe Garth. Totul e-n regulă. Noapte bună!

Încercă să închidă uşa, dar o opri vîrful pantofului lui.

– Lasă-mă să intru, iubito.

Dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi putut să spună că simţise o undă de căldură în cererea lui. Pe cine naiba prostea ea? Nu-l cunoştea deloc.

– Nu, spuse ea categorică.

– De ce?

Erin respiră adînc şi se uită în tavan. Existau un milion de motive pentru care nu-l lăsa să intre.

– Nu sînt îmbrăcată.

– Nu-mi pasă. Vreau să vorbim.

Ea începu să tremure şi nu pentru că îi era frig.

– Garth, e tîrziu. Stai în frig...

– Iubito, o să stau aici toată noaptea, dacă e nevoie.

Erin deschise uşa şi se trase înapoi. Voia să-i evite privirea cît de mult posibil.

Garth intră în hol şi Erin fu cuprinsă imediat de îngrijorare. El o privi un moment, aproape ţinîndu-şi respiraţia. Părul ei era răvăşit după somn, iar în picioare avea nişte şosete verzi, găurite. Ar fi izbucnit în rîs, dacă atmosfera n-ar fi fost atît de tensionată.

– Nu te-am mai găsit după ce ai plecat din sala de dans, începu el liniştit.

– Am stat mult timp cu Luke în camera stafiilor. Îi plăceau scheletele acelea care ţipau.

Distanţa dintre ei îl deranja pe Garth.

– A fost vorba că vă duc eu...

– Erai ocupat, spuse ea furioasă.

– Eram gelos, răspunse el, aruncînd cuvintele

ca pe o bombă.

– Pe cine?

El se apropie de ea.

– Pe tine şi pe Ben Cantrell. Nu mi-a plăcut deloc felul în care stătea lîngă tine.

– Nici mie nu mi-a plăcut.

Se opri o clipă şi apoi clipi furioasă.

– Nu păreai deloc gelos cînd dansai cu acea, acea... scutură nervoasă din cap, negăsindu-şi cuvintele... acea femeie.

Garth îşi aminti de intenţia clară pe care o avusese de a accepta invitaţia Kendrei.

– Mda, ei bine, nu mi s-a întîmplat de multe ori, dar sînt sigur că acum am fost gelos al dracului de tare.

– Bine, răspunse ea neîncrezătoare. O strîngeai atît de tare în braţe, încît n-ai fi putut pune o foaie de hîrtie între voi. Şi sînt sigură că îi plăcea.

– Nu vrei să te aşezi şi să taci cîteva minute?

O apucă de umeri, o îndreptă către canapea, şi uşor, dar ferm, o aşeză.

Îi văzu expresia nemulţumită şi îşi trecu nervos mîna prin păr.

– Nu-mi place deloc ce se întîmplă între noi, domnişoară Erin Lindsey. Chiar cînd credeam că am ajuns la o înţelegere, te-ai supărat pentru că

ţi-am pus prea multe întrebări.

Erin nu-i privea, aşa că se lăsă în jos şi-şi puse mîinile pe şoldurile ei.

– Aşa că acum nu mai vorbeşti cu mine. Cum o să-ţi dai seama cum sînt în realitate, dacă nu vorbim?

Erin deschise gura, încercînd să spună ceva, dar el i-o luă înainte:

– Apoi l-am văzut pe Ben Cantrell cînd te înghiontea practic în văzul tuturor.

Amintirea încă îl mai înfuria.

– „Practic" este un cuvînt cu prea multe sensuri, replică Erin. Practic pentru tine nu avea prea mare importanţă cum o cheamă pe femeia cu care dansai.

Ochii lui deveniră două linii subţiri. Scrîşni din dinţi.

– Te va durea mai puţin dacă îţi spun că am mai făcut asta în jumătatea asta de secol?

Erin îşi încleştă maxilarele pentru a nu mai rosti nici un cuvînt şi obrajii începură să-i ardă.

– Nu mai spui nimic? Aha!

– Cine era femeia? întrebă ea cu o voce tremurată.

Garth simţi că are plumb pe piept, respiră adînc şi spuse:

– Kendra Dillon. Am avut o relaţie cu ea anul trecut.

Erin rosti aproape imperceptibil privind în jos:

– E foarte frumoasă.

– Pe dracu'. Scutură din cap cu neîncredere.

Nemaisuportînd distanţa dintre ei, Garth o ridică de pe canapea şi începu s-o sărute uşor.

– Nimic nu se compară cu tine, spuse el.

Sentimentele ei începură să-i învingă raţiunea, dar rosti:

– Mi-e greu să te cred.

– Oh, iubito, spuse el, aşezîndu-i tandru capul pe pieptul lui. Nu ştiu cum să-ţi explic. N-am mai fost gelos pînă acum. N-am mai simţit aşa ceva pînă acum. Îţi jur că nu ştiu să mă prefac şi nu-mi găsesc cuvintele. Nu pot să-ţi explic, crede-mă.

– Fii tu însuţi şi spune adevărul. E cel mai bine, spuse ea, cu o voce catifelată şi tandră.

– O.K. Adevărul este că am vrut să mă culc cu ea.

Simţindu-i tensiunea, Garth se grăbi să-i explice:

– Mă amăgeam. N-aş fi putut s-o fac. Te voiam pe tine. Adevărul este că eu te doresc, chiar dacă tu nu mă doreşti. M-am îndrăgostit atît de tare de tine, încît nici nu mai ştiu unde începe şi unde se

termină dragostea mea pentru tine. Nu m-am gîndit niciodată că eu, „diavolul" de Pendleton, mă voi ruga la Dumnezeu să mă doreşti.

Inima începu să-i bată tot mai tare şi Erin se strădui să nu izbucnească în plîns.

– Deci, spune-mi, Erin, sînt singurul care simte asta?

Faţa lui cere îndurare, se gîndea Erin. Arată de parcă s-ar fi încurajat pe sine pentru tot ce era mai rău.

Dar ea nu ştia că şi el era la fel de confuz şi şopti:

– Nu. Nu eşti singurul. Ştii bine că te doresc.

O privi lung cîteva clipe, apoi îi mîngîie faţa uşor, după care începu s-o sărute tandru, cald. Sărutul era dulce, atît de dulce, iar Erin abia mai respira, totul îi vîjîia în cap. Limba lui era cercetătoare şi ea simţea tensiunea braţelor lui în vîrfurile degetelor. Căldura începea s-o înconjoare, totul părea că devenise o flacără în momentul în care o atingea. Erin era atît de emoţionată de tandreţea lui, că aproape plîngea. Abia se mai ţinea pe picioare cînd, slavă Domnului, Garth sfîrşi sărutul.

Erin îşi umezi buzele încercînd să păstreze gustul buzelor lui.

Dezmeticindu-se după sărut, ea îi descheie cămaşa, iar degetele ei îi atinseră pieptul şi părul moale, cîrlionţat.

– Ce facem acum? spuse Erin în şoaptă.

Respiraţia lui Garth se acceleră datorită mişcărilor tandre ale degetelor ei şi abia că putu rosti:

– Eu fac ceea ce vreau!

Ea voia să-i cupridă pieptul cu braţele. Putea simţi excitaţia lui şi pulsul i se acceleră precum un ceas stricat.

– Şi eu fac ceea ce vreau!

Ea simţi cum sînii ei răspundeau mîngîierilor tandre ale lui Garth şi-i spuse:

– Vreau să fac dragoste cu tine.

Se uită la el şi privirea lui îi tăie respiraţia. Se adună cu greu.

– Dar nu vom face dragoste în seara asta.

În ochii lui se putea citi dezamăgirea.

– Se va întîmpla curînd?

Erin îşi umezi buzele şi spuse hotărîtă:

– Nu chiar...

– Ţi-e teamă că s-ar putea trezi Luke? întrebă Garth, jucîndu-se cu părul ei.

Erin îşi scutură capul, eliberîndu-şi astfel părul din mîinile lui.

– Doarme dus.

Ochii lui Garth arătau confuzia pe care o trăia.

– Atunci, care este motivul?

Erin nu-şi dorea să cedeze acum. Dar, negăsind nici un alt motiv, readuse în discuţie un subiect la care nu mai voia să revină.

– Mai păstrezi încă mirosul ei.

Garth închise ochii. Erau atît de aproape, încît îi putea simţi căldura trupului chiar dacă mai avea hainele pe ea.

– Înotăm în ape tulburi, Erin. Să nu ne întoarcem la acelaşi subiect.

– Nu vreau asta. Şi cred că nici tu.

Îşi mişcă capul, scuturîndu-şi părul moale.

– Uneori mi-e frică, mărturisi ea.

– Ah!

Garth ştia exact ce voia Erin să spună. Şi el se temea uneori. Puse un deget sub bărbia ei, îi apropie gura de a lui şi încercă să-i alunge frica cu cel mai bun sărut al lui. Dar nu numai pe a ei, ci şi pe a lui.

A doua zi după prînz, Garth veni s-o ajute pe Erin s-o cureţe pe Lily, care părea să facă tot

posibilul să-l mulţumească. Cînd iapa deveni prea temperamentală, Garth o calmă, cu o mînă fermă.

Un motiv în plus să se îndrăgostească de el, se gîndi Erin disperată. Îi era teamă de riscurile pe care şi le asuma într-o relaţie cu un bărbat cum era Garth. Îi era teamă, dar se simţea silită să rişte o parte din ea, aşa cum nu mai riscase niciodată.

Privindu-l cum şopteşte ceva la urechea lui Lily şi o mîngîie pe gît, Erin se simţi brusc conştientă de prezenţa lui. Bărbatul ăsta era seducător şi cînd se ocupa de cai?

Garth îi prinse privirea şi o plesni pe Lily uşor peste fund, lăsînd-o să pască.

– Iapa asta are multă personalitate. Îmi place, spuse el zîmbind cinic.

– Spune-mi, ai acelaşi efect asupra tuturor femelelor? Pocneşti din degete, le şopteşti ceva la ureche şi ele cad ca muştele în plasa ta? Nu trebuie să faci altceva decît să le prinzi?

Zîmbetul lui dispăru imediat şi-i luă locul o privire seducătoare şi înfometată. Se uită la ea ca şi cum ar fi spus: „Eşti a mea, iubito" şi pocni din degete:

– Vino încoace, Erin, o să te prind.

Erin fremătă de dorinţă. Totul în legătură cu el

era dorinţă pentru ea. Vocea, corpul, personalitatea lui, toate păreau s-o întrebe dacă are curajul să meargă pînă la capăt cu el. El făcu un pas către Erin, care, instinctiv, făcu un pas înapoi.

– Uită că am spus asta.

El continuă să vină spre ea, avînd pe faţă o expresie serioasă. Erin se întoarse şi o luă la fugă. Uşa padocului era închisă şi pentru un moment se gîndi să sară gardul. Chicotitul lui o călca pe nervii deja întinşi la maximum. O luă din nou la fugă, fără să se uite pe unde merge şi sfîrşi prin a-şi arunca un picior peste gard. El se opri în spatele ei fără s-o atingă, dar căldura corpului ei îl ardea. Era o prostie, dar nu voia să se uite la el. Se simţea excitată şi asta era cel mai ciudat. Poate era doar din cauza urmăririi. Sau poate era chiar el cauza.

Garth îi supse uşor lobul urechii, strîngîndu-l uşor între dinţi. O luă apoi în braţe şi o lipi de gard, împingîndu-se între picioarele ei şi începînd să se mişte într-un ritm care dezmierda şi mîngîia în acelaşi timp. Valuri ameţitoare de plăcere o străbătură pe Erin. Simţea nevoia să-l atingă şi voia s-o facă intim, cît mai intim posibil.

– Aş fi vrut să fii goală, iar eu să fiu adînc în tine.

Erin îl trase mai aproape, iar el se lipi de ea apăsîndu-i mîna pe sexul întărit.

– O, Doamne, spuse el, cînd Erin se arcui spre el şi gemu. La ce oră se întoarce Luke?

Erin încercă să se concentreze asupra întrebării. Îşi linse buzele şi se uită în gol la păşunea din faţă.

– La trei şi un sfert.

Garth se uită la ceas şi, brusc, se linişti. O tăcere lungă se lăsă în timp ce Erin continua să-l îmbrăţişeze.

– Douăzeci şi trei de minute, şopti el.

Înjură printre dinţi şi o luă pe Erin de mînă cîteva momente, apoi o îndepărtă de el. Genunchii ei cedară şi se prăbuşi, simţindu-se ca şi cum ar fi mers cu şaizeci de mile pe oră şi s-ar fi lovit de un zid.

– Ce... De ce? întrebă ea confuză.

– Am nevoie de o noapte întreagă pentru tine, Erin. Douăzeci de minute n-or să rezolve nimic. Îmi trebuie o noapte.

Se simţea vulnerabilă şi proastă. Se aşeză mai bine pe gard şi se prinse cu mîinile de stîlpul de susţinere.

Garth îşi puse mîinile pe umerii ei.

– De ce ai fugit? Nu ţi-e frică de mine, nu-i

aşa? spuse el suflîndu-i uşor în ureche şi mîngîind-o pe braţ.

– Ba da, puţin, murmură Erin.

Garth rîse şi o prinse de mîini, împletindu-şi degetele cu ale ei.

– Nu ai de ce să te temi. Oricum ştiai că o să te prind.

Erin îl simţi excitat în spatele ei şi respiră adînc.

– Şi asta ar trebui să mă liniştească?

– Mda, spuse el, lingîndu-i marginile urechii.

Inima începu să-i bată repede.

– Garth...

El se lipi din nou de ea.

– Am o problemă, Erin. De cîte ori sînt lîngă tine încep să mă gîndesc cum arăţi fără haine. Apoi mă gîndesc că te ating şi imediat, în mintea mea, hainele zboară de pe mine şi sînt adînc în tine.

Erin închise ochii. Corpul ei era stîrnit de la sfîrcurile sînilor pînă la vîrfurile degetelor. Aproape că văzuse şi ea imaginea pe care o descrisese Garth. O văzuse şi o voia şi ea.

– Mă gîndesc cum te-ai simţi, fierbinte şi udă, continuă el.

Putea să spună că încerca să se calmeze, dar corpul ei ardea de dorinţă ca şi al lui. Incapabil să

se abţină, o luă în braţe din nou şi o sărută cu pasiune, apoi brusc se hotărî:

– Hai să mergem.

– Ce? Unde să mergem? întrebă ea, încercînd cu greu să se întoarcă la realitate.

– Facem o plimbare, spuse el cu un zîmbet ironic, urcînd-o pe motocicletă.

– Nu văd cum ar putea să mă ajute plimbarea asta.

– Ai încredere în mine, zise el, pornind motorul.

Erin simţi trepidaţia. Niciodată nu se mai urcase pe o motocicletă.

– Garth, nu-mi place să...

Motocicleta porni şi Erin tresări, agăţîndu-se instinctiv de el.

– E bine aşa, îi spuse el peste umăr. Ţine-te strîns de mine şi apleacă-te la curbe.

Înainte ca ea să mai poată zice ceva, Garth acceleră şi trecu pe proprietatea familiei lui.

– Nu-ţi fie frică, Erin. Încearcă să te relaxezi.

Cum naiba putea să se relaxeze pe maşinăria asta a morţii? se gîndi ea. Totuşi, după cîteva minute, deveni curioasă şi începu să se uite pe furiş la locurile pe unde treceau. Cu toate că soarele strălucea, vîntul îi biciuia obrajii şi frigul în-

cepu să pătrundă prin jacheta ei subţire. Dintr-o dată Erin înţelese efectul terapeutic al plimbăril cu motocicleta.

Garth încetini şi apoi opri motocicleta. Se întoarse spre ea şi- şi scoase casca.

– Ce părere ai?

– Cred că am îngheţat de frig.

– Asta şi voiam. E mai plăcut decît un duş rece, spuse el şi dădu din cap. Recunoaşte, Erin. Ai vrut să te urci pe motocicleta asta cînd ai văzut-o.

Erin deschise ochii larg.

– Ba nu-i adevărat. N-am atins-o niciodată. Nici măcar nu m-am apropiat vreodată de ea.

– Da, dar ai vrut s-o faci.

– Se spune că oamenii îşi cumpără maşini ca să-şi satisfacă personalitatea. Asta pare să te atragă pe tine. Primejdia, puterea... şi viteza, spuse ea, aruncîndu-i o privire îngrijorată.

– Atunci de ce ai venit cu mine?

Ar fi putut spune că a obligat-o, dar nu era chiar adevărat.

– Bine, recunoscu ea. Mă fascinează. Vreau să spun puterea şi viteza.

– Mda...

Garth ştia că deja nu mai vorbea despre mo-

tocicletă şi poate că nici pînă atunci nu vorbiseră.

– Am vrut să văd cum e să mergi cu aşa ceva, continuă ea.

El respiră adînc, sperînd că vîntul o să-i răcorească părţile înfierbîntate ale corpului.

– Casa mea este puţin mai înainte, peste stradă.

Faţa ei luci de fericire.

– Putem să mergem acolo?

– Nu astăzi. De fapt, un timp n-o să mergem acolo.

Apoi, văzînd dezamăgirea clară de pe faţa ei, se răzgîndi.

– Hai să ieşim sîmbătă noaptea!

– Să ieşim? Unde?

– La o întîlnire, rîse Garth. O să luăm masa împreună, o să dansăm...

Erin deschise gura ca să refuze dansul, apoi tăcu brusc şi se uită la el. Nu era uşor să ai de-a face cu Pendleton-Diavolul. Sîmbătă. Sîmbăta asta. Carly îi spusese ceva cînd se-ntorseseră de la carnavalul de Halloween; despre apropiata zi de naştere a lui Garth şi despre faptul că nu lăsa pe nimeni să-l ajute să facă pregătiri. În ciuda furiei ce o cuprinsese atunci, totuşi ziua se apropia şi era chiar în acea sîmbătă.

Oftă şi se gîndi că pentru o ocazie atît de deosebită va trebui să fie în stare să înveţe cîţiva paşi de dans.

– Sună bine, spuse ea. O să chem o baby-sitter pentru Luke.

Ezitarea şi rezistenţa erau lucruri noi pe care Garth le observa la Erin. Prefera femeile care cedau uşor pentru că acestea erau cel mai uşor de părăsit. Numai Dumnezeu ştia că niciodată nu lăsase o femeie să treacă peste zidul lui de apărare. Ce ironie era faptul că el voia ca apărarea ei să dispară, în timp ce a lui să rămînă intactă.

Şi, totuşi, cu Erin nu voia secrete sau inhibiţii sau altceva. Şi îşi jură că se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu.

– Perfect, spuse el într-un tîrziu, dar deja se gîndea la ce ar fi fost între ei mai devreme... dacă s-ar fi întîmplat.

8

— Un vals, îşi spuse Erin cu voce tare, uitîndu-se la picioarele care n-o ascultau mai deloc.

„Oricine poate să valseze". Sau cel puţin aşa spunea domnişoara Snyder. Muzica de la radio îşi urma ritmul natural, numai picioarele ei nu puteau s-o facă.

Garth urmărea eforturile lui Erin, dintr-o fisură

a uşii de la grajd.

– Haide, se îndemnă ea frustrată. Doar ai făcut-o acum două zile.

Erin stătea mai ţeapănă decît un baston, cu braţele întinse rigid către partenerul ei imaginar, încercînd să păstreze ritmul de 1-2-3 al dansului.

Garth se crispă, întrebîndu-se cît timp îşi petrecuse ea în grajd, încercînd să danseze. Îşi aminti ce-i spusese Erin despre dans cu cîteva săptămîni în urmă. Şi, totuşi, iată că încerca să danseze, doar ca să-l mulţumească pe el. Cînd mai făcuse cineva ceva ca să-l încînte pe el? Cui i-a păsat îndeajuns de mult ca să încerce?

El o auzi pe Erin înjurînd printre dinţi şi făcu asta atît de timorată, încît îi veni să deschidă uşa, să alerge spre ea şi s-o ia în braţe. Dar ştia că nu poate face asta, măcar din respect pentru intimitatea ei. Îşi aţinti privirea asupra ei, absorbind mica dramă pentru a o păstra pentru totdeauna în amintire – amintirea unei femei căreia i-a păsat de el şi căreia îi păsa de el.

Se îndepărtă încet de uşă, masîndu-şi tîmplele. Inima îi bătea cu putere, dar mintea protesta. Of, Doamne, în ce se băgase?

Şi cum s-a întîmplat? se întrebă Garth. Cum de pătrunsese în inima lui acea frîntură feminină

de mister cînd el îşi petrecuse ultimii şapte ani întrebîndu-se dacă chiar avea o inimă?

Singura dată cînd lăsase o femeie să-i intre pe sub piele, s-a ars şi a fugit la Denver, oraş care i-a adus şi mai multe necazuri. Cînd a fost făcut răspunzător de moartea lui Tom Calloway, ceva s-a stricat în interiorul lui Garth. La o oră după ce-l văzuse pe Tom căzînd pe podea fără viaţă, începuse să deruleze scena să vadă dacă nu ar fi reuşit procedînd altfel. În mintea lui exista bănuiala că ar fi putut face o altă mişcare de karate şi atunci Tom n-ar fi murit. Ce ironie, se gîndi Garth, că salvarea propriei vieţi a însemnat să ia viaţa altcuiva. Acum, tot ce îşi dorea era să uite că omorîse un om... chiar dacă o făcuse în legitimă apărare. Dar acesta nu era genul de lucruri pe care să le poţi uita.

Garth se gîndi dacă nu era mai bine să renunţe la promisiunea de a se întîlni cu ea şi să stea naibii departe de Erin. Orice relaţie dintre ei era sortită eşecului. El nu era genul de bărbat care să rămînă cu o singură femeie, iar ea era tipul de femeie fidelă. Şi, totuşi, nu-i plăcea deloc ideea că Erin ar fi putut fi fidelă altcuiva.

O înjurătură puternică sparse tăcerea, apoi o auzi pe Erin lovindu-se de podea, sau de un pe-

rete? La naiba, trebuia să se decidă ce are de gînd cu ea. Trebuia s-o ajute să-i apere mîndria, se gîndi el, în timp ce se întorcea spre grajd.

– Hei, Erin, strigă el destul de tare ca să trezească şi un mort. Eşti acolo?

Erin îngheţă. Ce făcea Garth aici? O auzise oare? Sau, şi mai rău, o văzuse? Ea gemu. O, Doamne, imploră ea. Nu-l lăsa să mă prindă.

– Da, reuşi ea să spună. Sînt aici.

El intră afişînd un zîmbet larg şi aruncă o privire rapidă la obrajii ei îmbujoraţi. Era delicios de derutată, încît Garth simţi că se clatină pe picioare.

– M-am gîndit la seara de sîmbătă... începu el.

– Oh, tresări Erin, citindu-se clar dezamăgirea pe faţa ei.

– Şi poate ar fi mai bine dacă nu ne-am...

Garth o prinse de umeri, o lipi de el şi o sărută. Mult prea lacom pentru a o lăsa să plece, el îşi cufundă limba în dulceaţa gurii ei, o dată şi încă o dată, pînă cînd îşi simţi corpul întărindu-se, iar pe Erin o simţi moale ca o cîrpă şi supusă.

Îşi dezlipi buzele de ale ei, aprobînd privirea uluită din ochii ei.

– Nu voiam decît să ştiu dacă 6:30 îţi convine.

– Da... îmi... îmi convine, murmură ea.

Garth o sărută din nou, ştiind că totuşi nu juca cinstit. Parcă-l şi vedea pe Sfîntul Petre punîndu-i încă o notă proastă în carnetul lui cu recorduri de acest fel. Dar cum ar putea un diavoi să fie cinstit, se întrebă el, cînd avea şansa de a ţine soarele în mînă?

Restaurantui era fermecător şi degaja intimitate: feţe de masă albe şi apretate, lumînări şi vaze cu trandafiri pe fiecare masă, un cămin la un capăt ai camerei, care îi dădea fiori lui Erin ori de cîte ori se uita la el, şi un ring de dans la celălalt capăt.

Amîndoi aşteptau acum desertul. Dar, mai mult decît atît, Erin aştepta momentul în care trebuia să meargă pe ringul de dans.

Duse la gură paharul de *Chablis* şi luă o înghiţitură, sperînd că vinul îi va calma crampele pe care le avea la stomac. Îl privi pe Garth, buimăcită de înfăţişarea lui.

– Iar mă fixezi, murmură el.

– Scuză-mă, spuse ea, luînd încă o înghiţitură de vin înainte de a pune paharul pe masă. El se aplecă peste masă, făcînd-o să se înroşească din

cauza privirii lui intense.

– Vrei să-mi spui ce te deranjează?

– Nimic, e... costumul tău, spuse ea, uitîndu-se la umerii lui bine făcuţi şi scuturînd din cap. Nu te-am mai văzut în costum pînă acum.

– Şi e rău, ce zici?

Vocea lui îi atingea – ca o mînă invizibilă – zonele erogene.

– Pentru mine e oribil. Cînd mă uit la tine am senzaţia că nu mai pot să respir.

Expresia lui se schimbă: mai întîi apăru surpriza, iar apoi un fior de dorinţă.

– Ţi-a trebuit mult timp ca să-mi spui asta, Erin.

Seara fusese groaznică pentru ea, mai ales pentru nervii ei. Nemaiputînd să se abţină, izbucni:

– Îmi pare rău. Data viitoare îţi voi spune că eşti urît. O să-ţi placă mai mult?

– Nu, dar o să fie mai sigur aşa, zise el, luînd-o de mînă. Erin, sîntem într-un loc destul de aglomerat. Dacă vrei să vorbeşti dspre tăiatul respiraţiei, aşteaptă pînă cînd vom fi singuri.

– Iar o luăm de la capăt cu asta, îl acuză ea. Mă atingi, iar eu mă simt ca şi cum aş fi la volanul unui *Ferris,* spuse ea confuză şi frustrată. Şi nu-mi place.

– O să văd ce pot face ca să-ţi placă şi ţie. O sărută şi apoi îi eliberă mîna din strînsoare cu blîndeţe. Dar mai tîrziu. Acum, hai să vorbim despre altceva.

Erin înghiţi în sec şi se gîndi cu disperare la alt subiect, mai puţin periculos.

– Cînd ai învăţat karate?

– În colegiu. Am luat lecţii pe credit un semestru.

Garth o privi cu curiozitate.

– Dar tu? Cînd au început să te pasioneze caii?

– Am învăţat la o şcoală de fete şi oreie de călărie făceau parte din program, zîmbi ea, amintindu-şi. La început a fost groaznic. Nu puteam nici măcar să mă ţin în şa. Dar instructorul n-a vrut să renunţe şi curînd am început să-mi petrec timpul liber numai la grajduri. Îmi plăcea să călăresc, dar şi să antrenez un cal, şi să am grijă de el.

Lui Garth nu-i făcea plăcere să stea fără s-o atingă. În seara aceasta o asemăna pe Erin cu trandafirii roz, delicaţi, de pe masa lor; părea atît de sensiblă la atingeri, iar parfumul ei era atît de îmbătător. Îi luă mîna din nou şi începu să se joace cu degetele ei.

– Aşa l-ai cunoscut pe tatăl lui Luke?

O simţi cum se încordează brusc.

– Da, aşa l-am cunoscut. Eram singură şi se purta frumos cu mine. N-a fost un bărbat rău, dar imatur şi incapabil să aibă grijă de încă o persoană în afară de el.

Un fuiger de mînie străbătu privirea lui.

– Atunci n-ar fi trebuit să aibă un copil.

– Ba eu mă bucur că a făcut-o. Sînt fericită că îl am pe Luke.

– Mda... Şi eu că îl ai pe Luke, spuse el, deşi îl deranja faptul că Erin trecuse de una singură prin asta. Şi tatăl tău unde era cînd ai rămas însărcinată?

Ea se încruntă.

– Era ocupat. Avea o slujbă de răspundere. Şi după... după ce i-am spus că sînt... însărcinată, el... a murit.

Garth se opri, dîndu-şi seama că era ceva în neregulă în tonul ei.

– Vrei să spui că moartea lui şi faptul că tu erai însărcinată au legătură între ele? Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Ea se uită în altă parte. Părea pierdută în propria ei durere. Părea singură, iar el simţea o dorinţă ciudată de a împărţi durerea cu ea.

– Erin... începu el.

– A fost foarte furios cînd a aflat că sînt în-

sărcinată. A fost... foarte supărat şi pur şi simplu n-a putut să suporte asta.

Garth înţelese dintr-o dată ce se întîmplase.

– S-a sinucis.

– Nu, spuse ea imediat, apoi păru că se gîndeşte. Dar ar fi putut s-o facă.

Apăru chelnerul cu două porţii generoase de tort şi Garth se gîndi că ar fi vrut să se afle în altă parte cu Erin, undeva unde să fie numai ei doi.

– Erin, nu poţi să te învinuieşti pentru...

Ea scutură din cap şi-l opri repede.

– Te rog. Nu ştiu cum am început să vorbim despre tata, dar să ştii că ziua în care a murit a fost cea mai nenorocită zi din viaţa mea. Iar seara aceasta era una dintre cele mai fericite, spuse ea zîmbind. Şi, pe urmă, e ziua ta şi... Oh!

Ochii ei se măriră şi-l privi cu vinovăţie.

– Cine ţi-a spus? Carly, nu-i aşa? ghici el, ghidîndu-se după faţa ei.

– Ei, dacă tot m-am dat de gol, nu trebuie să mai aştept să-ţi dau cadoul.

Erin scoase o cutiuţă împachetată într-o hîrtie festivă şi i-o întinse.

– Nu e cine ştie ce, spuse ea înroşindu-se, dar mi-a trebuit mult ca să-l aleg, iar dacă nu-ţi place poţi să...

– Nu ţi-l dau înapoi. Ar trebui să ştii bine asta.

Odată ce-i dai „diavolului" un lucru niciodată nu ţi-l va înapoia.

Erin se înfioră, simţind tonul lui posesiv. Era clar că nu vorbea despre cadou şi nu ştia cum să se descurce cu avertismentul lui.

– Deschide-l.

Era un C.D. cu muzică de jazz.

– Cum de-ai ales tocmai asta? întrebă el. Erin se foi pe scaun. Dacă ar fi ştiut cum îi alesese cadoul ar fi spus că e proastă. Genul ăsta de muzică îi amintea de personalitatea lui şi avusese sentimentul că îi va plăcea.

– M-am gîndit că s-ar putea să-ţi placă.

– Şi?

Omul ăsta avea instinctul unui vînător, se gîndi ea. Putea să miroasă o minciun de la distanţă.

– Şi m-am ghidat după propria mea intuiţie.

– Ai intuit perfect, spuse el zîmbind. Am chef să dansez. Ce zici?

Erin se simţi îngrozită.

– Eu...

Înainte ca ea să termine ce avea de spus, Garth îl chemă pe chelner şi-i spuse lui Erin:

– Termină-ţi tortul. O să cer nota de plată.

Erin zîmbi confuză. Nu spusese ceva de dansat? Aruncă o privire către orchestra care cînta în celălalt capăt al camerei.

– Nu aici, spuse el, răspunzîndu-i la întrebarea ei nerostită. Mergem la mine acasă.

Inima lui Erin începu să bată cu putere.

El se ridică şi-i întinse mîna.

– Gata?

Ea ezită. Gata pentru ce? se întrebă ea. Cu Garth nu putea fi vorba de orice. Nu se ştia niciodată. Îşi simţi nodul pe care-l avea în gît şi-şi urmă instinctul în loc să se gîndească bine la ce face. Îşi strecură mîna într-a lui şi-i simţi puterea şi căldura.

– Eşti tăcută, spuse el, lăsînd-o să intre în casă.

– E întuneric, răspunse Erin, încercînd să se orienteze.

Garth aprinse o veioză şi puse C.D.-ul în combină. Muzica se revărsă spre ei, învăluindu-i. Camera era sobră, chiar austeră, dar avea tot ce-i trebuia. Ăsta era paradisul lui şi o adusese aici.

Garth o luă pe după umeri.

– Nu mi-ai urat „aniversare fericită".

– Aniversare fericită, spuse ea zîmbind.

El îi mîngîie buzele cu vîrfurile degetelor şi pe

faţă îi apăru o expresie serioasă.

– Să ştii că anul acesta este fericită datorită ţie.

– Mă bucur să aud asta, reuşi ea să şoptească.

Gura lui se apropie de a ei pentru un moment şi Erin îi simţi respiraţia. Garth închise ochii şi încercă să se controleze. Era atît de mişcat de ea şi de tandreţea ei!

– Fă-mi o favoare, Erin.

– Ce anume?

– Ai încredere în mine, Erin. Ai încredere în mine în noaptea asta.

Ea dădu din cap şi inima începu să-i bată cu viteză din ce în ce mai mare. Saxofonul se auzea încet, ca un afrodisiac, deşi cu Erin ştia că nu era nevoie de aşa ceva. Îi dăduse C.D.-ul cu muzică de jazz tocmai pentru că voia să facă dragoste în timp ce acesta cînta. Se întrebă dacă ea îşi dăduse seama de asta.

– O să-ţi scot pantofii, spuse el şi, aplecîndu-se, îi trase pantofii negri cu tocuri înalte din picioare.

Erin nu putea să spună nimic. O mîngîie uşor pe gambele bine făcute, îi contură genunchii cu vîrfurile degeteior şi ajunse pînă la coapse, acolo unde dantela întîlnea pielea ei cea mai caldă şi mai mătăsoasă.

Erin suspină adînc, se întinse spre el şi-i cuprinse umerii.

– Garth...

Nevoia de a-i scoate ciorapii era stringentă, dar muzica aceea sexy îi aminti că avea mai întîi alte treburi de care trebuia să se ocupe.

– Mai tîrziu, vom face multe mai tîrziu, murmură el.

Îi sărută coapsa prin rochia subţire şi îşi trase mîna. Se ridică şi o susţinu ca să nu-şi piardă echilibrul.

– Te simţi bine? o întrebă el.

– Mă simt puţin ameţită.

– Hm... O să fie şi mai rău, zîmbi el.

Erin nu-şi dădu seama cum de mai putea sta în picioare. Cînd îi atinsese coapsele, aproape se topise de plăcere. Îl privi cum îşi scoate cravata şi pantofii pe care-i duse în hol. Apoi o luă de mînă şi o trase în mijlocul camerei.

– E timpul să dansăm, spuse el.

– În regulă.

Rugîndu-se să nu strice totul, ea îşi puse o mînă pe umărul lui şi cu cealaltă se pregăti să-l ia de mînă.

Garth îi luă mîinile şi i le puse, însă, după gîtul lui.

– O să te calc pe picioare, protestă Erin.

– Asta şi vreau.

O trase spre el şi se lipi atît de strîns de ea, încît nu avea altă alegere decît să stea pe picioarele lui.

– Ştiai, îi spuse ea acuzatoare. M-ai văzut.

– Cînd să te văd?

– Ştii cînd. Cînd încercam să dansez în grajd.

Rîsul lui Garth o călca deja pe nervi.

– Asta făceai acolo?

Erin suspină şi se uită fix la el. Faţa lui era plină de afecţiune şi veselie.

– Credeam că mături. Aşa mi-ai spus... Şi ştii ce? Lasă pălăvrăgeala şi urcă-te pe picioarele mele. E ziua mea de naştere şi ar trebui să-mi îndeplineşti toate dorinţele.

Toate! Erin dădu din cap.

– Garth, nu pot să...

El îi puse un deget pe buze, făcîn-o să tacă.

– Ssst... Pur şi simplu n-ai avut profesorul potrivit.

– Asta-i o prostie, mormăi ea. Mă simt ca o proastă.

– Trebuie doar să-ţi închipui că sîntem un singur trup.

Urmă o clipă de linişte, apoi un alt cîntec sexy răzbătu din boxele combinei.

– Gata?

– Cred că da.

– Închide ochii.

Erin se conformă şi el începu să se mişte cu ea în ritmul muzicii. Era ca şi cum ar fi transferat mişcările lui în corpul ei. Îşi ascunsese faţa între pieptul şi umărul lui şi-i inhala parfumul. Inima lui bătea cu putere lipită de a ei.

– Ridică-ţi capul, îi şopti Garth.

Cînd Erin îi întîlni privirea, simţi că inima i se opreşte. În ochii lui se vedea atîta nevoie de tandreţe, încît o duru să vadă asta.

– Eşti atît de frumoasă, Erin Lindsey, spuse el.

Erin nu avu timp să spună nimic pentru că el îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută adînc, în timp ce mîinile îi mîngîiau uşor sînii. Limba lui era caldă şi dulce cînd o atinse. Îşi trecu degetele prin părul lui, apoi le coborî, mîngîindu-i umerii. Îl trase spre ea şi-şi împinse şoldurile în el, simţind duritatea sexului său.

– O, Doamne, Erin. Ce vrei să faci din mine? spuse el, cu o voce răguşită.

Respirînd repede, Garth îi prinse şoldurile cu mîinile şi o lipi de el, sărutînd-o pe gît cu buzele lui calde şi umede.

Erin auzi zgomotul făcut de un fermoar şi apoi simţi aerul răcoros pe spatele ei. Rochia îi alunecă pe un umăr, apoi, cu o mişcare uşoară şi

rapidă în acelaşi timp, mîinile lui Garth o eliberară de tot de materialul care o incomoda.

– Pune-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele.

Erin nu ştia prea sigur ce voia el să facă, dar imediat gura lui coborî pînă la sînii ei, îi cuprinse un sfîrc şi-l supse cu blîndeţe. Ea simţi că i se taie respiraţia. Dorinţa de a fi goală şi de a se uni intim cu el deveni mai puternică decît orice. Trase de nasturii de la cămaşa lui, vrînd să-i desfacă. El o luă în braţe, o duse în dormitor şi o sărută aşa cum nu mai sărutase o femeie pînă atunci. O aşeză în pat şi o privi lung, din cap pînă-n picioare.

Ea zîmbi timidă.

– Eşti uimit de ce poate să facă un body din corpul unei femei, nu-i aşa?

El clătină din cap, întrebîndu-se cum de-i mai ardea de rîs cînd îşi dorea atît de mult să facă dragoste cu el. Atît de mult, încît o durea. Şi ştia că Erin îşi pusese body-ul acela dantelat special pentru el. Îl atinse cu degetele lui puternice şi ea simţi că se dezintegrează. În clipa următoare, sînii ei se odihneau în palmele lui, iar degetele mari alunecau în sus şi-n jos peste sfîrcurile lor.

– Este foarte frumos, dar îmi place şi mai mult ce este sub el.

El se juca cu dantela body-ului, în timp ce Erin

termină de descheiat nasturii cămăşii pe care i-o dădu jos imediat. Îşi îngropă apoi faţa în pieptul lui şi inhală adînc. El gemu.

În scurt timp, căzură pe pat înlănţuiţi, lipiţi strîns unul de altul. Se sărutau cu disperare, iar ea nu ştia ce să mîngîie mai întîi: spatele gol, pieptul sau coapsele subţiri ale lui Garth. În schimb mîinile lui ştiau exact unde s-o atingă: pe sîni, abdomen şi între coapse, unde era caldă şi umedă. Îi atinse cu degetele pielea de sub părul pubian şi Erin se arcui către el semnificativ, dorind mai mult. Avea nevoie de sexul lui puternic şi dur, pe care-l simţea deja pulsînd de dorinţă în mîna ei.

Garth respiră adînc.

– Opreşte-te. Lasă-mă un minut.

Erin îl sărută pe gît şi continuă să se frece de el.

– Un minut e prea mult.

El se întinse după prezervativul pe care-l avea întotdeauna la el şi-l rupse.

– Atunci zece secunde.

În tot acest timp mîinile ei erau ocupate să-l ţină de păr, iar buzele erau atente cu gura lui. Apoi Garth preluă controlul şi o împinse înapoi pe spate. Ea era fierbinte şi udă şi-l voia. Ochii ei căprui erau plini de dorinţă. Coapsele îi erau lipite

de ale lui, dorind ca el s-o elibereze.

Îi desfăcu picioarele larg, privind-o în ochi cu atenţie. Nevoia de a o penetra deveni mai puternică decît orice. Îşi potrivi corpul între coapsele ei, iar ea şi-l ondula spre el. Mişcarea ei provocatoare îl termina. Garth îşi strecură mîna între picioarele ei şi-i desfăcu buzele umede ale sexului. Apoi începu să-i penetreze cu putere feminitatea.

Erin se întinse către el gemînd.

– Te aşteptam de săptămîni întregi, spuse ea.

– Iar eu te aştept de o viaţă, şopti el, continuînd s-o pătrundă, retrăgîndu-şi complet sexul, pentru ca apoi să-l împingă şi mai adînc în ea.

– Oh, Garth, spuse ea neajutorată, arcuindu-se către el.

Primul val de plăcere care veni în scurt timp îl lăsă fără respiraţie. Apoi respiraţia lui se împleti cu a ei şi, pierduţi, se lăsară în voia plăcerii sublime pe care o trăiau amîndoi.

În acel moment, el ştiu că văzuse paradisul pentru prima oară în viaţa lui.

9

Erin deschise încet ochii, aşteptîndu-se ca pereţii să se învîrtească în jurul ei. Surprinsă, ea constantă că tavanul era la locul lui. Garth respira precipitat lipit de umărul ei. Începu să tremure cînd o sărută pe gît, sugîndu-i uşor pielea şi închise ochii din nou. Sexul lui încă mai era în ea şl picioarele ei încă îi mai ţineau strîns şoldurile. N-ar fi putut să mişte un

muşchi, nici dacă ar fi vrut. Dar nu voia.

Picioarele ei se desfăşură în jurul lui, dar el şi le împieti intim cu ale ei.

– Rămîi aici în noaptea asta, şopti ei. Mîinile lui se plimbau pe corpul ei, iar limba îi mîngîia sfîrcurile întărite ale sînilor.

– Garth, şopti ea.

– Rămîi aici. Mi-e prea foame de tine ca să te las să pleci.

Erin se simţi din nou cuprinsă de dorinţă. Se umezi din nou, dar cînd gura lui coborî spre stomac şi apoi mai jos, simţi că i se usucă gura. Îl împinse deoparte.

– Opreşte-te. Trebuie să te opreşti.

El se opri şi se uită la ea întrebător.

– De ce?

Chiar aşa, de ce? întrebă impacientat corpul ei.

– Trebuie să fiu acasă pînă la ora 24:00. Fata care stă cu Luke rămîne numai pînă la miezul nopţii.

El privi ceasul de pe noptieră.

– Este 23:30 şi o să ne ia cam douăzeci de minute ca să ajungem.

Pentru un moment el o privi ca şi cînd ar fi spus: „La naiba cu fata aia." În ioc de asta, res-

piră adînc şi-şi îndreptă umerii, încercînd să alunge tensiunea.

– Mai bine ne-am îmbrăca.

Coborî din pat şi-i întinse o mînă şi lui Erin. Ea acceptă, întrebîndu-se pe cine costa de fapt cel mai mult această renunţare. Îl dorea atît de tare, încît se simţea stînjenită. Întoarse capul şi se feri de privirea lui intensă.

– Hei, ce se petrece în capul tău? întrebă el, lipind-o de corpul lui.

– Nimic.

– Nu minţi, Erin. Nu eşti bună la asta.

– Mă simt jenată, spuse ea, închizînd ochii.

– De ce? Am văzut fiecare bucăţică a corpului tău şi poţi să fii sigură că mi-a plăcut tot ce-am...

– Nu din cauza asta, îl întrerupse Erin. Doar că... doar că... of, la naiba. Încă te mai doresc, spuse ea, privindu-l neajutorată. Vezi cum îmi tremură mîinile şi sînii? Şi sînt toată...

– Şi eşti toată fierbinte şi udă. Pentru mine, spuse el sărutînd-o.

– Da, recunoscu ea. Mai rău decît înainte.

– Asta pentru că acum ştii cît de bine este totul între noi. Dă-mi mîna, Erin.

Erin făcu ochii mari, dar îi dădu mîna. El i-o

puse în jurul sexului său întărit.

– Vezi ce-mi faci, iubito? Să nu fii niciodată jenată că mă doreşti, spuse el şi-i dădu mîna la o parte. Ai fost rănită, iar eu sînt cel care te va vindeca.

El ezită, apoi se îndepărtă de ea. Îi văzu expresia frustrată şi rănită şi-i explică:

– Te-aş săruta, dar încă mai eşti goală şi te mai vreau şi eu, Erin, aşa că mi-aş pierde controiul. Fă-mi o favoare şi îmbracă-te.

Un zîmbet înflori pe faţa ei, începînd cu buzele şi apoi strălucindu-i în ochi.

– Dacă tot vorbim de goliciune... îi privi corpul cu o admiraţie neascunsă... nu vreau să închid ochii şi să nu te mai privesc.

– Erin, spuse el, cu un ton de avertizare.

– Dar sînt cinstită. Mi-e teamă că mi-ar putea scăpa ceva.

El gemu şi-i întoarse spatele.

Reuşiră să se îmbrace în trei minute şi ajunseră acasă cu cinci minute întîrziere.

Garth o duse repede acasă pe fata care se ocupase de Luke şi se întoarse la Erin. Deschise uşa şi, auzind voci dinspre bucătărie, se îndreptă într-acolo. Erin şi Luke stăteau în faţa unui tort, pus în mijlocul mesei.

– La mulţi ani, Garth! îi spuse Luke. Pe faţa lui Erin se citi o expresie comică de suferinţă.

– S-a trezit chiar cînd te-ai dus s-o duci acasă pe fată.

Cu energia specifică vîrstei, Luke înfipse o lumînare în tort şi apoi sări de pe scaunul pe care era cocoţat.

– Nu-i aşa că-i drăguţ? Mami l-a făcut şi m-a lăsat pe mine să-l decorez.

Garth simţi un nod în gît. Poate pentru un alt om ar fi fost o nimica toată un tort aniversar, dar pe el îl lovi mai zdravăn decît o lovitură a unui cal sălbatic. Inima lui se contractă atît de dureros, încît se temu să nu facă un atac.

– Nu e chiar ca un tort *Black Forest*, murmură Erin.

– Ce părere ai? Nu este cel mai drăguţ tort pe care l-ai văzut vreodată?

Doamne, ce-ar fi putut să spună? Ultima oară cînd avusese un tort aniversar fusese cu mulţi ani în urmă. Din cînd în cînd, mai încercase Carly să-i serbeze ziua, dar de obicei Garth prefera să lipsească. Nimeni, cu excepţia surorii lui, Carly, şi a mamei sale care murise demult, nu mai făcuse vreodată ceva de genul ăsta pentru el. Şi se părea că Erin îi descoperea pe rînd fiecare secret.

Îl ridică pe Luke în braţe.

– Da. Fără îndoială este cel mai reuşit tort pe care l-am văzut vreodată, spuse el şi apoi o privi pe Erin. Arată mai bine chiar decît *Black Forest.* Vă mulţumesc.

– Pentru puţin, zise Erin, zîmbind recunoscătoare.

Luke îl strînse în braţe pe Garth, apoi se dădu jos şi, cu nerăbdarea specifică unui copil de şapte ani întrebă:

– Acum putem să-l mîncăm?

– Aşteaptă puţin, spuse Erin, aprinzînd lumînările de pe tort. Garth trebuie să-şi pună o dorinţă şi să sufle în lumînări. Eşti gata? întrebă Erin. Începură să-i cînte „La mulţi ani" şi Garth îşi dădu seama că îşi dorea prezenţa lor mai mult decît pentru o noapte, mai mult decît pentru o zi.

„Asta n-o să se întîmple niciodată", îi spuse diavolul din el. Îşi dorea foarte mult să fie cu Erin şi cu Luke, cu toate durerile de cap pe care i le-ar fi adus ei.

„Eşti nebun", îl auzi pe spiritul său întunecat.

„După rîs urmează întotdeauna plîns", îi şopti din nou vocea diavolului. Erin îi uşură durerea.

– Pune-ţi o dorinţă, Garth, îi întrerupse ea şirul gîndurilor.

El se uită în ochii ei căprui şi îşi puse o dorinţă.

O jumătate de oră mai tîrziu, după ce fiecare mîncase cîte o felie de tort, Erin reuşi să-l ducă pe Luke la culcare. Copilul adormi repede.

Închise uşa camerei lui Luke şi vru să coboare la bucătărie, dar în faţa dormitorului ei o aştepta Garth. O luă în braţe şi închise uşa cu piciorul. Îşi trecu mîinile prin părul ei şi o lipi de el.

Fără să mai piardă timp cu vorbele o sărută cu toată pasiunea de care era în stare. Sărutul lui o ameţi pe Erin şi se simţi pierdută cînd el se opri. Mîinile lui se mişcau repede şi în curînd rochia lui Erin alunecă pe podea. Fără să se oprească îi scoase repede şi ciorapii, căutîndu-i sexul. Erin suspină adînc şi-i descheie nasturii de la cămaşă. Apropierea sînilor ei întăriţi de pieptul puternic al lui Garth o făcu să ţipe de plăcere. Degetele lui alunecară în sexul ei, iar ţipătul lui Erin se transformă într-un geamăt pasionat.

Erin se lăsă condusă spre un loc în care nu mai fusese niciodată, dar nu era nimic de făcut – nu voia să facă nimic – ca să se oprească. Era pregătită să fie posedată de Garth. Voia să-i dea tot ce i-ar fi cerut. Simţea dorinţa puternică începînd cu vîrfurile sînilor, apoi în stomac şi mai jos,

acolo unde degetele lui îi provocau valuri de plăcere pură.

Erin trase nerăbdătoare de nasturii blugilor lui. El îşi retrase mîna şi Erin gemu frustrată. Îi atinse uşor sînii cu limba, ajunse la abdomen şi apoi se aplecă între genunchii ei, care tremurau. Gura lui o atinse între coapse, intenţia fiind foarte clară. Îi mîngîie apoi coapsele uşor, dar asta făcu dorinţa lui Erin să crească în intensitate. Ea îşi muşcă buzele, prinsă între puterea dorinţei lui şi teama de necunoscut. Îi simţi respiraţia mîngîindu-i pielea. Capul lui se aplecă, iar Erin îşi simţi inima sărind din piept. Gemu adînc cînd buzele lui au alunecat pe coapsa ei. Apoi gura lui catifelată îi găsi miezul feminităţii şi Erin închise ochii. Ţinîndu-i strîns şoldurile, Garth îşi împinse limba în sus şi-n jos, între cele două falduri de carne desfăcute, mişcînd-o înainte şi înapoi.

Erin simţea plăcerea crescînd în ea cu fiecare împingere a limbii lui.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că o strîngea în braţe ca şi cum ar fi fost cel mai important lucru din lume. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că fiecare atingere a limbii lui însemna cît de preţioasă este pentru el. Ar fi crezut că disperarea cu care face aceste lucruri îi spunea că are ne-

voie de ea mai mult decît de propria viaţă. Dacă nu l-ar fi cunoscut ar fi putut să creadă că o iubea.

Îl strigă pe nume şi se agăţă de umerii lui, simţind că picioarele n-o mai susţin. Fu scuturată de un fior violent, apoi, cînd valul de plăcere trecu, Erin începu să plîngă.

Garth îşi scoase blugii şi-şi eiiberă sexul proeminent, apoi luă un prezervativ din buzunar.

Inhibiţiile dispărîndu-i brusc, Erin îi luă prezervativul din mînă şi-l rulă peste membrul întărit, uitîndu-se în tot acest timp în ochii lui. Garth gîfîia ca un alergător de maraton.

Se întinse pe pat şi-şi desfăcu picioarele. Erin i se aşeză pe genunchi, dar el o trase deasupra şi cu o mişcare scurtă o aşeză în sexul lui. Erin oftă, iar Garth închise ochii pe jumătate, înjurînd printre dinţi. Apoi începu s-o penetreze din nou şi s-au cufundat amîndoi în ritmul vechi de cînd lumea.

Îşi petrecură toată noaptea făcînd dragoste şi Garth îşi ţinu promisiunea de a învăţa fiecare bucăţică din corpul ei. Apoi se liniştiră epuizaţi de efortul făcut.

– N-am vrut niciodată să ştii acest lucru, dar s-ar putea să auzi nişte zvonuri, murmură el cu o

voce joasă. Respiră adînc şi continuă: Am... am ucis un om cînd am locuit în Denver. E-adevărat că eram în legitimă apărare, dar...

Vocea lui spunea totul: chinul şi durerea încă mai existau în el. Lui Erin îi veni să plîngă. Ar fi vrut atît de mult să-l elibereze de acea suferinţă. Dar deocamdată nu putea să facă asta.

– Bănuiesc că am vrut să crezi că sînt formidabil. Dar eu...

– Sst, reuşi să spună ea, cu o voce tremurată. Eşti formidabil, şopti ea, şi să nu uiţi asta niciodată.

El o strînse şi o sărută pe obraz, dar Erin avea sentimentul că n-o credea. Garth adormi şi Erin se gîndi la ce-i spusese el mai devreme: „Nici un secret între noi". Era imposibil. Ea întotdeauna o să aibă secrete. Nu era prea sigură pe cine proteja cel mai mult. Pe Luke, pe ea, pe Garth? Cum ar fi putut să-i spună cine era de fapt? Era posibil ca el s-o urască pentru asta. Cum s-ar fi uitat la ea dacă ar fi ştiut?

Nu putea să-i mărturisească. Era laşă, dar pur şi simplu nu putea s-o facă.

Erin îl privi. Degaja forţă chiar şi cînd dormea. Îşi aminti cum o posedase şi o trecu un fior. Puterea pasiunii lui o făcuse vulnerabilă, o făcuse să

depindă de protecţia lui. Cum putea ea să se mai ascundă de el acum? se întrebă disperată.

O oră mai tîrziu simţi şi Garth prima rază de soare pe faţa lui. Chiar înainte de a se trezi complet, ştiu că Erin nu mai era lîngă el. Auzi vocea lui Luke, apoi şuşoteala lui Erin. Pentru o clipă se-ntrebă cum s-ar simţi dacă Luke l-ar striga „tată"? Sau dacă ar fi ca oaspete permanent în casa lor? Sau dacă Erin l-ar striga „dragostea mea?" Întotdeauna îşi dorise ca cineva deosebit să-i spună „dragostea mea".

Imaginea lui Luke ţîşnind în cameră ca să-i trezească pe el şi pe Erin în dimineţile de duminică îl făcu pe Garth să zîmbească. Erin ar fi putut să-i aducă o ceaşcă de cafea sau ar fi putut el să-i facă o surpriză şi să i-o aducă ei.

Uşa dormitorului se deschise şi obiectul fanteziilor sale intră cu o ceaşcă de cafea în mînă.

– Bună dimineaţa! Sper că-ţi place cafeaua neagră, spuse ea, punînd ceaşca lîngă pat. Îmi pare rău că n-am avut timp să-ţi pregătesc micul dejun, dar eu şi Luke întîrziem la şcoala de du-

minică dacă nu ne grăbim.

– Mulţumesc, răspunse el, cu o voce joasă, care-i aminti lui Erin tot ce făcuseră cu o noapte în urmă. Respirînd adînc, Erin deschise şifonierul, trase o rochie apoi deschise un sertar de unde scoase lenjerie şi ciorapi. De fapt, avea destul timp, dar apropierea de Garth o făcea un pic nervoasă. Tăcerea care se lăsase era enervantă, aşa că ea încercă s-o umple.

– Lui Luke nu-i place să întîrzie, mai ales cînd profesoara le aduce gogoşi. Îi e teamă că nu-i vor rămîne şi lui. Mă întreb dacă vor fi mai mulţi adulţi decît cop...

Erin se opri brusc. Garth stătea chiar în faţa ei, complet gol. I se uscă gura şi pentru prima oară în viaţă aprecie expresia „bun ca păcatul de duminică dimineaţa". El se apropie de ea cu un zîmbet indolent întipărit pe faţă şi o sărută.

– Lasă-mă să te ajut.

– La ce?

– Să te îmbraci, spuse el, ridicînd un ciorap cu bandă elastică. Pe ăsta ţi-l pui mai întîi?

10

– Am spus că vreau să mă îmbrac, nu să mă dezbrac.

– Ştiu, spuse el calm, luînd hainele din mîinile ei şi punîndu-le pe pat.

– Garth, mă grăbesc şi pot să mă îmbrac foarte bine şi singură.

– Ştiu.

Se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

– Dar chiar vreau să te ajut.

Rezerva ei se mai topi puţin.

– De ce?

– Pentru că e intim, e ceva personal. Şi vreau să fim intimi în dimineaţa asta.

– Nu putem să...

– Ştiu ce vrei să spui. Stai liniştită.

Se uită la lenjeria roz din mîna ei, apoi o privi ridicînd din sprîncene.

– Mai întîi asta?

Ea oftă resemnată.

– Da.

Garth îngenunche în faţa ei pentru ca să poată păşi în body-ul ei roz.

– Acum sutienul? întrebă el cu o voce răguşită.

Ea dădu din cap aprobator.

Îi dădu jos capotul şi-i privi sînii obraznici.

– Doar o atingere, şopti el şi Erin simţi gura lui mai întîi pe un sîn şi apoi pe celălalt. Un val de plăcere urcă spre ea şi începu să tremure.

– Garth, şopti ea.

– E-n regulă. Ce urmează?

Erin deschise ochii.

– Ciorapii. O să mă îmbrac eu mai departe. Pot să...

– Lasă-mă pe mine.

Erin gemu.

– O să-mi fie foarte greu să mă concentrez la ceea ce o să spună preotul.

– De ce faci asta cînd ştii că n-o s-o poţi duce pînă la capăt? îl întrebă Erin. De ce te chinuieşti singur?

– Dacă să te ating înseamnă să mă chinuiesc, iubito, atunci află că nimeni şi nimic n-o să mă oprească să mă chinuiesc.

Ea nu avu ce să-i răspundă şi de fapt realiză că nici nu voia ca el să se oprească.

Îi rulă un ciorap şi i-l trase peste picior.

– Te pricepi al naibii de bine la asta, îi spuse ea încruntată. Ai mai făcut-o pînă acum?

– Să îmbrac o femeie? La naiba, nu. Niciodată.

Îi îndoi piciorul şi-i puse şi celălalt ciorap.

– Oricum, o faci foarte bine, spuse ea sceptic.

– Mulţumesc, răspunse Garth.

Imaginea mîinilor lui mari şi pline de bărbăţie alunecînd pe lenjeria ei delicată o făcea să se simtă ca şi cum intimitatea ei fusese violată – şi asta îi plăcea la nebunie. El reuşea cumva să facă din situaţia asta nebunească cel mai obişnuit lucru din lume.

O ridică în picioare şi-i trase rochia peste cap.

– Întoarce-te ca să pot închide fermoarul. Unde

ţi-e peria de păr?

Ea scutură din cap.

– Pot să mă piep...

– Ştiu, dar...

– Dar vrei tu s-o faci, oftă Erin. E pe măsuţa de toaletă.

El o pieptănă cu grijă, apoi o privi cu căldură şi afecţiune.

– Perfect. Nu mai ai nevoie decît de pantofi.

– Mă simt destul de ciudat să fiu îmbrăcată de tine, care eşti...

– Gol ca un nou-născut, termină el.

– Nu era chiar comparaţia la care mă gîndeam, izbucni Erin în rîs. Eu mă gîndeam că dacă guvernul ar şti ce bine arăţi gol, ai avea nevoie de aprobare federală, spuse ea, încercînd să fie spirituală.

– Cu atît mai bine pentru tine.

– Nu ştiu ce să zic, spuse Erin, mîngîindu-l pe obraz. Niciodată nu m-am simţit aşa pînă acum.

– Vreau să fac parte din viaţa ta, Erin. Nu mă goni, îi ceru el sărutîndu-i palma.

Erin îşi muşcă buzele. Era singurul lucru pe care nu i-l putea da. Îşi dori ca lucrurile să fi fost diferite; îşi dori ca ea să fi fost altcineva.

– Mami!

Vocea lui Luke o trezi la realitate şi privi ceasul.

Uitîndu-se la Garth simţi nevoia, ridicolă, să plîngă. Se uită într-o parte şi clipi furioasă.

– Hei, ia vino încoace, spuse el, trăgînd-o în braţele lui. Ce este?

Pentru o clipă Erin absorbi puterea lui şi îi inhală mirosul parfumat al trupului. Doar pentru o clipă se desfătă în îmbrăţişarea lui. Apoi momentul trecu şi se trase înapoi, simţind că-l pierde cu fiecare pas pe care-l făceau – sau pe care-l făcea, mai bine zis.

– Nu ştiu dacă pot să-ţi explic.

Şi era adevărat, se gîndi ea, simţindu-se cu conştiinţa „împăcată". Erau atît de multe lucruri pe care nu le putea explica!

În timpul săptămînii următoare, Erin se simţi prinsă între impulsul de a trăi clipa acceptînd ceea ce îi oferea Garth şi acela de a renunţa, pentru a se proteja pe sine şi mai ales pe el.

Şi nu era singura frustrată de această situaţie. Garth mersese atît de departe, încît o întrebase dacă nu cumva este înainte de ciclu. Erin ar fi vrut să poată folosi tensiunea premenstruală ca pe o

scuză pentru comportamentul ei.

Luke o chinui şi el cu întrebări despre starea ei şi îi dădu şi lui aceleaşi răspunsuri fără sens. Ce-ar putea să facă? se întrebă ea. Ar putea să renunţe la legătura ei cu Garth. Nu, asta ar fi fost ca şi cum şi-ar fi scos inima din piept.

Luă două aspirine şi se vîrî în pat, încercînd să doarmă.

„Bang!" se auzi din nou.

Bubuitura a fost urmată de zgomotul geamurilor sparte.

„Tîrfă ce eşti!" se auzi de afară vocea unui bărbat.

– Mamil

Vocea lui Luke o puse pe Erin în alertă.

– Stai în pat, Luke. Vin imediat.

Deschise uşa camerei sale şi porni spre camera băiatului.

Gloanţe, se gîndi ea. Trebuie să fi fost gloanţe. Auzi o altă împuşcătură şi alte geamuri spărgîndu-se. Speriată îl dădu pe Luke jos din pat şi-l strînse în braţe. Tensionată, aştepta să se mai audă şi alte împuşcături, dar singurul lucru pe care-l mai auzi a fost motorul unei maşini pornind şi scrîşnetul roţilor pe nisip. Simţi gustul amar al fricii cum îi umple gura.

Luke începu să plîngă. Erin îl strînse la piept

şi-l mîngîie, încercînd să-l liniştească.

Doamne, ce să fac? se gîndi ea.

Un sfert de oră mai tîrziu, sosiră şeriful şi ajutorul lui. În timp ce ajutorul de şerif inspectă încruntat geamurile sparte, Erin îi dădu o declaraţie şerifului John Blackwell şi-i povesti despre celălalt incident.

– Vrei să chem pe cineva? Un vecin sau pe cineva anume? întrebă şeriful.

Erin respiră adînc şi încercă să se oprească din tremurat.

– Garth... Garth Pendleton.

Şeriful îi făcu semn ajutorului său şi acesta dispăru discret în bucătărie. Blackwell îşi împinse pălăria spre ceafă.

– Domnişoară Lindsey, nu locuieşti aici de multă vreme. Unde ai stat înainte să vii la Beulah County?

– Am venit din Vest.

Blackwell trase un scaun şi se aşeză în faţa ei.

– De unde anume din Vest?

Erin ezită, dorindu-şi într-un fel să poată evita cumva mărturisirea asta.

– Domnişoară Lindsey, trebuie să cunosc totul dacă vrei să-i prind pe cei care-ţi fac necazuri.

– Ştiu, spuse ea, întorcînd capul în altă parte. Informaţia aceasta va fi confidenţială?

– Vrei să spui să nu fie dată presei?

– Oricui, nu numai presei.

– Singurii oameni care vor şti vor fi cei care au legătură cu biroul meu.

Dîndu-şi seama că nu avea nici o şansă, Erin respiră adînc şi spuse:

– Am locuit în Denver. Înainte mă chema Calloway.

El îşi îngustă ochii.

– Are vreo legătură numele tău cu Tom Calloway?

– Da. Era tatăl meu.

– Garth ştie?

Erin simţi un nod în gît şi nu putu să scoată nici măcar un cuvînt. Nu putea nici măcar să dea din cap.

Din tăcerea ei prelungită, şeriful înţelese totul. Îi scăpă un şuierat lung, îşi scoase pălăria de pe cap şi începu să-şi facă vînt cu ea.

– Domnişoară, dă-mi voie să-ţi spun că te-ai băgat singură într-un bucluc al naibii de mare.

Dar Erin ştia asta. Doamne, cît de bine ştia!

Blackwell o chestionă repede despre viaţa ei

din Denver şi-i dădu de înţeles că vor mai ţine legătura. Cînd Garth intră pe uşă, şeriful schimbă vorba. Pendleton arăta ca un înger al răzbunării, iar în ochi i se citeau grija şi furia. Se duse drept la Erin şi o îmbrăţişă.

– Aţi păţit ceva, tu şi Luke? Vă simţiţi bine?

Erin se simţi deodată în siguranţă în braţele lui.

– Da, spuse ea, reuşind să zîmbească. Speriaţi, dar în rest totul e bine.

– M-a luat în braţe, zise Luke, ieşind de sub pătura cu care îl învelise Erin. Cînd oamenii ăia au început să tragă, m-a luat în braţe.

– Serios? spuse Garth, mîngîindu-l pe obraz.

Erin îl culcă la loo pe Luke şi-l înveli uşor cu pătura. El se încruntă ca şi cînd ar fi încercat să-şi aducă aminte de ceva.

– Mami, spuse el pînă la urmă, de ce a strigat bărbatul acela cuvîntul „tîrfă"?

Garth o privi pe Erin şi aceasta păli brusc. Simţi un val de furie cumplită alergîndu-i prin vene.

– Cineva a spus asta chiar înainte de ultima împuşcătură, reuşi ea să rostească. Oricum, uitasem.

– A mai spus şi altceva? Ai mai auzit şi altceva?

Erin dădu din cap că nu.

– Dar mai e ceva. Motorul maşinii pe care o conducea nu funcţiona bine. Făcea mult zgomot.

– Poate că avea ţeava de eşapament spartă.

– Nu ştiu.

Erin se întoarse spre Luke, căruia îi rămăsese datoare cu o explicaţie.

– Dragul meu, cred că a strigat cuvîntul acela pentru că era rău şi fioros. E un cuvînt pe care oamenii educaţi nu-l spun unei doamne.

Semnele de oboseală începură să apară pe faţa lui Erin.

– Puteţi veni la mine acasă... spuse el. Şi totuşi nu era sigur că se va simţi prea relaxat ştiind-o pe Erin la el.

– Mulţumesc, murmură ea, masîndu-şi fruntea.

– Încă o întrebare, domnişoară Lindsey. Ai mai văzut ceva, orice?

– Nu, nimic, îi spuse Erin şerifului, care se pregătea de plecare. Am stat în camera lui Luke încă cinci minute după ultima împuşcătură.

– Hai să mergem de aici, zise Garth în cele din urmă.

Erin şi Luke se urcară în maşina şerifului, iar Garth îi urmă cu motocicleta, superbul lui *Harlley Davidson.*

Ajunseră la el şi Garth făcu focul. După ce bău o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi inspectă casa

lui Garth, Luke se hotărî în sfîrşit să se culce.

Garth o privi pe Erin care stătea în faţa şemineului uitîndu-se fix la el. Îşi încrucişase braţele şi părea neajutorată şi obosită. O luă pe după umeri şi o duse pe canapea.

– Hai, aşează-te. Eşti terminată.

Erin aproape se prăbuşi lîngă el şi se ghemui la pieptul lui. Mîna i se încordase pe umărul lui şi Garth se simţi plin de tandreţe cînd Erin se lipi atît de strîns de el, ca şi cînd ar fi vrut să-l absoarbă.

– Vrei să vorbim? Vrei să vorbim despre ceva anume? o întrebă Garth.

Ea dădu din cap în semn de negaţie şi Garth îşi dădu seama de ce avea nevoie Erin. Îi dădu la o parte părul de pe frunte şi începu să-i maseze uşor pleoapele şi tîmplele. Ea oftă adînc şi se relaxă.

– Se apropie Ziua Recunoştinţei, iar Crăciunul va veni curînd, spuse el, încercînd să găsească un subiect de conversaţie şi să-şi păstreze vocea joasă şi calmă. Cînd trăia mama, continuă el, obişnuiam s-o numim „Luna curcanului" din cauza tuturor curcanilor pe care îi mîncam toată luna. Ar trebui să ne strîngem cu toţi anul acesta. Gemenii – Ethan şi Nathan – şi-au terminat lucrarea de doctorat primăvara trecută. Ţi-am povestit despre ei?

– Nu, murmură Erin, lipindu-se de el şi mai mult.

– Mă întreb cine va avea curajul să-l lege pe Brick şi să-l taie. Ştii, Brick e curcanul nostru.

El continuă să vorbească despre lucruri fără legătură pînă cînd o simţi perfect relaxată.

La un moment dat se opri şi-i ascultă respiraţia. Adormise.

O luă în braţe şi, deşi ar fi vrut s-o ţină lîngă el toată noaptea, o duse în pat lîngă Luke. Erin îi promisese băieţelului că va dormi lîngă el. Ea oftă cînd îi scoase pantofii. O înveli şi se aplecă asupra ei un moment. Erin era cel mai frumos vis pe care-l avusese vreodată; îi îndeplinise toate dorinţele lui secrete. O sărută încet pe obraz şi îşi ţinu respiraţia cînd un val de emoţie îi străbătu corpul.

Erin îşi întoarse capul spre el, oferindu-i buzele. Gura ei o atinse pe a lui şi apoi se trase repede înapoi.

– Nu te merit, murmură ea, pe jumătate adormită.

Apoi, îşi întoarse capul şi căzu într-un somn adînc.

Garth a stat mult timp lîngă ei, gîndindu-se la ce-i spusese Erin, frămîntîndu-se să înţeleagă. De ce ar crede ea că nu-l merita? El n-o merita pe ea. Nu merita pe cineva aşa de bun ca ea. Dar o

avea acum şi n-o va lăsa să plece. O să afle el cine a tras în geamurile ei. O să afle şi o să se asigure că n-o s-o mai facă încă o dată.

Erin turnă nutreţul dulce în găleata lui Rapunzel, care tocmai terminase de mîncat fînul proaspăt. Zgomotul liniştitor pe care-l făceau caii îi aduceau lui Erin puţină pace după noaptea trecută. Şi-n plus mai era şi bărbatul de lîngă ea, care o urma pas cu pas şi care îi sporea starea de nervozitate. Garth scutură din cap.

– Cred că nu-i o idee prea bună să stai aici la noapte. Dacă se întoarce nenorocitul la noapte?

– Şeriful nu crede că se va întoarce la noapte. O să-mi repar geamurile astăzi. Şi pe urmă, ţi-am explicat, nu vreau ca Luke să stea prea departe de casa lui mai mult decît trebuie.

Garth se încruntă.

– Luke nu a avut nimic împotrivă să doarmă la mine azi-noapte. Şi nici tu, nu-i aşa?

– Nu, îl asigură Erin. Şi îţi sînt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

Se apropie de el încercînd să-l facă să înţeleagă.

– Dar este casa ta, nu a noastră. Asta e. N-am de gînd să fug de aici. Nu mai vreau s-o fac încă o dată.

– Ce vrei să spui cu „încă o dată?"

– Vreau să spun că acum ăsta este căminul meu şi nu vreau să fiu ţinută departe de el. Pentru nici un motiv.

– Asta nu-mi place. Nu-mi place deloc.

– Atunci, îmi pare rău pentru tine.

– La naiba, Erin. Ascultă-mă, puteai să fii rănită azi-noapte. Îţi dai seama ce-ar fi însemnat asta pentru mine. Asta e o treabă serioasă. Înţelegi, Erin?

– Ştiu că e serioasă. Ştiu că aş fi putut fi rănită azi-noapte. Şi Luke de asemenea. Dar nu ni s-a întîmplat nimic. Viaţa merge înainte. Şi trebuie s-o trăiesc în felul meu, iubitule.

Garth o privi fix, şocat. Îi spusese „iubitule". Îi trebui un minut ca să-şi amintească să respire. Ar fi trebuit s-o roage, s-o implore să-i mai spună o dată aşa, dar nu găsea cuvintele. Îi spusese „iubitule".

Cînd reuşi în sfîrşit să vorbească, vocea lui sună ciudat chiar şi pentru urechile lui.

– Nu vreau să fii rănită. Vreau să te ştiu în siguranţă.

– O să fiu.

– Dacă nu pot sta cu tine tot timpul, atunci vreau să fiu sigur că ştii ce să faci în caz de urgenţă.

– Ştiu să formez 911.

– Nu asta am vrut să spun. Dacă te atacă cineva... vreau să fii pregătită.

Erin clipi din ochi zăpăcită.

– Nu cred că aşa o să se întîmple. Şi dacă se întîmplă, ştiu că o femeie de 1,70 m şi 55 kg nu poate face prea mult...

– Ba da, poate. Poţi să-i scoţi ochii, poţi să-l strîngi de gît, poţi să-i smulgi...

Erin îl privi îngrozită.

– Garth!

Simţind că se enervează, Garth se încruntă.

– Poţi să lupţi, Erin. Trebuie să-l răneşti. Şi poţi s-o faci. Doar să nu aibă armă.

– Dacă are armă, ce e de făcut?

– Nimic din ce-ai putea să încerci, oftă el. Erin, e important pentru mine. Aşa că, chiar dacă nu-ţi place, trebuie să-ţi atrag atenţia.

– Dar...

– Te rog.

– O.K., spuse ea nesigură.

Garth îi puse mîinile pe umerii lui.

– Să presupunem că vin după tine. Să presupunem că vreau să te rănesc.

– Garth...

– Fă-o, Erin.

Respirînd din greu, Erin îşi repezi pumnul spre faţa lui. El îi prinse încheietura mîinii atît de repede, încît o lăsă perplexă.

– Poţi s-o faci mai bine decît atît, o stimulă el, iar inima ei începu să bată cu putere.

Erin încercă să-i dea alt pumn, mai tare şi mai repede, dar el tot îi prinse mîna.

– Ce-o să faci acum? întrebă el cu o voce nu prea plăcută. O să ţipi? O să plîngi?

Îşi jucase foarte bine rolul de atacator. Lui Erin nu-i plăcea să fie prinsă şi ţinută împotriva voinţei sale. Îi plăcu şi mai puţin cînd realiză că atacatorul ei nu va fi Garth. Înfuriată la maximum, îl lovi în fluierul piciorului.

Garth se îndoi de durere, dar îşi reveni şi cu o mişcare rapidă îi prinse mîinile la spate, iar corpul lui era atît de strîns lipit de al ei, încît nu avea cum să-l mai lovească. Ea se luptă cu toată puterea să se elibereze.

– La naiba! strigă ea.

– Hai să încercăm din nou. Dar cum îţi spun eu, de data asta. Mai întîi nu încerca să lupţi cu un bărbat. Vei pierde.

– Ăsta e misoginism.

– E realitate, spuse el şi-i prinse pumnul. Ce

crezi că-i poţi face unui bărbat cu pumnul ăsta? Îl loveşti în faţă, în piept sau în stomac şi nici măcar nu va simţi nimic.

– Cred că tocmai ţi-am explicat că nu pot face nimic.

– Ei bine, aici greşeşti. Pur si simplu nu poţi alege metodele tradiţionale.

Erin îl aprobă.

– Perfect. În sfîrşit, mă iei în serios, spuse el satisfăcut.

– Întotdeauna te-am luat în serios.

Un zîmbet plin de sine apăru pe buzele lui.

– Vorbim despre asta mai tîrziu. Acum trece-ţi degetele prin părul meu de cealaltă parte a tîmplelor. Să pară ca şi cînd ai trece pe lîngă mine. Mă urăşti, dar renunţi.

Erin făcu aşa cum îi ceru, trecîndu-şi degetele prin părul lui aşa cum făcuse de multe ori pînă atunci. Gustul îi aduse o mulţime de amintiri plăcute.

– Acum pune vîrfurile degetelor pe ochii mei. Ezitînd, ea le fixă pe pleoapele lui, observîndu-i genele lungi şi negre. Nu avusese niciodată timp pînă acum s-o facă. Fuseseră prea ocupaţi cu alte treburi.

– Gîndeşte-te la poziţia mîinilor. Trebuie să simţi asta şi să memorezi. Dar dacă s-ar fi întîm-

plat cu adevărat, ar fi trebuit să împingi degetele în ochii mei şi să apeşi tare. E ca şi cum ai împinge degetele chiar în mijlocul unui pepene.

Stomacul ei se revoltă şi-şi retrase repede mîinile.

– Foarte drăguţ, spuse ea.

Garth o ignoră.

– A treia posibilitate, continuă el, este să-ţi încrucişezi vîrfurile degetelor unul peste altul cam aşa.

Îşi ridică mîinile, arătîndu-i poziţia corectă şi-i aruncă o privire sugestivă.

– Fă şi tu la fel.

Erin se strîmbă, dar o făcu.

– Asta e o modalitate de a lupta cu vampirii?

– Nu chiar. Apasă cu degetele chiar la baza gîtului meu.

– Chiar trebuie?

– Da, vreau să simţi unde trebuie să apeşi. Aşa vei şti ce să faci dacă vei avea nevoie.

Ea făcu o tentativă de a apăsa cu degetele gîtul lui.

– Puţin mai jos, spuse el cu o voce calmă, stînd foarte liniştit.

Erin îşi corectă poziţia mîinilor.

– Exact acolo trebuie să apeşi. Nimeni nu te poate lovi atîta timp cît nu poate respira.

Garth ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i explice că nu va avea nevoie niciodată să ştie toate astea, dar ceva dinăuntrul lui îi spunea s-o protejeze, chiar dacă nu va putea fi el întotdeauna cel care o va apăra.

– Încă două lucruri, Erin.

– În regulă. Ce urmează?

– Îl apuci de...

Se opri, căutînd un termen care să n-o ofenseze.

– Îl apuci de ce are el mai preţios.

Ochii ei se măriră, apoi se uită în tavan.

Garth se încruntă.

– Ai auzit ce...

– Da, am auzit. Trebuie să-l apuc de ce are el mai preţios. Vrei să-mi arăţi tehnic?

– Îl apuci strîns şi-l loveşti cu putere.

– Trebuie să practic şi asta cu tine?

– La naiba, nu.

– De ce, nu? întrebă Erin şi se apropie de el. Doar am exersat cu toate celelalte mişcări. De ce nu şi cu asta?

11

Incapabil să-şi dea seama dacă glumeşte sau nu, Garth se schimbă la faţă din cauza schimbării subtile care se produsese cu Erin. Emana o putere feminină care-l excita şi-l speria în acelaşi timp.

– Cred că eşti familiarizată cu anatomia masculină.

Ea aprobă, dar Garth văzu licărul din privirea

ei şi înţelese în cele din urmă. Împinsese lucrurile prea mult astăzi.

– Ştiam unde-ţi sînt ochii, gîtul, dar tot ai vrut să exersez.

Cînd ea se mai apropie cu un pas, Garth se simţi prins între nevoia de a o trage în braţele lui şi aceea opusă, de a se da înapoi. Cumva, nu ştia cum, lucrurile îi scăpaseră de sub control.

– Nu e nevoie să simt unde trebuie să lovesc, acolo jos? Nu trebuie să exersez? întrebă ea uitîndu-se cu subînţeles la partea de jos a corpului lui.

Instinctele primare ale lui Garth ieşiră la suprafaţă, deşi ştia că n-o să-l lovească. Lecţia de autoapărare putea să mai aştepte. Devenea din ce în ce mai încins şi mai curios, cu fiecare secundă care trecea. Oare cît de departe va merge Erin?

– În regulă, iubito. Vrei să exersezi? o întrebă el cu o voce gravă. Aştept.

Erin se apropie de el fără ezitare, ajungînd destul de aproape de corpul lui ca să-i simtă inima bătînd cu putere. Ultima săptămînă fusese pur şi simplu mult prea mult pentru Erin. Prinsă între relaţia ei şerpuitoare cu Garth şi teroarea actualului vandalism, ea se simţi cu nervii la pămînt. Emoţiile ei fuseseră zdruncinate atît de tare,

încît voia, ba nu, simţea nevoia să lovească pe cineva. Lecţia de autoapărare a lui Garth îi accentuase neputinţa, chiar dacă el încercase să-i dea armele de care avea nevoie. Sentimentele ei de vulnerabilitate, frustrare şi nevoie explodară la fel ca şi conţinutul din cazanul unei vrăjitoare.

Îşi puse mîinile pe coapsa lui şi merse în jos, pînă aproape de ţintă. Tremurul lui îi dădu putere şi-i prinse penisul în palmă.

El respiră adînc.

– E bine aşa? îl întrebă Erin.

– Da, dar dacă aş fi un atacator ar trebui să apuci mai strîns.

Erin strînse uşor.

– Aşa?

– Da, spuse el cu ochii larg deschişi. Şi ar trebui să tragi tare în jos.

Erin se opri o clipă, gîndindu-se ce vulnerabil era Garth acum. Şi o făcuse intenţionat ca şi cum ştiuse ce se petrecea în inima ei. Îi studie faţa încercînd să-i citească sentimentele, dar nu observă decît nelinişte.

– Dar nu asta vreau să fac acum, nu-i aşa?

– Sper din toată inima că nu, chicoti el.

Eliberîndu-l îşi întinse degetele în formă de „V" şi le mişcă în sus pe penisul lui rigid.

– Şi dacă aş vrea să fac altceva?

El se lipi de mîna ei.

– E jocul tău, iubito. Tu tragi sforile.

Erin simţi că se excită, sînii i se întăriră şi strînse din nou în mînă penisul lui Garth. Apoi se ridică pe vîrfuri şi-i şopti, cu gura aproape lipită de a lui:

– N-am ştiut că Pendleton-Diavolul poate primi ordine.

– Numai de la Erin Lindsey, spuse el, lipindu-şi gura de a ei.

Erin îl sărută şi o lăsă să conducă. Simţi valuri de plăcere în tot corpul. Nu voia să aibă nevoie să respire, nu voia decît să-l sărute tot timpul, lipită de pieptul lui. Îi scăpă un geamăt scurt şi începu să tragă de cămaşa lui. Îl sărută pe gît, acolo unde se simţea pulsul bătînd neregulat, iar degetele descheiară, nerăbdătoare, nasturii cămăşii lui.

Îşi îngropă capul la pieptul lui, mirosindu-i parfumul.

– Întotdeauna mi-a plăcut cum miroşi.

– Cum adică?

– Ca un bărbat, murmură ea, mîngîindu-i cu limba sfîrcul întunecat.

– Erin, şopti el cu o voce îngroşată. Lasă-mă să te ating!

– Nu încă.

Erin ştia că odată ce el ar fi atins-o, s-ar fi predat imediat. Voia să mai savureze puţin rolul ei de cuceritoare.

Degetele ei găsiră fermoarul blugilor lui, pe care îl desfăcu în grabă. Garth gemu. Penisul lui era mare şi întărit în mîinile ei şi Erin simţi excitarea cuprinzîndu-i toate locurile secrete ale corpului, simţi sîngele cum îi fierbe în vene şi realiză că ajunsese la capătul puterilor. Mîinile începură să-i tremure şi scăpă un sunet ciudat, jumătate geamăt, jumătate rîs.

– Ar trebui să mă înveţi tehnica asta încă o dată.

– Dumnezeule, Erin. Lasă-mă să te ating sau înnebunesc. Erin se aplecă şi limba ei atinse uşor penisul lui excitat la maximum. Garth se stăpîni cu greu să nu ejaculeze.

– E bine aşa? întrebă ea, gîfîind.

– Dacă o s-o faci mai bine şi mai multă vreme, o să-mi dau sufletul. Vreau să te ating, iubito.

Ea îl privi cu atîta pasiune, încît Garth îşi simţi picioarele ca gelatina.

– Bine. Nu vreau decît să-ţi fac plăcere, Garth. Vreau să ştii ce însemni pentru mine... indiferent ce s-ar întîmpla.

El o ridică, aşa încît să-i poată săruta chipul, atît de preţios pentru el.

– Nimic n-o să se întîmple. N-o să las eu să se întîmple, spuse el, încercînd să-i scoată hainele. Îţi jur asta, Erin, pentru că vreau să am grijă de tine.

Mîinile îi trecură peste corpul ei încins ca un vînt de primăvară.

– Vreau să te iubesc... Vreau să mă căsătoresc cu tine.

La început, Erin crezu că n-a auzit bine. Emoţiile ei trecură de la extaz la vinovăţie. Garth o sărută cu pasiune, iar ea îi răspunse la fiecare şoaptă, la fiecare sărut şi la fiecare atingere. Le păstra pe toate în amintire şi, cumva, simţi că, puţin cîte puţin, moare pe dinăuntru.

Mai tîrziu, Erin îl sună pe avocatul ei din Denver. El o compătimi pentru situaţia în care se afla, îi promise că-i va acorda şerifului Blackwell tot sprijinul şi-i aminti lui Erin că-i va trimite un cec de la una dintre investiţiile tatălui ei.

Îngrijorată închise telefonul şi-l privi pe omul care-i repara geamurile şi se gîndi cine ar fi putut

să-i facă toate astea. Se întrebă dacă ar putea fi unui dintre foştii asociaţi ai tătălui ei. Şi numai Dumnezeu şi cu ea ştiau cîte telefoane de amenințare primise după moartea acestuia. Erin îşi dăduse seama cu mult timp în urmă că nu toate afacerile lui fuseseră rezolvate, ceea ce îi adusese şi mai multe regrete cît timp fusese însărcinată. Cum telefoanele de amenințare continuaseră, ea îşi schimbase numele şi se mutase în casa pentru femeile însărcinate, necăsătorite. Pe urmă, cînd Luke a mai crescut, prietenii lui au început să-l întrebe unde era tatăl lui. Asta a lovit-o pe Erin şi a ştiut că era timpul pentru un nou început. Hotărîrea a fost luată în momentul în care avocatul ei a informat-o că unul dintre terenurile concesionate de tatăl ei îi putea fi dat înapoi. Acest teren era chiar ferma de cai din Tennessee, cea unde stătea acum.

Încă nu descoperise cum se apropiase atît de mult de Garth Pendleton. Această coincidenţă, sau accident al sorţii, era de neexplicat pentru ea.

– Dacă te simţi atît de nefericită aici ai putea să te muţi la mine.

Vocea lui Garth rupse tăcerea şi o readuse la realitate.

– Nu sînt nefericită, spuse ea. Doar că mă

gîndesc la ceva.

– Dar arăţi nefericită, observă el întinzîndu-i un pachet de scrisori. Le-am găsit în cutia poştală.

– Mulţumesc.

O tăcere grea se lăsă între ei. Erin îi simţi privirea întrebătoare. Dacă ar fi fost altcineva, atunci poate că ar fi avut o şansă să aibă o legătură care să dureze. Dar chiar dacă îşi schimbase numele, tot nu putea să schimbe faptul că era fiica celui pe care îl omorîse Garth. Dacă el ar fi aflat vreodată, nici nu s-ar mai fi uitat la ea. Erin era sigură de asta. Îşi muşcă buzele ca să nu ţipe, simţind durerea care trecu prin inima ei. Îl iubea, dar nu putea să-l aibă pentru totdeauna. Dar nici nu putea să-l alunge. El trebuia să plece singur, pentru că ea nu va avea niciodată curajul să-i spună aşa ceva.

Îşi concentră atenţia pe teancul de scrisori şi extrase dintre ele cecul trimis de avocat.

– Uite-l, mormăi ea, punînd restul scrisorilor pe bufet.

Într-un sfîrşit se uită la Garth şi-l întrebă:

– Cafea?

– Da. Şi o discuţie fără ascunzişuri. Vreau să-mi povesteşti tot ce s-a întîmplat noaptea trecută.

– Dar ştii deja ce s-a întîmplat. Nişte tipi au tras

cîteva împuşcături, au ţipat şi s-au cărat. Iar şeriful spune că gloanţele provin de la o puşcă de vînătoare.

– Atunci ar putea fi şi un copil, gîndi el cu voce tare. A vorbit Blackwell cu tinerii aceia doi care lucrează pentru tine? Ei ar putea şti ceva.

– Sînt sigură că Blackwell e un om deştept. O să afle el ceva şi mă va ajuta să ies din situaţia asta.

– Oricine te poate ajuta acum, spuse el evaziv şi întoarse capul într-o parte.

– Garth... Ştii ce ţi-a spus şeriful.

– Spune-mi Erin, ar putea fi cineva din trecutul tău?

– N-am nici un motiv să cred asta. Şi pe urmă, Blackwell va cerceta toate posibilităţile. Nu trebuie să-ţi faci griji.

– Iubito, pînă cînd tipul care ţi-a făcut asta nu va sta după gratii, nu voi fi liniştit. Şi dacă ai şi cea mai mică bănuială că trecutul tău ar putea avea vreo legătură, ar fi mai bine să-mi spui acum.

Erin se întoarse şi goli ceaşca de cafea în chiuvetă.

Deodată, Garth apăru în spatele ei şi o întoarse cu faţa la el.

– Am vorbit serios cînd ţi-am spus că vreau să

te apăr. Eu nu mă joc cu vorbele.

Ea se luptă cu dorinţa de a-i povesti tot, dar pînă la urmă altceva îi ieşi din gură.

– Înseamnă foarte mult pentru mine, dar vreau să se ocupe şeriful de asta.

– Nu pot să-ţi promit nimic, Erin.

Ea îi luă mîna şi o duse la buze.

– Dă-i doar cîteva zile. Te rog...

– O să vedem, spuse el sceptic... A, să nu uit. Carly ne-a luat bilete pentru balul de binefacere care se organizează peste două săptămîni. Ştii, pentru fundaţia „Copiii care şi-au pierdut un părinte". Bineînţeles va fi cină şi dans. Eşti de acord?

– Cu cina da, cu dansul nu.

– De ce? Credeam că te-am vindecat săptămîna trecută de frica de dans.

Erin zîmbi cînd îşi aminti.

– Eram numai noi doi atunci. Şi, pe urmă, mi-ar lua foarte mult timp ca să le explic doamnelor de acolo concepţia ta pentru dans.

– Nu vrei să fii văzută cu Pendleton-Diavolul, nu-i aşa?

– Nu e vorba despre asta. Dar ideea de a dansa în public îmi dă fiori.

– Dacă spui tu...

– Garth, ce aş putea spune ca să te conving?

– Nimic. Şi oricum nu voiam să mă duc acolo.

– Dar mi-ar plăcea să merg. Nu putem să mîncăm acolo şi să dansăm acasă?

– În regulă. Putem să dansăm şi aici.

Uneori era dificil să-l citeşti pe Garth, se gîndi ea. Era atît de complex. Ori de cîte ori o parte a personalităţii lui se ascundea, apărea alta necunoscută. Nu ştia nici jumătate din ce se petrecea în interiorul lui.

– Cred că nu înţelegi cît de important eşti pentru mine, spuse ea zîmbind. N-ai nici cea mai vagă idee despre asta, nu-i aşa?

– E prea devreme pentru asta, iubito, zise el mîngîind-o pe păr.

Îşi dădu seama că nu asta voia să audă Erin. Dar el încă se mai gîndea la dimineaţa care trecuse, cînd îi spusese că vrea ca ei să se căsătorească. Singurul ei răspuns fusese un oftat lung.

– Dar te iubesc, spuse ea moale.

Garth se uită la ea surprins.

– Te iubesc cu adevărat. Îmi pare rău dacă te deranjează, dar am vrut să ştii. Eu...

– Domnişoară Lindsey, am reparat ferestrele.

Vocea muncitorului îi întrerupse, dar Garth nu-şi putea desprinde privirea de pe Erin nici dacă ar fi vrut.

– După cum vezi, am cronometrat groaznic ce voiam să-ţi spun.

Garth dădu din cap. Cronometrarea ei era groaznică. Oricînd ar fi vrut să-i spună „te iubesc", era perfect pentru el. Se pregăti s-o asigure de asta, dar ea ridică mîna şi-l opri.

– Nu, nu spune nimic, gîndeşte-te doar la ce ţi-am spus şi o să discutăm mai tîrziu... dacă vrei, zise ea nesigură. Acum trebuie să semnez nişte hîrtii şi oricum e timpul să-l iau pe Luke de la şcoală.

Garth rămase acolo, gîndindu-se la ce-i spusese Erin. Îl cuprinse o euforie pe care n-o mai simţise niciodată. Îl iubea. Erin îl iubea. Începu să se învîrtă prin cameră, făcînd planuri de viitor. Dacă-l iubea, atunci se puteau căsători. Destul de curînd, se gîndi el. Puse pe masă ceaşca de cafea, scutură din cap, uimit că Erin ar putea să-i aparţină. Era absolut incredibil. Un vis pe care nu îndrăznise niciodată să-l aibă devenise realitate. Se aşezã lîngă dulap şi lovi neatent vraful de scrisori. Una dintre ele îi atrase atenţia. Era de la biroul unor avocaţi din Denver. Vederea numelui îl făcu să i se întoarcă stomacul pe dos. Unul dintre numele de pe scrisoare i se părea cunoscut. Rareori uita ceva. Era ceva cu numele acestui

avocat. Se încruntă, amintindu-şi brusc de o întîmplare. Acum şapte ani, într- un bar, tipul se lăudase cu ceva. Putea să audă şi acum vocea lui. În afară de faptul că îi plăcea să bea cam multă bere şi că purta haine demodate, tipul era singur. Garth ştia asta şi înţelesese întotdeauna singurătatea. Îşi aminti că omul spusese ceva despre avocatul lui: „A terminat *Harvard.* Da, Harrington e tăios ca un cuţit. Dacă ai vreodată nevoie de un avocat..."

Tom Calloway. Numele bărbatului ţîşni din memoria lui ca un pumn în faţă. Împinse scrisorile departe de el, ca şi cum prin acest gest ar fi putut şterge efectul numelui asupra lui.

Sfîrşise prin a avea nevoie de un avocat, dar nu se dusese la Harrington, nici măcar n-ar fi putut să-l întrebe ceva, odată ce-l omorîse pe Calloway.

Garth închise ochii. Oare de ce primea Erin scrisori tocmai de la acest avocat? Locuise ea în Denver? Avea vreo legătură cu... Nu. Erin nu ştia absolut nimic despre ce se întîmplase în Denver. Cu excepţia lui John Blackwell, nimeni din Beulah County nu ştia asta. Nici fraţii, nici sora lui. Şi Dumnezeu să-l ajute dacă Erin va afla asta vreodată.

Totuşi scrisoarea îl deranjă, amintindu-i de nişte întrebări la care Erin nu-i răspunsese. Şi dacă ea nu-i dăduse răspunsurile, atunci trebuia să le afle singur.

Uşa din faţă se deschise brusc şi Luke intră în casă, strigîndu-l pe Garth. Se pregăti pentru un lung comentariu asupra descoperirilor pe care le făcuse Luke azi.

Garth fixă telefonul. Într-un fel ar viola intimitatea lui Erin dacă l-ar suna pe Harrington. Dar dacă avocatul l-ar putea ajuta să-l descopere pe autorul împuşcăturilor, n-ar trebui să-şi încerce norocul?

Deşi îi respecta lui Erin dreptul la intimitate, îşi dori ca ea să aibă destulă încredere în el ca să nu se ascundă prea mult. Şi totuşi, Erin a lui părea să se ascundă de el. Doamne, ce să facă? Nu putea risca siguranţa lui Luke şi a lui Erin din cauza indeciziei lui.

Garth formă numărul şi aşteptă.

– *Harrington, Fitzgerald & Simmons,* răspunse, în cele din urmă, o voce.

– Sînt din Beulah County în legătură cu Erin Lindsey. Aş vrea să vorbesc cu domnul Harrington.

– Ah, trebuie să fiţi şeriful Blackwell. Domnul Harrington mi-a lăsat nişte documente pentru dumneavoastră.

Garth încercă să-l întrerupă, dar nu mai avu timp.

– Aha... Iată-le. Omul care a concesionat proprietatea înainte ca domnişoara Lindsey să ia reşedinţa este Walter Terry. Are un fiu de şaisprezece ani pe nume Randall. Conform ultimului raport, soţia lui a murit. Domnul Harrington a notat aici că Terry a fost foarte dezamăgit cînd concesiunea nu i-a mai fost înnoită.

– Aveţi, cumva, adresa lor?

Omul i-o dădu, numind oraşul Danville.

– E doar la cîteva ţinuturi de aici, murmură el.

– Sper să vă folosească informaţiile. Ne pare rău că nu avem mai multe. Cred că domnul Harrington v-a spus că n-am mai primit nici un telefon de la asociaţii tatălui lui Erin în ultimii doi ani.

Garth se încruntă.

– Am înţeles că tatăl ei a murit.

– Da... Domnul Calloway a murit, e adevărat, dar, după cum ştiţi, unii dintre asociaţi au urmă-

rit-o pe domnişoara Calloway, adică Lindsey, după moartea lui. Sînt sigur că ăsta e unul dintre motivele pentru care ea...

Garth nu mai auzi restul frazei. Mîinile începură să-i tremure necontrolat.

Erin Calloway!!!

Camera începu să se învîrtească...

– Domnule Blackwell... Domnule Blackwell, mai sînteţi acolo?

Vocea penetră cu greu ceaţa deasă din jurul lui. Se forţa să ia o gură de aer.

– Mulţumesc pentru informaţie, spuse el.

Puse receptorul jos şi gîndul i se îndreptă, ca întotdeauna, către Erin. Închise ochii strîns şi gemu ca un animal rănit. Niciodată nu simţise o astfel de durere. Niciodată! Doamne, de ce se îndrăgostise tocmai de ea? Dintre toate femeile, *de ce tocmai ea?*

„Ai fost un prost", strigară diavolii din el. „Un prost!" Se blestemă din nou pentru stupizenia lui şi apoi, într-un acces de furie şi de durere, smulse telefonul din priză şi dădu cu el de pămînt.

12

Erin nu mai auzise nimic de la el timp de trei zile. Aruncă o privire la cerul înnorat şi o duse pe Rapunzel în grajd.

Seara trecută ridicase receptorul ca să-l sune pe Garth, dar reticenţa învinse şi închise înainte ca el să răspundă.

În aer plutea un miros de cai şi de ploaie şi Rapunzel necheza uşor, împingînd-o cu botul.

Erin zîmbi, în ciuda nefericirii care se vedea pe chipul ei.

– Vrei să alergi, nu-i aşa? spuse ea, mîngîind iapa. Poate mîine. Nu ai voie să stai în ploaia rece.

Vîntul începuse să bată chiar cînd Erin adusese iepele de la păşune. Acum, stropii cădeau cu zgomot pe acoperişul grajdului şi era exact genul de ploaie care te udă pînă la piele şi care o făcea să se simtă bătrînă.

Uşa grajdului se izbi de perete şi în prag apăru Garth. Era îmbrăcat în blugi, ca de obicei, şi cu jachetă de piele neagră, dar Erin sesiză ceva diferit la el. Nu era vorba de starea lui de vigilenţă, pentru că el era întotdeauna aşa. Nu era nici expresia lui dură, pentru că el foarte rar zîmbea. Îi întîlni privirea şi inima ei aproape că se opri. Asta era. Ochii lui. Aveau o strălucire ciudată. Era teamă şi tristeţe.

În loc de căldura pe care se aşteptase s-o citească pe faţa lui, găsi o răceală de gheaţă.

– Eşti ud pînă la piele, spuse ea într-un tîrziu. Cred că ai îngheţat. Să-ţi aduc o umbrelă, continuă ea şi se duse spre cămăruţa în care ţinea umbrelele. Putem să mergem în casă şi o să-ţi fac nişte...

Garth îi puse mîinile pe umeri şi o întoarse cu

faţa spre el, amuţind-o.

– Blackwell l-a arestat pe cel care ţi-a distrus geamurile.

– Cine e?

Privirea lui trecu pe lîngă ea.

– Un tînăr... Randy Terry. Tatăl lui concesionase ferma înainte să vii tu aici. Au avut numai ghinion pînă acum şi Randy a vrut să dea vina pe cineva. Şi pentru că tu ai venit aici, te-a ales pe tine.

N-ar fi bănuit niciodată asta. Îşi trecu degetele prin păr surprinsă.

– N-am ştiut niciodată prea multe despre chiriaşii mei, spuse ea. Avocatul meu se ocupă de asta.

Erin se uită întrebătoare la Garth.

– Ce facem acum?

– Trebuie să te hotărăşti dacă îl denunţi sau nu.

– E tînăr... spuse ea, încruntîndu-se.

Garth clătină din cap.

– Erin, nu trebuie să te hotărăşti acum.

– Cred că ai dreptate.

El o privi încordat.

– Erin... trebuie să stăm de vorbă, spuse el cu mai multă emoţie decît ar fi vrut.

Erin îşi muşcă buzele. Era timpul să plătească

pentru dragostea ei. Se întrebă cît de mult ştia Garth.

– În regulă, zise ea. Doar să-mi iau umbrela şi...

– Nu. Nu aici. Mergem la mine acasă.

– Dar Luke se întoarce curînd şi eu nu pot să nu...

– Carly îl aşteptă în casă. Russ e plecat din oraş, aşa că va sta cu el toată noaptea.

– Toată noaptea! Dar nu pot să fac asta. Lui Luke nu-i...

– Luke o cunoaşte pe Carly şi se simte bine cu ea. Nu trebuie decît să suni la şcoală şi să-l anunţi. Carly va avea grijă de el. Şi de cînd l-au prins pe Randy, nu mai ai de ce să te temi.

Erin scuturâ din nou din cap, simţind cum şansele de a scăpa de discuţia cu Garth se năruiau una cîte una.

– Garth, nu ştiu ce să zic...

– Nu poţi să zici nimic decît da, Erin, pentru că nu accept un refuz. Trebuie să vorbim şi probabil ne va lua toată noaptea.

Garth fierbea pe dinăuntru şi, chiar dacă Erin ştia că el n-ar fi rănit-o niciodată, totuşi o speria. Cît de mult ştia din adevăr? Cît de mult? Nu voia să meargă cu el, nu voia să-i răspundă la întrebările acuzatoare. Dacă nu i-ar fi păsat de el l-ar fi

refuzat. Dar îl iubea şi dacă el dorea să stea de vorbă, atunci o făcea şi pe asta.

– Bine, acceptă ea cu o voce slabă. O să merg. Îi luă cîteva minute să-l sune pe Luke şi să-i spună despre Carly, după care amîndoi se îndreptară spre cabana lui Garth.

Au parcurs drumul în linişte şi Erin se pregăti pentru ce avea să urmeze.

Cînd Garth opri, deschise imediat uşa şi coborî din maşină, încercînd să scape de tensiune măcar pentru o clipă. Intră în casă şi imediat amintirile îi străbătură mintea, una după alta.

– De cînd ştii?

Vocea lui era dură ca oţelul şi amintirile dispăruseră ca şi cum nici n-ar fi existat. Erin închise ochii şi respiră adînc. Înţelesese foarte bine ce o întrebase. Nu avea nevoie de explicaţii suplimentare.

– Din prima noapte cînd ai venit la mine. Am ştiut de cînd ţi-am aflat numele.

– Ai ştiut tot timpul şi nu mi-ai spus nimic?

– Vrei explicaţii? Vrei să-ţi spun ce rost a avut? Nici unul. Şi n-o să aibă niciodată. Am simţit ceva pentru tine chiar de la început, am crezut în acel ceva şi mai ales în tine. Dar tu nu accepţi un refuz. Ai tot continuat să te ţii după mine.

– Poate m-aş fi oprit dacă mi-ai fi spus cine

eşti cu adevărat, domnişoară Calloway.

– Numele meu nu este Calloway. Vrei să-ţi arăt actele?

– Tot ce vreau să ştiu este cînd aveai de gînd să-mi spui?

– Niciodată.

– Niciodată?

– Ştiam că o să afli la un moment dat. Cum aş fi putut să te avertizez? După ce am făcut dragoste, crezi că aş fi putut să-ţi spun: „O, apropo, Garth, aş fi vrut să nu-l calc pe nervi pe tatăl meu. Atunci, poate el nu ţi-ar fi omorît şeful şi nu te-ar fi împuşcat şi pe tine. Şi atunci, poate nici tu n-ai fi fost nevoit să-l omori?"

– Stai puţin. Am discutat despre asta. Doar nu te învinuieşti din nou pentru moartea tatălui tău, nu-i aşa?

Tăcerea ei spuse totul. Garth o privi, mişcările ei rigide şi vocea tremurătoare tăindu-i din furie.

– Eşti nebună.

– Nu sînt nebună. Dar tu nu l-ai văzut cînd i-am spus că sînt însărcinată. N-a mai vorbit cu mine. Nici măcar nu s-a mai uitat la mine. Pentru el a fost ca şi cînd aş fi murit... şi cred că ar fi fost mai fericit dacă se întîmpla aşa.

– La naiba, spuse el emoţionat.

– Teoretic ştiu că nu e vina mea. Dar de fie-

care dată cînd mă gîndesc la asta, îmi amintesc ce l-a făcut să-şi piardă controlul.

– Opreşte-te, Erin. Tu nu puteai să-l controlezi pe tatăl tău. El era adult şi lua singur deciziile. Nimeni nu l-a împins afară din casă cu o puşcă în mînă. Nimeni, spuse el respirînd adînc. Tom Calloway a plecat singur, nu tu l-ai împins să facă asta.

– Ai dreptate, spuse ea apăsîndu-şi fruntea cu degetele. Ştiu că ai dreptate şi cîteodată simt că mi-am găsit liniştea sufletească. Dar, alteori, sentimentele mele nu se iau după ce spune raţiunea.

– Atunci va trebui să mai încerci. Tatăl tău era la pămînt. Asociaţii lui erau nişte escroci. El obişnuia să bea cam mult şi te-a lăsat baltă încetul cu încetul.

– Totul a început cînd a murit mama. Se pare că nu-şi mai găsea locul fără ea.

– Ştiu ce vrei să spui. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu tatăl meu.

– Da, mi-aduc aminte, oftă ea. Îmi pare rău că tata a tras în tine, Garth! Îmi pare aşa de rău!

– Erin, şopti el şi o trase lîngă el, frustrat şi confuz.

Nu asta avusese de gînd. Încă mai era furios şi încă mai voia răspunsuri.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu ştiu. La început am încercat să-l protejez pe Luke. După aceea am început să am nişte sentimente speciale pentru tine. Ai făcut ca totul să fie uşor de uitat.

Se uită în tavan, ca şi cum ar fi aşteptat ajutor din cer.

– Şi numai Dumnezeu ştie, continuă ea, cît am vrut să uit. Am vrut ca toate astea să rămînă în trecut. Şi apoi... se părea că tot ce-mi doream erai tu.

Inima lui se opri. Nu mai avea ce să spună şi nici nu putea să gîndească. Erin îi mărturisise exact ce voia să audă de la ea, dar, într-un fel, faptul că ea *nu*-i spusese despre tatăl ei, îi lua mult din această plăcere. Simţi o tristeţe insuportabilă.

– De ce nu mi-ai spus măcar săptămîna asta?

Privirea ei se întunecă.

– Pentru că n-am vrut să se termine totul între noi. Nu încă. Mi-a fost frică, zise ea uitîndu-se la el şi muşcîndu-şi buzele, şi încă îmi este.

Garth simţi cum se ridică un zid între ei pentru că el n-o putea ajuta. Cine ştie ce se va întîmpla între ei? Cine ştie dacă vor fi în stare să depăşească această problemă? Se retrase în el şi fizic şi emoţional.

– Avem toată noaptea la dispoziţie. O să fac focul.

Ea scutură din cap dezamăgită şi Garth simţi exact acelaşi lucru. Nu voia s-o piardă, dar cum putea s-o păstreze?

– De ce a cumpărat tatăl meu o fermă de cai aşa de aproape de tine?

– Stăteam de vorbă într-o zi şi tatăl tău mi-a spus că vrea să cumpere nişte proprietăţi. Eu i-am spus despre Silver Creek. Nu mi-a răspuns nimic atunci. Şi nici n-am ştiut că a cumpărat-o pînă nu am văzut în ziar... Mda... Mai ai şi alte întrebări?

– Cum a fost cu rana ta?

– Am pierdut mult sînge şi a trebuit să stau o noapte în spital. N-am fost niciodată acuzat de crimă. Ţi-ai fi dorit să mă aresteze şi să mă închidă?

– Nu. Am fost prea stupefiată de ceea ce se întîmplase. Mă simţeam prea vinovată. Şi nu m-a ajutat nimeni cu înmormîntarea, decît avocatul. Apoi a trebuit să iau o hotărîre în legătură cu copilul.

– Te-ai gîndit vreodată la avort?

– Zece secunde, da, m-am gîndit. Dar n-am putut s-o fac. M-am gîndit să-l dau spre adopţiune, dar, cînd l-am simţit mişcîndu-se, n-am mai

avut de ales. Cel mai mult am avut nevoie de o casă. Nu împlinisem încă optsprezece ani, aşa că a trebuit să mă duc într-o casă pentru mamele necăsătorite pînă cînd am născut. Cu banii n-am avut probleme, doar că nu aveam pe nimeni, pînă cînd ai apărut tu. Şi tu nici măcar nu mai suporţi să te uiţi la mine.

Privirea lui se întoarse la ea şi Erin văzu licărul de emoţie apărînd şi dispărînd, îi simţi ezitarea şi se gîndi să-l implore.

– La ce te gîndeşti cînd te uiţi la mine, Garth?

El nu-i răspunse şi Erin se simţi cuprinsă de disperare şi de îndrăzneală în acelaşi timp. Ce mai avea de pierdut?

– Îţi mai aminteşti cînd am fost aici ultima oară? Cînd te uiţi la mine îţi aminteşti cum am făcut dragoste şi cît de mult te-am dorit? Te gîndeşti cît de mult te iubesc?

El tot nu-i răspunse, iar ea începu să tremure şi vocea i se frînse.

– Nu poţi să mă mai doreşti dacă te tot gîndeşti cine a fost tatăl...

– Lua-te-ar naiba, Erin!

În acel moment Garth îşi dorea ca Erin să fi fost altcineva. Pentru el conta că era fiica lui Tom Calloway. Nu-i plăcea să admită asta. Nu era adevărat. Se temea că la un moment dat Erin l-ar

fi privit cu repulsie.

Instinctul îi spunea să renunţe, dar sentimentele pentru ea erau mult mai puternice. O luă în braţe şi o strînse aşa de tare, încît ea abia mai putea respira.

– Nu e vorba că nu te vreau. Niciodată nu s-a pus problema asta, pentru că întotdeauna te-am dorit şi încă te mai doresc.

Erin îndură cu stoicism ostilitatea din privirea lui. Orice ar fi fost mai bine decît distanţa care-i separa acum.

– Nu ştiu dacă o să putem trece peste toate în noaptea asta. Nu ştiu ce vrei de la mine. Îmi doresc doar să...

Se opri şi se uită în jos, simţindu-se stupidă.

– Să ce?

– Îmi doresc să fiu cea de care ai tu nevoie, măcar în noaptea asta. Îmi doresc să-ţi pot alunga furia şi să-ţi schimb dezamăgirea în speranţă. Aş vrea să-ţi iau durerea şi să te vindec.

Garth închise ochii. Cuvintele ei îl atinseseră drept în inimă. Părea că simte, că ştie ce simte fără ca el să spună un singur cuvînt.

– Nu ştiu ce va fi mîine. Dar am nevoie de tot ce-mi poţi da în noaptea asta.

– Ai nevoie de tot ce îţi pot da? Atunci îţi voi da tot ce am.

Erin îl sărută pînă cînd rămaseră amîndoi fără suflare.

Îl întinse pe pat şi-l dezbrăcă cu grijă, sărutîndu-i fiecare bucăţică din corp pe care o dezvelea. Buzele ei dulci îi torturau pieptul, apoi coborîră mai jos, între pulpe.

– Erin, şopti el, nemaiputînd suporta. Erin...

Gura ei înăbuşi restul cuvintelor într-un sărut care-l lăsă fără suflare, în timp ce-i imobiliza sexul întărit între picioare şi, cu o încetineală chinuitoare pentru el, aluneca în interiorul ei umed şi strîmt. Senzaţii fierbinţi începură să urce în el, răspîndindu-se prin corp pînă cînd vîrfurile degetelor de la mîini şi de la picioare începură să pulseze în năvala sîngelui. Cînd se apropie orgasmul, Garth simţi că i se taie respiraţia şi inima înceta să-i mai bată. Erin îi găsise în noaptea aceea toate părţile ascunse ale corpului şi ale sufletului, acolo unde îşi ascunsese dezamăgirile, rănile şi durerea, iar tandreţea ei reuşise aproape să-l vindece. Ar fi trebuit să se liniştească, dar – destul de ciudat – compasiunea ei îi trezise şi mai mult foamea pentru ea.

– Încă o dată, murmură el, lipind-o de el.

– Da, spuse şi ea, arcuindu-se către el.

Pentru Erin noaptea aceea se transformase într-o adevărată orgie de seducţie şi îmbrăţişări

pasionale.

Îşi folosi toate resursele, încercînd să fie femeia de care avea nevoie Garth, încercînd să doboare zidul dintre ei şi să-i ofere ceva care să dureze mai mult decît o noapte. În unele clipe se simţea protector faţă de el avînd o grijă aproape maternă. Alteori nu era decît pasiune pură, erau bărbatul şi femeia lui.

La un moment dat, adormiră epuizaţi, iar cînd se lumină de ziuă, Garth se trezi primul şi o mai posedă o dată.

– Garth, şopti ea. Dragostea mea...

– Spune încă o dată, Erin.

Nota rugătoare din vocea lui o emoţlonă şi ea îngînă cele două cuvinte de mai multe ori, pînă cînd glasul ei deveni o şoaptă răguşită.

Noaptea trecuse fără consecinţe pentru amîndoi. Erin îşi dădu seama că nici măcar nu-şi amintise să foiosească un contraceptiv. Nu era chiar grozav, se gîndi ea, pentru cineva care avusese experienţa unei case pentru mamele necăsătorite. Spera doar ca acolo sus, cineva să aibă grijă de ea de data asta.

Ceea ce o speria cel mai tare era vulnerabilitatea pe care o simţea. Noaptea trecută fusese pentru ea mai mult decît sex. I se dăruise lui Garth şi, dacă el ar da înapoi acum, ar lăsa-o cu un gol pe care nimeni n-ar putea să-l umple.

Se îmbrăcă şi se duse spre bucătărie, de unde venea un miros de cafea proaspătă. Îşi turnă cafea într-o ceaşcă şi îşi puse o linguriţă de zahăr.

– O să te duc acasă după ce termini, spuse Garth din spatele ei. Erin îngheţă.

– Atunci... asta a fost tot?

O tăcere lungă urmă, prea lungă pentru nervii ei întinşi la limită.

– Spune-mi, zise ea, întorcîndu-se spre el. Noaptea trecută n-a însemnat nimic pentru tine? Totul s-a terminat între noi?

Erin putea spune că Garth nu arăta bine. Avea ochii roşii, iar gura îi era ca o dungă subţire şi, pentru prima oară în viaţă, părea că nu ştie cum să-şi folosească mîinile.

– E prea devreme, Erin. Am vrut ca lucrurile să fie altfel cu tine. Am vrut ca tu să n-ai nici o legătură cu trecutul meu urît. Cred că am vrut prea mult.

– Şi dacă eu am nevoie de tine, indiferent de trecutul tău? Dacă te iubesc atît de mult, încît nu există destule cuvinte ca să mă pot exprima?

– Nu ştiu, spuse el, trecîndu-şi mîna peste faţă.

Erin simţi un nod în gît şi începu să plîngă.

– Este din cauza mea? Pentru că sînt fiica lui Tom Calloway? Pentru că de fiecare dată cînd mă priveşti, te gîndeşti la el?

Garth privi într-o parte şi îşi dădu seama că presimţirile ei cele mai negre se adeveriseră. Se apropie de ea şi-i puse mîinile pe umeri.

– Ce mi-ai dat tu noaptea trecută nu mi-a oferit nimeni pînă acum. Nici nu ştiu ce să spun.

– Ce-ar fi să spui „te iubesc"? şopti ea.

– Te iubesc! zise el serios.

– Atunci putem să...

El scutură din cap şi inima ei se opri.

– Nu pot... nu pot să trăiesc aşa. Să mă uit la tine şi să ştiu că nu pot schimba ce s-a întîmplat. Mi-aş petrece fiecare minut întrebîndu-mă dacă nu te vei trezi odată privind adevărul în faţă şi uitîndu-te la mine cu ură în loc de dragoste.

Erin ştia ce vrea să spună. Şi mai ştia că nu va fi în stare să-i schimbe hotărîrea.

Ar fi vrut să-şi astupe urechile ca să nu mai audă şi să închidă ochii ca să nu mai vadă ceea ce se citea pe faţa lui. Ar fi vrut să ţipe, dar expresia de neajutorare din ochii lui o făcu să sufere în tăcere.

– Îmi pare rău, Erin. Pur si simplu, nu mai pot fi

cu tine.

Durerea aproape o doborî pe Erin şi-i scăpă un suspin.

– Erin, te rog...

Clătinîndu-se, ea scutură din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui să nu plîng, spuse ea suspinînd din nou. Să nu îndrăzneşti, iar dacă te deranjează, îmi pare rău pentru tine. Mă doare prea tare ca să mă pot abţine să nu plîng.

Se întoarse şi plecă, trîntind uşa.

13

Nu voia să fie aici.

În mod normal lui Garth îi plăcea să se distreze, dar, în starea în care era, locul lui nu se găsea între nişte oameni gălăgioşi care sărbătoresc Ziua Recunoştinţei. Dacă nu putea să fie cu Erin, atunci trebuia să se afle acasă în compania unei sticle de *Jack Daniel's.* Trecuseră zece zile de la noaptea aceea şi Garth se înjurase

deja în toate felurile pentru prostia pe care o făcuse lăsînd-o pe Erin să plece. Ar fi trebuit să ia ce-i oferise ea, să-i pună verigheta pe deget şi s-o lase însărcinată, aşa încît să nu mai poată pleca de lîngă el niciodată. Se simţea ca şi cînd cineva i-ar fi trecut inima prin tocător şi dependenţa de Erin îl îngrozea.

Zilele care trecuseră îl făcuseră să privească lucrurile din altă perspectivă. Poate că vorbise serios cînd îi spusese că-l iubeşte. Se gîndi ce ticălos nenorocit fusese ca să-i declare că nu poate fi cu ea, rănind-o atît de tare. Acum îi lipsea zîmbetul ei atît de mult, încît şi-ar fi dat şi viaţa numai pentru un surîs de-al ei. Îl durea prea tare şi nu mai putea să suporte situaţia. Diseară o să încerce să găsească o modalitate de a-i spune lui Erin ce simţea. Şi pe urmă o să sune la o florărie şi o să comande un buchet mare de crini pentru că ştia că-i plac foarte mult. O să se ducă la ea chiar mîine. Sora lui, Carly, aproape îl obligase să vină aici pentru a-i distrage atenţia de la gîndurile negre. Şi acum tot ce făcea el era să privească fix fiecare blondă, sperînd că poate era Erin.

Russ Bradford îl întrerupse din visare.

– Puiul nu e rău...

Garth se zgîi în farfuria sa şi apoi se uită la

cumnatul lui.

– Cred că nu mi-e foame.

– Hm... mormăi Russ, aranjîndu-şi nodul de la cravată.

Garth privi cu coada ochiului spre femeile care se întorceau de la toaletă. Observă cum Sara Kingston îi aruncă o privire fratelui său, Daniel.

– Crezi că fratele tău o să se hotărască vreodată în privinţa Sarei? murmură Russ.

– Face ce vrea cu timpul lui.

– Sper să nu aştepte mai mult de doi ani.

Unul dintre lucrurile pe care le aprecia la Russ era abilitatea lui de a-i smulge un zîmbet chiar şi în momentele cele mai dificile ale vieţii lui.

– Nu ştiu, dar, lăsîndu-l pe Daniel... Văd că tu n-o duci prea rău, judecînd după semnul acela roşu pe care gulerul tău nu-l ascunde deloc.

– E de la soră-ta, chicoti Russ. O să mă omoare într-o zi, spuse el satisfăcut. Dar ce mod plăcut de a muri!

Garth se simţi un pic invidios observînd dragostea care îi unea pe Russ şi pe Carly.

– Carly spunea că vii cu Erin Lindsey în seara asta, continuă Russ.

Garth înţepeni.

– Da, dar n-a mers.

Russ scutură din cap, cu înţelegere.

– Mai bine te-ai gîndi ce poţi face ca să meargă. E foarte uşor să încerci. Bineînţeles, e mult mai uşor să renunţi. Ai grijă că s-ar putea să...

Russ se opri în mijlocul frazei, privind de-a lungul camerei.

– Spuneai că Erin nu vine?

Garth îl aprobă din cap.

– Atunci cum se face că tocmai intră pe uşă?

Garth privi spre uşă şi simţi că inima i se opreşte. Clipi de cîteva ori, dorindu-şi ca tot ceea ce vedea să nu fi fost doar închipuirea lui. Dar nu, se asigură el, era adevărat. Venise şi purta aceeaşi rochie pe care o îmbrăcase la ziua lui, rochie care îi provoca o mulţime de amintiri senzuale.

Erin o asculta pe Carly, încercînd în acelaşi timp să privească lumea din camera întunecoasă.

– E prea întuneric aici, murmură ea.

O privi îndreptîndu-se către masă şi se ridică încet, lăsînd paharul de vin pe masă.

Troy încercă să-l oprească.

– De ce nu aştepţi să...

– Deja am aşteptat prea mult. Urează-mi noroc, frăţioare!

Se îndreptă către ea, nu înainte de a-l auzi pe

Troy comentînd:

– Cred că de data asta Carly a cîştigat pariul. N-o să auzim niciodată de sfîrşitul poveştii ăsteia.

Garth nu-i băgă în seamă nici pe el nici pe restul oamenilor de acolo. Privirea lui era fixată cu intensitate pe femeia care însemna ceva pentru el, de altfel şi singura care însemna ceva pentru el. Se gîndi la mii de lucruri pe care să i le spună: „Te iubesc", „Eşti cel mai frumos lucru din viaţa mea", „Căsătoreşte-te cu mine".

Dar, în momentul în care se opri în faţa ei, mintea i se goli. Erin era cel mai frumos vis al lui şi se simţi la fel de neajutorat ca un nou-născut. Întîlnindu-i privirea ea îşi muşcă buzele şi încercă să zîmbească. El observase că întotdeauna îşi muşca buzele cînd era nervoasă.

– Trebuia să te văd, spuse ea moale.

O luă de mînă şi ieşiră afară în noaptea răcoroasă de noiembrie. Urmă o tăcere lungă pe care Garth o sparse, simţind că nu mai poate suporta tensiunea.

– Doamne, Erin, mi-a fost dor de tine.

– Serios?

– Serios. Îţi dau cuvîntul. De cînd ai plecat nimic n-a mai meritat atenţia mea.

Ea se ghemui în braţele lui, sorbindu-i aproape

respiraţia.

– Aş vrea să-ţi spun atît de multe, dar nu ştiu cu ce să încep.

– Mi-a fost teamă că nu mă mai vrei, şopti Erin. Mai ales după ce ai spus că...

El îi puse un deget pe buze.

– Sst... Te rog... Am fost un prost. Nu ştiam ce vorbesc. M-ai luat prin surprindere şi încă mai eram furios că nu mi-ai spus cine era tatăl tău. Mă gîndeam că într-o zi s-ar putea să mă urăşti.

– Garth, oftă Erin.

– Nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama că făcusem cea mai mare greşeală din viaţa mea. Dar n-am ştiut cum să mă întorc la tine. Dacă nu mă mai iubeai?

Erin scutură din cap, frustrată.

– În ultimele zile am încercat să nu te mai iubesc. Am fost aşa de furioasă că ai putut să mă dai afară cînd eu eram în stare să fac orice pentru tine! Apoi m-am înfuriat pe mine pentru că-mi păsa prea mult de tine. Am ajuns la concluzia că trebuie să fiu nebună să iubesc pe cineva care nu mă vrea.

– Aici ai dreptate. Dar, în acelaşi timp, greşeşti. Eşti nebună să iubeşti un om ca mine. Nu pot înţelege şi nici n-am să înţeleg vreodată. Dar nu-i

adevărat că nu te vreau. Întotdeauna o să te vreau, Erin!

Erin închise ochii, simţindu-se gata să izbucnească în plîns.

– Carly m-a convins să vin în seara asta. Mi-a spus că eşti dărîmat. Şi sper că eşti şi nefericit. Ştii cît de tare m-ai lovit?

– Îmi pare rău, Erin. Şi dacă asta te ajută cumva, să ştii că m-am simţit gol pe dinăuntru. Mai rău a fost că mi-am făcut-o cu mîna mea.

– Aproape că nu voiam să vin, şopti ea.

– Mă bucur că ai venit. Sînt aşa de fericit...

Vocea lui îi alungă furia.

– Ai spus că viaţa ta aproape depinde de mine.

– Şi aşa e, zise el convins. N-am crezut niciodată că o să simt aşa pentru o femeie şi încă mi-e greu să cred că se întîmplă.

– S-ar putea ca lucrurile să nu fie niciodată simple între noi. Eşti pregătit să faci faţă?

– M-am gîndit mult săptămîna asta la tine... şi la mine. La trecutul tău şi la al meu. Vorbind cu tine despre modul în care te simţeai vinovată, m-a ajutat foarte mult. Întotdeauna m-am întrebat dacă n-aş fi putut face altfel, se confesă el. Şi totuşi ştiu că am făcut tot ce am putut în timpul

acelei secunde. Şi sînt al naibii de fericit că sînt viu, Erin, şi asta datoritã ţie.

Ea aşteptă, dîndu-şi seama că voia să spună mai multe.

– Mi-am dat seama că nu pot schimba ceea ce făcusem deja. Nici pe tine nu puteam să te schimb şi nici nu vreau să te schimb pentru că... tu... Erin Calloway, Erin Lindsey, şi sper, în curînd, Erin Pendleton, eşti femeia care a dat sens vieţii mele.

– Vrei să spui că încă vrei să...

– Să mă căsătoresc cu tine.

– Da, spuse ea. Oh, Garth, da...

– Trebuie să fii sigură de asta.

– Sînt sigură. Şi voi fi tot timpul lîngă tine ca să ţi-o dovedesc.

– În fiecare zi.

– Da. Dar...

– Dar ce? spuse el, simţind că i se strînge stomacul.

– Dar tot nu pot să dansez, zîmbi ea. O să încerc să învăţ. Îţi promit.

Garth închise ochii şi respiră uşurat. Lipindu-şi fruntea de a ei izbucni în rîs.

– O să mai exersăm.

Zîmbi şi pentru Erin era ca şi cum ar fi apărut

soarele după o zi ploioasă.

– Cred că aud chiar acum muzica, zise el.

Erin refuză să se gîndească la domnişoara Snyder în cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

– Erin... Te rog...

– La urma urmei sînt picioarele tale, spuse ea.

– Of, iubito, murmură el. Nu pot să cred că eşti aici. Ia-mă de gît şi relaxează-te. O să te balansezi doar în ritmul muzicii. Va fi imposibil să-mi ţin mîinile deoparte pînă ajungem acasă.

Ea se lipi de el cu atîta încredere, încît inima lui se contractă.

– Te iubesc, Erin.

– Şi eu te iubesc, să nu mă mai goneşti.

– Niciodată.

– Trebuie să te mai întreb ceva. Cînd te uiţi la mine, pe cine vezi?

– O văd pe femeia care ţine în palme inima mea.

Erin închise ochii şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Prea mişcat ca să mai spună ceva, Garth îi şterse lacrimile cu o mînă care, în mod neobişnuit, tremura puternic.

– Dar tu ce vezi cînd te uiţi la mine? o întrebă el.

– Văd că eşti viaţa mea, spuse ea simplu. Dragostea mea.

O sărută cu toată dragostea şi pasiunea din inima sa. O sărută pînă cînd simţi propriile iacrimi curgîndu-i pe obraji.

Atunci Pendleton-Diavolul închise ochii şi şopti o rugăciune de mulţumire.

Sfîrşit

Loveswept

Garth – un tip irezistibil, care era clar diferit de lumea ei.

Totul în legătură cu Garth Pendleton era sfidare; de la privirea care o avertiza pe Erin Lindsey să nu se joace cu focul, pînă la vocea lui sexy, care îi amețea simțurile și o tenta să o ia pe o cale greșită!

Atingerea lui o făcea să se înfioare, amintindu-i că era femeie, că era un vulcan gata să erupă.

Garth își dorea ca ea să fie un pic perversă, întrebîndu-se dacă gustul gurii ei era la fel de bun pe cît arăta.

Amețită de valul de plăcere pe care nu-l mai simțise pînă atunci, atinsă de afecțiunea lui pentru fiul ei, Erin tremura din cauza pericolului de a ține la cineva, ale cărui secrete întunecate erau legate de trecutul ei.

Garth simte că ar aștepta-o pe Erin toată viața, vrînd să-i înapoieze visurile pierdute, dar dacă ea ar ști secretul bine ascuns, oare l-ar mai păstra în sufletul ei?

Lei 3900